

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till
ändring av vissa skattelagar**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att ändringar görs i inkomstskattelagen, förmögenhetsskattelagen, lagen om förskottsuppbörd, lagen om beskattningsförfarande, lagen om skatteuppbörd, lagen om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund, lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet, lagen om gottgörelse för bolagsskatt, lagen om skatt på arv och gåva, lagen om arbetsgivares socialskyddssavgift, mervärdesskattelagen, lagen om överlåtelseskatt, lagen om påförande av accis, tullagen och lotteriskattelagen.

Det föreslås att inkomstskattelagen ändras så att skattepliktig förmån inte uppkommer av privat bruk av telekommunikationsförbindelser som ordnats för arbetstagarens yrkesmässiga bruk. I fråga om beräkning av överlåtelsevinst föreslås att avdragsordningen för avskaffningsutgifter för placeringsfondandelar bestäms enligt samma principer som den nuvarande avdragsordningen för anskaffningsutgifter för värdepapper som hör till värdeandelssystemet. Det föreslås också att utgifterna för förvaltning och förvaring av värdepapper, värdeandelar och annan med dessa jämförbar egendom skall vara avdragsgilla endast till den del utgifterna överstiger 50 euro.

Inkomstskattelagen föreslås även bli ändrad så, att återkrav av vissa sociala förmåner beaktas i beskattningen för det år återkravet verkställts. Pensionsinkomster skall kunna periodiseras endast om beloppet av den retroaktivt utbetalda pensionen är minst 500 euro.

Vidare föreslås att inkomstskattelagens definition av sjöarbetsinkomst ändras så att den motsvarar situationen efter organisationsreformen inom Sjöfartsverket

på så sätt att med ett fartyg som berättigar till avdrag för sjöarbetsinkomst avses ett fartyg som tillhör Sjöfartsverket, Rederiverket eller någon annan redare och som används på havsområden i uppdrag som beställts av en myndighet.

Det föreslås att förmögenhetsskattelagen ändras så att skattefriheten för tillgångar utvidgas. Det föreslås en bestämmelse enligt vilken bl.a. sedvanliga fordon som används av den skattskyldige själv eller den skattskyldiges familj samt vissa sedvanliga andelar i konsumtionsandelslag och i andelsbanker skall betraktas som skattefria tillgångar.

Lagen om förskottsuppbörd föreslås bli ändrad så att inkomster på vilka förskottsuppbörd skall verkställas och som till sitt belopp är obetydliga kan beaktas vid beräkningen av grunderna för förskottsinnehållningen. Härvid kunde man slopa det separata förfarandet för fastställande av förskott för dessa inkomsters vidkommande.

Det föreslås att lagen om beskattningsförfarande ändras så att bestämmelserna om utomståendes uppgiftsskyldighet tas in i lagen i större omfattning än vad som är fallet i dag. I lagen tas samtidigt in bestämmelser om elektronisk kommunikation i samband med uppgiftsskyldigheten. Det föreslås att en administrativ avgift införs som påföljd för försummelser i fråga om uppgiftsskyldigheten. Dessutom föreslås en utvidgad uppgiftsskyldighet för värdepappersförmedlare och fondbolag. Den uppgiftsskyldighet som behövs i fråga om beskattningen av överlåtelsevinst utvidgas till att även gälla försäkringsbolag och andra instanser som förmedlar placeringar. Bestämmelserna om utomståendes uppgiftsskyldighet skall även i enlighet med

totalrevideringen av offentlighetslagstiftningen ses över så att skattemyndigheterna utan hinder av de sekretessbestämmelser som gäller olika uppgiftsskyldiga och andra begränsningar som gäller erhållande av uppgifter ges rätt att inhämta uppgifter för beskattningen.

Det föreslås att i lagen om skatteuppbörd tas in en allmän bestämmelse som gäller den ränta som betalas på skatteåterbäring. Nivån på återbäringsräntan föreslås bli sänkt från en fast årsränta om nio procent till en till marknadsräntenivån bunden ränta. Det föreslås att motsvarande ändring görs även i tullagen.

Det föreslås att lagen om påförande av accis ändras så, att i lagen tas in bestämmelser som gäller storleken på den ränta som betalas på accisåterbäring och den ränta som uppbärs vid återkrav av accis.

Räntenivån föreslås liksom i lagen om skatteuppbörd bli ändrad till en till marknadsräntenivån bunden ränta.

Det föreslås att lagen om skattelättnader för allmännyttiga samfund som bedriver samhällligt betydelsefull verksamhet ändras så att behörigheten i fråga om beslut som gäller beviljande av skattelättnader överförs till ett skatteverk som Skattestyrelsen förordnar. De olika skattelagarna föreslås även bli ändrade så, att behörigheten i fråga om beslut som gäller befrielse från skatt till den del den ännu tillkommer Skattestyrelsen skall överföras till skatteverken.

Lagarna avses träda i kraft så snart som möjligt efter det att de har antagits och blivit stadfästa. En del av bestämmelserna skall tillämpas första gången vid beskattningen för 2004 och de övriga vid beskattningen för 2005.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING.....	3
ALLMÄN MOTIVERING	6
1. Nuläge och föreslagna ändringar	6
1.1. Ändringar av inkomstskattelagen	6
Beräkning av överlåtelsevinsten i fråga om andelar i placeringsfonder	6
Telekommunikationsförbindelse som arbetsgivaren ordnar	6
Sänkta utgifter för förvaltning eller förvaring av egendom	7
Rättelse av vissa återkrävda förmåner	7
Periodisering av pensionsinkomst.....	9
Definition av sjöarbetsinkomst	9
1.2. Förslag till ändring av förmögenhetsskattelagen	10
1.3. Förslag till ändring av lagen om förskottsuppbörd.....	11
1.4. Förslag till ändring av lagen om beskattningsförfarande	12
Bestämmelserna om utomståendes skyldighet att lämna uppgifter görs tydligare i författningstekniskt hänseende	12
Uppgiftsskyldighet i fråga om s.k. försäkringslön	13
Uppgiftsskyldighet i fråga om företagares sjukförsäkringspremie.....	13
Uppgiftsskyldighet i fråga om återbetalning av delägarlån	14
Utvidgad uppgiftsskyldighet i fråga om värdepapper	14
Utvidgad uppgiftsskyldighet för fondbolag.....	15
Uppgiftsskyldighet i fråga om avgifter som debiteras för förvaltning eller förva- ring av egendom	16
Elektroniska dataöverföringsmetoder	16
Påföljder av försummelse av uppgiftsskyldighet.....	18
1.5. Förslag till ändring av lagen om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund.....	19
1.6. Förslag till ändring av lagen om skatteuppbörd	19
1.7. Förslag till ändring av lagen om påförande av accis	20
1.8. Förslag till ändring av tullagen.....	21
1.9. Överförande av behörighet att fatta beslut i fråga om befrielse från skatt	21
2. Verkningar	23
2.1. Ekonomiska verkningar.....	23
2.2. Administrativa verkningar	24
3. Beredningen av propositionen	24
DETALJMOTIVERING	24
1. Lagförslag	24
1.1. Inkomstskattelagen.....	24
1.2. Förmögenhetsskattelagen	27

1.3.	Lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet	28
1.4.	Lagen om förskottsuppbörd.....	28
1.5.	Lagen om beskattningsförfarande.....	30
1.6.	Lagen om gottgörelse för bolagsskatt.....	34
1.7.	Lagen om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund.....	34
1.8.	Lagen om skatteuppbörd.....	35
1.9.	Lagen om påförande av accis.....	35
1.10.	Tullagen.....	35
1.11.	Lagen om skatt på arv och gåva.....	36
1.12.	Lagen om arbetsgivares socialskyddsavgift.....	36
1.13.	Mervärdesskattelagen.....	36
1.14.	Lagen om överlåtelseskatt.....	37
1.15.	Lotteriskattelagen.....	37
2.	Ikraftträdande.....	37
LAGFÖRSLAGEN.....		38
	om ändring av inkomstskattelagen.....	38
	om ändring av 10 § förmögenhetsskattelagen.....	40
	om upphävande av 8 § 2 mom. lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet.....	41
	om ändring av lagen om förskottsuppbörd.....	42
	om ändring av lagen om beskattningsförfarande.....	44
	om upphävande av 11 § lagen om gottgörelse för bolagsskatt.....	49
	om ändring av lagen om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund.....	50
	om ändring av lagen om skatteuppbörd.....	51
	om ändring av 39 § lagen om påförande av accis.....	52
	om ändring av 39 § tullagen.....	53
	om ändring av 53 och 54 § lagen om skatt på arv och gåva.....	54
	om ändring av 14 § lagen om arbetsgivares socialskyddsavgift.....	55
	om ändring av 210 § mervärdesskattelagen.....	56
	om ändring av 52 § lagen om överlåtelseskatt.....	57
	om ändring av 18 § lotteriskattelagen.....	58
BILAGA 1.....		59
PARALLELLTEXTER.....		59
	om ändring av inkomstskattelagen.....	59
	om ändring av 10 § förmögenhetsskattelagen.....	62
	om ändring av lagen om förskottsuppbörd.....	63
	om ändring av lagen om beskattningsförfarande.....	67
	om ändring av lagen om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund.....	78
	om ändring av lagen om skatteuppbörd.....	79
	om ändring av 39 § lagen om påförande av accis.....	79
	om ändring av 39 § tullagen.....	80
	om ändring av 53 och 54 § lagen om skatt på arv och gåva.....	81

om ändring av 14 § lagen om arbetsgivares socialskyddsavgift	82
om ändring av 210 § mervärdesskattelagen.....	83
om ändring av 52 § lagen om överlåtelseskatt.....	84
om ändring av 18 § lotteriskattelagen	85
BILAGA 2.....	86
SKATTESTYRELSENS BESLUT.....	86
om ändring av beslutet om en allmän skyldighet att lämna uppgifter	86

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge och föreslagna ändringar

1.1. Ändringar av inkomstskattelagen

Beräkning av överlåtelsevinsten i fråga om andelar i placeringsfonder

Enligt 47 § 4 mom. inkomstskattelagen (1535/1992) anses till värdeandelssystemet hänförliga andelar av viss egendom ha överlåtits i den ordning i vilken de har förvärvats, om inte den skattskyldige visar något annat. I bestämmelsen uttrycks den s.k. fifu-principen (först in först ut). Bestämmelsen tillämpas exempelvis vid beräkandet av överlåtelsevinster för börsaktier. Då anskaffningsutgiften definieras anses den skattskyldige ha överlåtit aktierna i den ordning i vilken de har förvärvats. Enligt bestämmelsen kan undantag göras från fifu-principen ifall den skattskyldige kan visa att aktierna överlåtits i någon annan ordning. I praktiken är det svårt att visa på en annan överlåtelseordning. Ifall den skattskyldige har flera värdeandelskonton på vilka han registrerat aktier kan han dock visa att aktierna sålts från ett bestämt värdeandelskonto. Så gör även många skattskyldiga då de bedriver både kort- och långsiktig placeringsverksamhet.

Andelar i placeringsfonder hör i allmänhet inte till värdeandelssystemet. Om de är föremål för börshandel hör de till värdeandelssystemet. Därför är utgångspunkten den, att ovan nämnda bestämmelse och princip inte tillämpas på överlåtelse av placeringsfondandelar. I praktiken har dock ett sådant förfarande av hävd tillämpats i sådana fall då överlåtelseordningen inte visats på något annat sätt. När det gäller placeringsfondandelar har överlåtelseordningen inte heller samma betydelse som i fråga om aktieplaceringar, eftersom den skattskyldige i de flesta fall låter fondbolaget lösa in samtliga andelar i den ifrågasvarande placeringsfonden. När det gäller aktieplacering är det däremot mycket vanligt att den skattskyldige säljer endast en

del av de aktier han äger i ett visst bolag.

För att göra förfarandet tydligare föreslås att fifu-principen tillämpas även på överlåtelse av placeringsfondandelar. Förslaget motsvarar etablerad praxis och fastställer därmed ett rättsläge. Den skattskyldige kan dock visa att placeringsfondandelarna överlåtits också i någon annan ordning.

Telekommunikationsförbindelse som arbetsgivaren ordnar

Syftet med det av Matti Vanhanens regering fastslagna informationssamhällsprogrammet är att öka konkurrenskraften och produktiviteten samt den sociala och regionala jämlikheten genom utnyttjande av data- och kommunikationstekniken i hela samhället. Politikprogrammet för informationssamhället inriktar sig på utnyttjandet av de möjligheter informationssamhället erbjuder. Med programmet strävar man efter att bibehålla Finlands ställning som ledande producent och användare av data- och kommunikationstekniken. På detta vis säkras i hela samhällsekonomin de ackumulerande effekterna av den nytta data- och kommunikationstekniken ger. Genom programmet främjas konkurrensen på kommunikationsmarknaden och effektiveras användningen av informationssamhälleliga tjänster i näringslivet, utbildningen, hälso- och sjukvården samt inom förvaltningen och i medborgarnas vardag.

De praktiska tillämpningen av informationssamhällsprogrammet omfattar åtgärder som främjar tillgången till telekommunikationsförbindelser. Många arbetsgivare ordnar en telekommunikationsförbindelse för sina löntagare när löntagaren sköter sina arbetsuppgifter delvis även i hemmet eller utför s.k. distansarbete. Till den del löntagaren utför sina arbetsuppgifter hemma med hjälp av en telekommunikationsförbindelse som arbetsgivaren skaffat och bekostat uppkommer av denna förbindelse ingen

skattepliktig förmån för löntagaren. Däremot kan löntagaren till den del han använder förbindelsen för privat bruk i princip anses få skattepliktig förmån. Ifall Internetabonnemanget tecknats för en s.k. bredbandsanslutning till fast pris uppkommer för arbetsgivaren inga ytterligare kostnader för löntagarens privata bruk. Arbetsgivaren måste dock med tanke på förskottsinnehållningen kunna bedöma förmånens värde. Löntagaren deklarerar på motsvarande sätt förmånen i skattedeklarationen och skattemyndigheterna bedömer förmånens värde i samband med verkställandet av beskattningen. I praktiken har den förmån som uppkommit av en telekommunikationsförbindelse ofta blivit obeskattad. Vad gäller rättspraxis har Centrala skattenämnden i sitt beslut 83/2003 ansett att arbetstagaren inte fick skattepliktig förmån av privat bruk av en bredbandsanslutning som ordnats för utförande av arbetsuppgifter.

Månadsavgiften för ett Internetabonnemang till fast pris har som lägst varit ca 40 euro. Det informationssamhällsprogram som ingår i regeringsprogrammet fullföljs på bästa sätt när arbetsgivaren bekostar en telekommunikationsförbindelse för utförande av arbetsuppgifter. När man dessutom beaktar att det är svårt att värdera en telekommunikationsförbindelse samt det faktum att förmånen i jämförelse med andra sedvanliga personalförmåner som helhet betraktat inte ens är särskilt stor, föreslås att i inkomstskattelagen tas in en bestämmelse enligt vilken löntagarens privata bruk av en telekommunikationsförbindelse som ordnas för arbetsutövningen blir en skattefri personalförmån.

Sänkta utgifter för förvaltning eller förvaring av egendom

Den skattskyldige har med stöd av 54 § inkomstskattelagen rätt att från sina kapitalinkomster dra av de utgifter som han har haft för att förvärva eller bibehålla dem. Som utgifter som uppkommit av förvärv av kapitalinkomster kan betraktas bl.a. kontoförvaltningsavgiften för ett

värdeandelskonto och hyran för ett bankfack till den del dessa hänför sig till förvärv av skattepliktig kapitalinkomst. I praktiken har exempelvis kostnaden för ett bankfack inte i allmänhet differentierats med hänsyn till huruvida den hänför sig till skattepliktig eller skattefri egendom, utan avdrag har beviljats för kostnaden i sin helhet. Beloppet av de utgifter det nu är fråga om är i allmänhet ringa, dvs. ca 20—150 euro i året. Nedan i denna proposition föreslås att bl.a. värdepappersföretag och banker förpliktats att till skatteförvaltningen lämna uppgifter om de avgifter de debiterat för förvaltning eller förvaring av egendom. För att uppgiftslämnarna inte skall behöva differentiera avgiften beroende på om den inkomst för vars förvärvande avgiften debiteras är skattepliktig eller skattefri i inkomstbeskattningen, eller särskilja sådana avgifter som eventuellt på någon annan grund inte berättigar till avdrag, föreslås att utgifterna för förvaltning och förvaring av värdepapper, värdeandelar och annan med dessa jämförbar egendom skall vara avdragsgilla endast till den del utgifterna överstiger 50 euro. En självriskandel anses täcka bl.a. sådana utgifter som inte berättigar till avdrag såsom avgifter som hänför sig till förvärv av skattefri inkomst, förvaring av masskuldebrev för vilka betalas källskattepliktig ränta, eller rådgivningsverksamhet som inte berättigar till avdrag. Självriskandelen omfattar enligt förslaget också utgifterna för bankfackshyran till den del förvaringen gäller annat än förvärvande av skattepliktiga inkomster. Att bestämma om en självriskandel är även motiverat ur administrativ synvinkel eftersom den anses täcka sådana mindre utgifter som inte berättigar till avdrag.

Rättelse av vissa återkrävda förmåner

Pensioner, dagpenningar samt andra skattepliktiga förmåner kan i vissa fall återkrävas hos förmånstagaren. Det finns flera orsaker till återkrav av förmån. En person kan genom ett misstag ha fått en för stor inbetalning, förmånen kan ha betalats på felaktiga grunder eller personen kan ha fått en förmån retroaktivt för en period för vilken

en annan förmån redan tidigare betalats. Orsaken kan också vara att exempelvis en studerandes inkomster i efterhand visar sig vara större än vad som bedömts i samband med utbetalningen av studiepenningen.

Förmånen kan återbetalas så, att förmånstagaren till betalaren återställer det överskjutande beloppet eller det belopp som utbetalats utan grund. I vissa situationer kvittas en senare utbetalning av samma förmån till personen delvis eller helt mot den betalning som återkrävs.

Förmånen kan också kvittas mot en senare, av en annan förmånsbeviljare utbetald förmån. I den lagstiftning som gäller olika förmåner finns bestämmelser om samordning av förmåner enligt vilka en förmån som beviljas senare för samma period betalas direkt till utbetalaren av den tidigare förmånen. I allmänhet gäller detta situationer där beviljandet och utbetalningen av den senare förmånen av någon orsak fördröjts, ibland rentav flera år, varvid den över flera år ackumulerade förmånen betalas i en enda post. En person kan exempelvis under en viss tid ha fått arbetslöshetsdagpenning, och senare för samma period beviljats retroaktiv pension. Den som betalar ut pensionen för den tid arbetslöshetsdagpenningen beviljats gör det härvid direkt till den som betalar ut dagpenningen.

När en person återkrävs på en prestation han redan betalat skatt för görs en rättelse av hans beskattning. Ifall återkravet verkställs ett annat år än det år den ursprungliga förmånen utbetalades hänförs rättelsen i praktiken i allmänhet till utbetalningsåret för den ursprungliga förmånen. Återkravet kan även gälla ett skatteår som ligger så långt tillbaka i tiden att det inte längre är möjligt att genom skatterättelse eller ändringssökande ändra beskattningen. I praktiken har man i sådana fall i allmänhet gjort så, att rättelsen hänförs till det tidigaste år för vilket en rättelse ännu kan göras.

När återkravet verkställs så, att den som beviljat den senare förmånen betalar förmånen eller en del av den direkt till den som utbetalat den tidigare förmånen, tillämpas för närvarande två olika förfaranden. Vid återkrav av vissa förmåner inverkar penningrörelsen mellan utbetalarna

inte på något sätt på personens beskattning. Den del av den retroaktiva förmånen som betalas direkt till den som betalat ut den tidigare förmånen anses inte utgöra skattepliktig inkomst för den skattskyldige under det år den retroaktiva förmånen beviljades. Eftersom den senare utbetalda prestationen inte till dessa delar anses utgöra skattepliktig inkomst för det år förmånen beviljades ändras inte beskattningen av den tidigare förmånen till dessa delar.

I situationer mellan olika betalare tillämpas dock inte alltid ovan nämnda förfarande. Ofta används även ett annat förfarande där hela den retroaktivt betalda prestationen betraktas som skattepliktig inkomst för förmånstagaren under det år förmånen beviljades. Som skattefri inkomst betraktas också den del av inkomsten som inte betalas till personen själv utan till den som betalat ut den tidigare förmånen. Beskattningen för det år den ursprungliga prestationen betalades ut rättas genom att man från den skattepliktiga inkomsten drar av ett belopp som motsvarar det som den senare utbetalaren erlagt till den som betalat den ursprungliga förmånen. På så sätt beskattas inte prestationen dubbelt.

Att rätta beskattning som redan verkställts är komplicerat ur administrativ synvinkel, särskilt om rättelsen dessutom omfattar inkomstutjämning eller periodisering av en pensionsinkomst. För att en rättelse skall göras förutsätts i allmänhet att den som betalat prestationen utfärdar ett intyg därom till förmånstagaren, som framställer ett rättelseyrkande hos skattemyndigheten. Skattemyndigheten gör en utredning och fattar ett beslut i ärendet. Med anledning av detta beslut återbärs den överbetalda skatten till den skattskyldige. I synnerhet i fråga om återkrav mellan olika utbetalare har det varit svårt för den skattskyldige att förstå hur pengarna överförts mellan olika aktörer och hur skatterättelsen verkställts.

Eftersom förfarandet i fråga om beskattning som rättas i efterhand är betungande både för den skattskyldige, de instanser som beviljar förmånerna och för skatteförvaltningen, föreslås att man i fall som gäller återkrav slopar skatterättelser som hänför sig till tidigare skatteår. Att inkomsten hänförs till ett visst skatteår är i allmänhet av

ringa betydelse för den skattskyldige. Återkravet inverkar på den skattskyldiges skattebetalningsförmåga under det år han återbetalar prestationen. I och med att skatterättelsen hänförs till detta år genomförs därmed rentav bättre den kassaprinzip och princip om skattebetalningsförmåga som tillämpas i inkomstbeskattningen. Därför föreslås att inkomsten hänförs till det år den skattskyldige förvärvat den. Ifall inkomsten under ett senare skatteår återkrävs skall som skattepliktig inkomst för det året betraktas inkomsten minskad med det återkrävda beloppet.

Det kan bedömas att i skatteförvaltningen årligen fattas ca 50 000 rättelsebeslut som gäller återkrav av sociala förmåner, av vilka ca 90 procent gäller återkrav av studiepenning.

Det förfarande som föreslås bli intaget i inkomstskattelagen skall begränsas så att det gäller bara skattepliktiga pensioner och andra skattepliktiga lagstadgade förmåner. Ifall den skattskyldige återkrävs på skattefria förmåner, såsom studiestödets bostadstillägg, görs inget avdrag i beskattningen.

Periodisering av pensionsinkomst

Om en pensionsinkomst som baserar sig på lagstadgat pensionsskydd och som erhållits under skatteåret i fråga om minst tre månader hänför sig till tiden före skatteåret, skall pensionsinkomsten med stöd av 112 § inkomstskattelagen på yrkande av den skattskyldige periodiseras som inkomst för det år till vilket pensionen hänför sig. Om en sådan pensionsinkomst hänför sig till flera år än skatteåret och de två föregående åren, skall den periodiseras som tre lika stora poster för skatteåret och de två föregående åren.

Bestämmelsen om periodisering av pensionsinkomster tillämpas på yrkande av den skattskyldige. Detta beror på att en periodisering av pensionsinkomsterna inte alltid är fördelaktig för den skattskyldige. Om den skattskyldige exempelvis under det år pensionsinkomsten influtit haft betydande andra förvärvsinkomster är det i allmänhet inte fördelaktigt att periodisera pensionsinkomsten på detta år. Den största

nyttan av periodisering har den skattskyldige om han under tidigare år inte haft några skattepliktiga inkomster alls eller om dessa inkomsterna är mycket små. Innan pensionsinkomsten periodiseras förutsätts därmed i praktiken alltid att fördelarna med de olika alternativen jämförs med avseende på deras inverkan på de olika skatteåren. Detta förfarande är mycket arbetsdrygt. När den retroaktivt utbetalade pensionsinkomsten är liten har en periodisering av den ingen praktisk betydelse, eller också är dess betydelse i sak mycket liten.

Med stöd av vad som anförts ovan föreslås att förutsättningarna för en periodisering av pensionsinkomsten preciseras så, att små, retroaktivt utbetalda pensioner överhuvudtaget inte periodiseras. I förutsättningarna för en inkomstutjämning, som avses i 128 § inkomstskattelagen, vilken tillämpas vid statsbeskattningen, bestäms på motsvarande sätt om en inkomstgräns om 2 500 euro för förvärvsinkomster som betalats i för- eller efterskott. I situationer som gäller periodisering av pensionsinkomst kan gränsen vara lägre än den som nämns ovan, eftersom periodiseringen av pensionsinkomst även inverkar på kommunalbeskattningen. Med stöd av vad som anförts ovan föreslås att denna gräns fastställs vid 500 euro. På basis av de uppgifter skatteförvaltningen förfogar över kan det bedömas att cirka 40 procent av alla retroaktivt utbetalda pensioner underskrider denna gräns.

Definition av sjöarbetsinkomst

Det avdrag för sjöarbetsinkomst som avses i 97 § inkomstskattelagen gäller sådana allmänt skattskyldiga som erhåller sjöarbetsinkomst. Enligt 74 § inkomstskattelagen avses med sjöarbetsinkomst löneinkomst för arbete ombord på fartyg under bestämda förutsättningar. Fartyget skall ha en bruttodräktighet om minst 100 registerton, och arbetet skall ha samband med fartygets trafik. När dessa krav är uppfyllda förutsätts dessutom att

1) fartyget används i utrikesfart eller under skatteåret huvudsakligen i kustfart (med

kustfart avses inrikes trafik utanför skärgårdsområdet på Finska viken, Bottniska viken och Östersjön norr om 57:e breddgraden, dock inte trafik från Viborgska viken till Santio i Virolahti kommun längs den inre farleden, inte heller trafik utanför Fagerö i Sibbo kommun eller utanför Porkkala udd eller Hangö udd, om fartyget annars används inom skärgården vid kusten), eller

2) fartyget är underställt sjöfartsstyrelsen och används på havsområden.

Den föråldrade benämningen sjöfartsstyrelsen i 74 § inkomstskattelagen ändras till Sjöfartsverket.

Med stöd av lagen om Sjöfartsverket (939/2003), lagen om Lotsningsverket (938/2003) och lagen om Rederiverket (937/2003) delas Sjöfartsverkets funktioner upp i beställar- och producentfunktioner. Fartyg såsom isbrytare, kombiisbrytare, farledsfartyg och förbindelsefartyg med personal överförs från Sjöfartsverket till Rederiverket. De fartyg som överförs och den personal som överflyttas används i samma uppgifter som de hade då de var underställda Sjöfartsverket. I Sjöfartsverkets besittning förblir bl.a. sjömättningsfartygen.

En del av fartygen motsvarar inte efter affärsverkens bildande definitionen av sjöarbetsinkomst enligt inkomstskattelagen. De fartyg som övergår i Rederiverkets besittning, såsom förbindelsefartygen och farledsfartygen samt den personal som deltar i fartygstrafiken, används beroende på arbetsuppgifterna i uppdrag även på havsområden, varvid de under skatteåret inte används huvudsakligen i kustfart såsom var fallet då de var underställda Sjöfartsverket.

De fartyg som överförs till Rederiverket är fortsättningsvis i statens ägo och sköter uppgifter som ankommer på staten. Till dessa uppgifter hör exempelvis isbrytning, förbindelsetrafik i skärgården, farledsservice och den oljebekämpning som hör till Finlands miljöcentrals verksamhetsområde. Överförandet av fartyg från Sjöfartsverket till Rederiverket medför inga sådana förändringar som förutsätter en ändring av den skattemässiga behandlingen i fråga om de sjömän som arbetar ombord på dessa fartyg. För att inte den skattemässiga behandlingen skall behöva ändras borde

också Rederiverkets fartyg omfattas av inkomstskattelagens 74 § 1 mom. 2 punkt. I framtiden kommer Rederiverkets fartyg att kunna operera på havsområden även i privata uppdrag. De bör härvid vara likvärdiga med de andra aktörerna på marknaden.

På de lotsar och den övriga personal såsom exempelvis lotskutterskötare som flyttas över till Lotsverket tillämpas inte bestämmelserna om sjöarbetsinkomst. Därmed behöver inte Lotsverket liksom Rederiverket fogas till inkomstskattelagens 74 § 1 mom. 2 punkt.

Med beaktande av konkurrensaspekterna borde även personer som är anställda hos en annan redare eller någon annan därmed jämförbar av Skatteverket bestämd arbetsgivare som sköter fartygets trafik vara berättigade till avdrag för sjöarbetsinkomst, om fartyget har en bruttodräktighet om minst 100 registerton och arbetet har samband med fartygets trafik och fartyget används på havsområden i uppdrag som beställts av en myndighet. Sådana uppgifter är exempelvis farledshållning, sjökartläggning, assistans av vintersjöfarten, förbindelsetrafik i skärgården samt uppgifter som hör till Finlands miljöcentrals verksamhetsområde, såsom oljebekämpning. Genom ett sådant förfarande säkerställs lika behandling av de andra serviceproducenter som efter övergångsperioden som en följd av konkurrensutsättning eventuellt kommer att sköta uppgifter som Sjöfartsverket, och i sista hand staten, i dag ansvarar för.

Förslaget medför inga ändringar med avseende på antalet personer som är berättigade till sjöarbetsinkomst, eftersom det byte av serviceproducent som eventuellt sker som en följd av konkurrensutsättning medför att personal hos den tidigare serviceproducenten i motsvarande omfattning lämnas utanför avdraget för sjöarbetsinkomst.

1.2. Förslag till ändring av förmögenhetsskattelagen

Enligt 10 § 1 punkten förmögenhetsskattelagen (1537/1992) betraktas inte som skattepliktiga tillgångar bohag och annat lösöre, inberäknat aktier, andelsbrev eller medlemsböcker i

telefonsamfund, som är avsett enbart för den skattskyldiges och hans familjs personliga bruk. Skattepliktiga tillgångar är dock bilar, motorcyklar och motorbåtar, segelbåtar och andra med dem jämförliga föremål samt smycken och konst- och värdeföremål vilkas värde överstiger det sedvanliga.

Syftet med bestämmelsen är att sedvanligt bohag skall vara befriat från förmögenhetsskatt. Däremot föreskrivs uttryckligen att föremål vilkas värde överstiger det sedvanliga eller vilka är särskilt sällsynta skall betraktas som skattepliktiga tillgångar. Förmögenhet som inte tidigare ansågs vara sedvanlig har till följd av samhällets utveckling blivit allmänt uppnåelig. År 1970 var exempelvis ca 712 000 personbilar i bruk i Finland. År 2002 var antalet ca 2,2 miljoner. Personbilen kan därmed idag anses vara en sedvanlig nyttighet.

Den skattskyldige måste årligen i inkomst- och förmögenhetsbeskattningen som skattepliktig förmögenhet bl.a. deklarerat de personbilar och övriga fortskaffningsmedel han äger. Dessa uppgifter i skattedeklarationerna och skatteförslagen behandlas i skatteförvaltningen i praktiken endast med tanke på förmögenhetsbeskattningen. Skattestyrelsen har gett ut en harmoniseringsanvisning som gäller fastställandet av beskattningsvärdet av personbilar för förmögenhetsbeskattningen.

För att begränsa den skattskyldiges deklarationsskyldighet och utveckla beskattningsförfarandet föreslås att förutom sedvanligt bohag även annan därmed jämförbar egendom, inbegripet bilar, motorcyklar och motorbåtar, segelbåtar o.s.v. som är avsedda för den skattepliktiges eller dennes familjs sedvanliga bruk, skall vara befriad från förmögenhetsskatt. Av motsvarande orsak föreslås att också andelar i sedvanliga konsumentandelslag och andelsbanker skall vara skattefria. Sådana andelar är bl.a. andelar i handelslag som verkar i form av andelslag och vars värde i allmänhet är ringa, som högst ca 100—200 euro. Lagen föreslås även bli ändrad så, att skattefriheten för aktier eller andelar i telefonsamfund slopas. Enligt konkurrensbestämmelserna måste

ägarförhållandet inom telefonföretaget och användningen av företagets tjänster särskiljas. I praktiken har man också inom de flesta telefonföretag gjort detta. Därmed har förslaget ingen särskild betydelse ur kundernas synvinkel.

1.3. Förslag till ändring av lagen om förskottsuppbörd

Förskott uppbärs i första hand i form av förskottsinnehållning. Förskottsuppbörden sker i form av förskottsbetalning endast om därom särskilt föreskrivs.

Enligt 23 § 1 mom. lagen om förskottsuppbörd (1118/1996) verkställs förskottsbetalning för betalning av skatt som debiteras på grund av inkomst av näringsverksamhet, jordbruk eller annan förvärvsverksamhet, såsom uthyrningsverksamhet och vinst av egendomsöverlåtelse. Förskottsbetalning verkställs även för betalning av förmögenhetsskatt. Förskottsbetalningen verkställs så, att man utgående från den skattskyldiges beskattningsuppgifter för föregående år bedömer beloppet av de inkomster och tillgångar som ligger till grund för förskottet, varefter förskottet debiteras. Förfarandet i fråga om ändrat förskott är i praktiken mycket flexibelt. Förskottsskatten uppbärs under av Skattestyrelsen fastställda uppbörds månader och antalet rater beror på hur stort det debiterade förskottet är. Enligt Skattestyrelsens beslut om den undre gränsen och uppbördsraterna för förskott (922/2002) uppbärs förskottet om förskottsbeloppet är 170—500 euro i två rater i mars och i september. Ifall förskottsbeloppet är över 500 men högst 1 700 euro uppbärs förskottet i tre rater i februari, juli och november. Förskottsbelopp som överstiger 1 700 euro men är högst 10 000 euro uppbärs i sex rater, och förskottsbelopp som överstiger 10 000 euro uppbärs i tolv rater.

Kvantitativt sett debiteras en betydande mängd förskott som till sitt belopp är ringa. Skatteåret 2003 påfördes ca 240 000 personer som har löneinkomst och inkomst av förmåner förskottsskatt. I ca 170 000 fall, d.v.s. 70 procent, var förskotten sådana där den debiterade förskottsskatten var mindre än

1 700 euro.

I syfte att göra förskottsuppbördsförfarandet rationellare, säkerställa ett inflöde av skatter och förbättra kundservicen till skattebetalarna föreslås att förskott inte längre särskilt fastställs i sådana fall där den inkomst som ligger till grund för förskottsbetalningen, och därmed även för beloppet av det förskott som debiteras, är obetydlig, och där denna inkomst på ett naturligt sätt kan beaktas i samband med verkställandet av förskottsinnehållningen. Som obetydlig skall betraktas en inkomst om högst 7 000 euro, vilket motsvarar exempelvis nettohyresinkomsten för en medelstor aktielägenhet. Med en skattesats på 29 procent fastställs för en sådan hyresinkomst förskottsskatt till ett belopp av ca 2 000 euro.

Förfarandet kan tillämpas exempelvis på förskottsuppbörd som verkställs för sådana ordinära hyresinkomster eller små överlåtelsevinster som en lön- eller pensionstagare fått. Enligt gällande bestämmelser skall förskott fastställas för exempelvis en hyresinkomst även då personen får lön för huvudsyssla eller inkomst av förmån, för vilka verkställs förskottsinnehållning. När det gäller den skattskyldige verkställs därmed förskottsuppbörd både i form av förskottsbetalning och -innehållning. Detta förfarande är onödigt komplicerat både ur skatteförvaltningens och skattebetalarens synvinkel och medför administrativa kostnader bl.a. i form av kostnader för postning av handlingar i anslutning till förskottsbetalningen samt kostnader för övriga administrativa åtgärder. Även kunden förorsakas kostnader när han är tvungen att betala förskottsskatter med gireringskort. Det blir även mer komplicerat att göra ändringar i förskottsuppbörden ifall personen har både inkomst på vilken verkställs förskottsinnehållning och inkomst på vilken verkställs förskottsbetalning.

I praktiken tillämpas redan nu ett sådant förfarande där förskottsbetalningen på yrkande av den skattskyldige kan upphävas och inkomsterna beaktas i grunderna för förskottsinnehållningen. Detta är vanligt i situationer där en person som har

regelbunden löneinkomst också har hyresinkomster.

I lagen om förskottsuppbörd föreslås vidare vissa ändringar som till sin karaktär är närmast tekniska.

1.4. Förslag till ändring av lagen om beskattningsförfarande

Bestämmelserna om utomståendes skyldighet att lämna uppgifter görs tydligare i författningstekniskt hänseende

I 3 kap. lagen om beskattningsförfarande (1558/1995) föreskrivs om utomståendes allmänna och särskilda skyldighet att lämna uppgifter. Med stöd av bestämmelserna i detta kapitel har Skatteförvaltningen utfärdat ett beslut om en allmän skyldighet att lämna uppgifter (52/2003). Personbeskattningen grundar sig till en betydande del på uppgifter som inhämtas av utomstående såsom exempelvis mottagare och betalare av prestationer. Den skattskyldiges skyldighet att lämna uppgifter har lindrats efterhand som man på ett tillförlitligt sätt kan inhämta de uppgifter som behövs från andra än den skattskyldige själv. Den allt mer omfattande automatiseringen av personbeskattningen förutsätter att utomståendes skyldighet att lämna uppgifter ytterligare utvecklas.

De bestämmelser som gäller utomståendes allmänna uppgiftsskyldighet och som behövs i inkomst- och förmögenhetsbeskattningen finns redan för närvarande i rätt stor omfattning samlade i 15—18 § lagen om beskattningsförfarande. I propositionen föreslås att samtliga bestämmelser som gäller de årsdeklarationer som behövs i inkomst- och förmögenhetsbeskattningen tas in i lagen. Samtidigt ändras det tidigare svenska begreppet årsdeklaration till årsanmälan. De särskilda bestämmelser i lagen om förskottsuppbörd, lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet (627/1978) och lagen om gottgörelse för bolagsskatt (1232/1988) som gäller inlämnande av en årsanmälan föreslås bli upphävida. Avsikten är att på motsvarande sätt senare ändra Skattestyrelsens beslut om en allmän skyldighet att lämna uppgifter så,

att i beslutet tas in samtliga bestämmelser som gäller förfarandet i samband med årsanmälan. Till denna del är propositionen till sin karaktär teknisk.

I de exempel som räknas upp i lagens 15 § 1 mom. och som gäller skyldighet att lämna uppgifter om inkomster föreslås att till inkomsttyperna fogas dividender och delägarlån. Tillägget är av teknisk karaktär. Till samma lagrum föreslås bli fogat ett omnämnande om att den uppgiftsskyldige skall lämna uppgifterna även i det fall att prestationen betalats eller förmedlats till en partiellt skattskyldig. Genom detta tillägg säkerställs bl.a. att Europeiska unionens råds direktiv av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar (2003/48/EG), det s.k. spardirektivet, som träder i kraft i början av 2005, kan genomföras i fråga om samtliga sådana betalningsombud som avses i direktivet.

I lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999), nedan offentlighetslagen, ingår allmänna bestämmelser om myndigheters rätt att lämna uppgifter ur sekretessbelagda handlingar. En förutsättning för detta är enligt offentlighetslagen att i lag särskilt tagits in uttryckliga bestämmelser om rätten att lämna ut eller att få uppgifter. I motiveringen till offentlighetslagen (RP 30/1998 rd.) konstateras att bestämmelsen förutsätter att det finns en uttrycklig bestämmelse om rätten eller skyldigheten att lämna ut en sekretessbelagd handling eller om rätten att ta del av en sekretessbelagd handling. Därför föreslås att till lagen om beskattningsförfarande fogas en bestämmelse med stöd av vilken säkerställs att de uppgifter som avses i lagens 3 kap. även i fortsättningen lämnas ut för beskattningen utan hinder av eventuella sekretessbestämmelser eller andra begränsningar som gäller erhållande av uppgifter. I samband med detta ändras och moderniseras även de bestämmelser som hänför sig till uppgiftsskyldigheten och som gäller uppgifter som syftar till att individualisera den skattskyldige.

Uppgiftsskyldighet i fråga om s.k. försäkringslön

Skyldigheten att betala sjukförsäkringspremie och arbetsgivares socialskyddsavgift utvidgas från och med ingången av 2004 genom en lag om ändring av sjukförsäkringslagen (703/2003). Reformen innebär att personer som inte omfattas av Finlands lagstiftning om bosättningsbaserad social trygghet samt deras arbetsgivare i större omfattning än vad som är fallet i dag deltar i finansieringen av socialskyddet. Som grund för arbetsgivarens socialskyddsavgift och den försäkrades sjukförsäkringspremie används i dessa fall i allmänhet den s.k. försäkringslönen.

Om finländska arbetsgivares skyldighet att anmäla försäkringslönen till skatteförvaltningen bestäms i 37 § 3 mom. sjukförsäkringslagen (364/1963). En finsk arbetsgivare som sänder en arbetstagare utomlands och som betalar arbetstagarens lön eller som sänder en arbetstagare utomlands till ett utländskt moder-, dotter- eller systerföretag inom samma ekonomiska helhet eller till ett sådant utländskt företag där den finska arbetsgivaren har bestämmande inflytande, skall för fastställande av sjukförsäkringspremien tillställa skatteförvaltningen en årsanmälan enligt ett av Skattestyrelsen fastställt formulär om lön och löntagare som avses i 33 a § 1 och 2 mom.

Det är ändamålsenligt att det i lagen om beskattningsförfarande ingår så heltäckande bestämmelser om uppgiftsskyldighet som möjligt. Därför föreslås att i lagens 17 § 6 mom. tas in bestämmelser om finländska arbetsgivares uppgiftsskyldighet.

Uppgiftsskyldighet i fråga om företagares sjukförsäkringspremie

Enligt lagen om pension för företagare (FöPL) (468/1969) och lagen om pension för lantbruksföretagare (LföPL) (467/1969) föreskrivs om ändringar i grunden för sjukförsäkringspremien för försäkrade företagare i lagen om ändring av 16 och 33 § sjukförsäkringslagen (511/2001). Ändringen tillämpas första gången på den beskattning

som verkställs för skatteåret 2003 och på förskottsinnehållningen för 2004.

I allmänhet fastställs sjukförsäkringspremien på basis av den inkomst som beskattas i kommunalbeskattningen. Grunden för fastställandet av företagares sjukförsäkringspremie är till följd av nämnda lagändringar inte längre den beskattningsbara företagsinkomsten, utan denna ersätts av den arbetsinkomst som utgör grund för företagares pensionsförsäkring.

Skatteförvaltningen får årligen av pensionsförsäkringsanstalterna uppgifter om beloppet av företagarnas FöPL- och LFöPL-arbetsinkomst. På basis av dessa uppgifter beräknar skatteförvaltningen sjukförsäkringspremien på så sätt att förvärvsinkomsten för företagsverksamhet i kalkylen ersätts med arbetsinkomst. Utlämnandet av uppgifter baserar sig på bestämmelser i lagen om pension för företagare och lagen om pension för lantbruksföretagare.

Det är ändamålsenligt att i lagen om beskattningsförfarande ta in så heltäckande bestämmelser om uppgiftsskyldighet som möjligt. Det föreslås att i lagens 17 § 6 mom. även tas in en bestämmelse om pensionsanstaltens skyldighet att till skatteförvaltningen lämna de uppgifter som behövs för fastställandet av sjukförsäkringspremien.

Uppgiftsskyldighet i fråga om återbetalning av delägarlån

Enligt 54 c § inkomstskattelagen har en skattskyldig under vissa förutsättningar rätt att som utgift för inkomstens förvärvande från sina kapitalinkomster dra av det belopp som han återbetalt av ett delägarlån som med stöd av 53 a § räknas som inkomst.

I de bestämmelser i lagen om beskattningsförfarande som gäller uppgiftsskyldighet har inte föreskrivits om utomstående uppgiftsskyldighet i fråga om återbetalning av delägarlån. I propositionen föreslås att till 16 § lagen om beskattningsförfarande fogas ett nytt 8 mom. som gäller uppgiftsskyldighet i fråga om återbetalning av delägarlån.

Utvidgad uppgiftsskyldighet i fråga om värdepapper

Enligt 15 § 4 mom. lagen om beskattningsförfarande skall värdepappersförmedlare som avses i värdepappersmarknadslagen (495/1989) för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om gjorda eller förmedlade värdepappersköp, om handelsparterna samt om de betalda köpesummorna. I lagens 17 § 1 mom. föreskrivs om placeringsfonders uppgiftsskyldighet.

För att säkerställa att uppgiftsskyldiga behandlas lika bör så många som möjligt omfattas av uppgiftsskyldighet. Förutom värdepappersförmedlare bör därmed även försäkringsbolag som avses i lagen om försäkringsbolag (1062/1979), representationer och generalagenter som avses i lagen om utländska försäkringsbolag (398/1995) samt försäkringsföreningar som avses i lagen om försäkringsföreningar (1250/1987) omfattas av uppgiftsskyldighet. Dessa har sedan år 2001 kunnat förmedla köp av värdepapper samt andelar i fondföretag. Köp av värdepapper och andelar i fondföretag kan dessutom även förmedlas av vissa andra parter som inte uppfyller definitionen av begreppet värdepappersförmedlare enligt värdepappersmarknadslagen. Till dessa hör exempelvis sådana aktörer som tillhandahåller placeringsrådgivning eller förmögenhetsförvaltning och som inte betraktas som värdepappersförmedlare eftersom deras verksamhet inte omfattar penningrörelse.

Värdepappersförmedlars uppgiftsskyldighet har ansetts även gälla handel med placeringsfondandelar, men inte inlösen av fondandelar, i fråga om vilken placeringsfonden föreskrivits uppgiftsskyldighet. I praktiken lämnar värdepappersförmedlare uppgifter om handel med indexandelar, d.v.s. placeringsfondandelar som är föremål för handel på en fondbörs. 15 § 4 mom. lagen om beskattningsförfarande har tolkats så, att

värdepappersförmedlare är skyldiga att lämna uppgifter om handel med placeringsfondandelar i utländska fondföretag i samma omfattning som de lämnar uppgifter om handel med andelar i finska placeringsfonder. Därmed har uppgiftsskyldigheten i fråga om värdepappersförmedlare inte ansetts omfatta uppgifter om inlösen av andelar i utländska fondföretag.

I fråga om inhemska placeringsfonder är fondföretaget skyldigt att tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om inlösen av fondandelar och, enligt det föreslagna 17 § 1 mom., i samband med inlösen även uppgifter om tecknande av fondandelar. Eftersom man inte med stöd av 17 § 1 mom. kan inhämta fullständiga uppgifter om inlösen av andelar i utländska fondföretag föreslås att ovan nämnda uppgiftsskyldiga förpliktas att lämna uppgifter om inlösningar och teckningar av andelar i utländska fondföretag som de gjort eller förmedlat.

Det föreslås att den utvidgade uppgiftsskyldigheten skrivs in i 15 § 4 mom., i vilket föreskrivs om värdepappersförmedlars skyldighet att lämna uppgifter om gjorda eller förmedlade värdepappersköp. Därmed avses uppgiftsskyldigheten i lika omfattning gälla aktörer som kan verka som förmedlare av handel med värdepapper och andelar i fondföretag, såsom exempelvis ovan nämnda försäkringsbolag, representationer vid utländska försäkringsbolag samt andra parter som bedriver placeringsrådgivning och förmögenhetsförvaltning och som inte kan definieras med begreppet värdepappersförmedlare.

Utvidgad uppgiftsskyldighet för fondbolag

Enligt 17 § 1 mom. lagen om beskattningsförfarande skall fondbolag för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om antalen placeringsfondandelar som skattskyldiga äger samt om inlösta placeringsfondandelar. I praktiken lämnas dessa uppgifter av fondbolaget. Genom ett automatiskt

förfarande beräknas utgående från dessa uppgifter värdet av fondandelen med tanke på förmögenhetsbeskattningen. Uppgifter som gäller inlösen används som kontrolluppgifter vid beskattningen av överlåtelsevinst. Överlåtelsevinsten kan dock inte beräknas utifrån de uppgifter som för närvarande är tillgängliga, eftersom uppgifter om anskaffningsutgiften i fråga om placeringsfondandelen samt om anskaffnings- och inlösningskostnaderna saknas.

Placering i placeringsfonder sker nästan utan undantag så, att den skattskyldige placerar antingen en engångssumma eller exempelvis en viss summa per månad i placeringsfonden. Fondbolaget debiterar i samband med placeringen en teckningsavgift som är i medeltal 0,5—1,5 procent av beloppet av det placerade kapitalet. På motsvarande sätt debiterar fondbolaget i samband med inlösen av en fondandel en inlösningsavgift. Fondbolaget har i allmänhet alla uppgifter om ovan nämnda transaktioner i fråga om teckning och inlösen av andelar i adb-form, och tillställer även andelsägarna dessa uppgifter.

Det föreslås i propositionen att fondbolags uppgiftsskyldighet utvidgas så, att fondbolaget förpliktas att i fråga om de fondandelar de löst in lämna uppgifter om kapitalinvesteringar i placeringsfonden, d.v.s. om anskaffningsutgiften samt anskaffningsdatum för andelen. Också uppgifter om utgifter för teckning och inlösen skall lämnas. Fondbolaget har dock inte alltid alla ovan nämnda uppgifter, exempelvis i situationer där en fondandel överförs som arv eller som gåva. Uppgifter som gäller äldre fondplaceringar kan även vara svårtillgängliga inom fondbolaget exempelvis till följd av att fondbolag fusionerats eller fondbolagets system förnyats. De uppgifter fondbolaget har tillgång till skall dock alltid lämnas.

Uppgiftsskyldigheten skall för jämlikhetens skull gälla förutom finska fondbolag även utländska fondbolags filialer och representationer i Finland.

En utvidgning av uppgiftsskyldigheten på det sätt som nu föreslås skulle minska omfattningen av skattskyldigas

uppgiftsskyldighet, göra skattekontrollen effektivare och förenkla verkställandet av beskattningen.

Uppgiftsskyldighet i fråga om avgifter som debiteras för förvaltning eller förvaring av egendom

Det tekniska utvecklandet av beskattningsförfarandet förutsätter att de uppgifter som behövs för beskattningen i så stor omfattning som möjligt inhämtas från andra än den skattskyldige själv. För närvarande får den skattskyldige av det kontoförvaltande företaget eller banken en utredning om de avgifter som debiterats för förvaltning eller förvaring av värdepapper och annan sådan egendom, vilken han fogar den till sin skattedeklaration för att kunna göra avdrag i beskattningen. Skatteförvaltningen får av värdepapperscentralen uppgifter om de värdeandelar den skattskyldige äger. Dessa uppgifter kan antecknas i den förhandsifyllda skattedeklaration som skickas till den skattskyldige. En skattskyldig som inte under skatteåret handlat med aktierna kan bli tvungen att returnera skattedekARATIONEN bara för att kunna dra av arvudet för förmögenhetsförvaltningen. Därför föreslås att värdepappersföretag, kreditinstitut och fondbolag, vilka kan tillhandahålla förmögenhetsförvaltning, till skatteförvaltningen lämna uppgifter om de avgifter de debiterat för förmögenhetsförvaltning eller förvaring av egendom.

Elektroniska dataöverföringsmetoder

Avsikten är att allmänt utveckla beskattningsförfarandet så, att skattskyldiga och uppgiftsskyldiga i allt större omfattning kan kommunicera med skatteförvaltningen på elektronisk väg. I dag används det s.k. TYVI-tjänstesystemet, genom vilket företagskunder kan lämna uppgifter i elektronisk form till myndigheter, inklusive skatteförvaltningen. Vissa aktörer såsom exempelvis pensionsanstalter som lämnar stora mängder information använder vid dataöverföringen direkta elektroniska

dataöverföringsmetoder. Avsikten är att ett Internetbaserat system för betalningstjänst avsett för små arbetsgivare tas i bruk år 2004, och att ett motsvarande system för tjänster som gäller ändring av skattekort tas i bruk år 2005. Målet är också att fysiska personer år 2006 skall kunna lämna in inkomstskattedekARATIONEN på elektronisk väg via Internet.

För att beskattningsprocesserna skall bli snabbare och kunna automatiseras samt för att dataöverföringen skall utvecklas så att den kan användas i elektronisk kommunikation krävs att man i dataöverföringen målmedvetet går in för att tillämpa moderna metoder för elektronisk dataöverföring. Avsikten är att stegvis avskaffa bruket av pappersblanketter eller föråldrad teknik såsom exempelvis magnetband, dock med beaktande av att förändringarna inte får förorsaka uppgiftslämnarna oskäliga kostnader. Detta är särskilt viktigt i fråga om överföringen av material som omfattar stora mängder data. Redan nu lämnas årsanmälningar i fråga om cirka två miljoner fysiska personers pensions- och löneinkomster på något annat sätt än på pappersblanketter.

De uppgiftsskyldiga har redan för närvarande rätt god beredskap att övergå till elektronisk dataöverföring. Enligt en undersökning av statistikcentralen 2003 hade 94 procent av de arbetsgivare som sysselsätter över fem arbetstagare en Internetförbindelse. Trots detta används inte elektronisk dataöverföring i tillräcklig omfattning. Som exempel kan nämnas att av sammanlagt ca 120 000 ordinarie arbetsgivare ca 30 000 lämnade in arbetsgivares årsanmälan för år 2003 antingen via TYVI-systemet eller med något annat datamedium. En marknadsföringskampanj som syftar till en ökad användning av elektroniska tjänster har startats inom skatteförvaltningen.

Ibrukttagandet av elektronisk dataöverföring sker stegvis i samhället. Då nya förfaranden tas i bruk medför detta i allmänhet till en början kostnader, men å andra sida brukar kostnaderna för dataöverföringen efter ibrukttagandet som helhet betraktat i allmänhet sjunka, och

processerna fungerar smidigare. Övergången till elektronisk dataöverföring skall i första hand grunda sig på frivilligt samarbete mellan de olika parterna och på principen att alla parter skall ha nytta av de nya förfarandena.

I de TYVI-tjänster som skatteförvaltningen i samarbete med fem TYVI-operatörer tillhandahåller har företagens olika behov beaktats. I ett litet personföretag lämnas anmälningarna in till skatteförvaltningen på ett annat sätt än i en stor internationell koncern. Därför kan anmälan också göras på många olika sätt. Det enda krav som gäller alla är en för elektronisk dataöverföring lämplig kanal, exempelvis en Internetförbindelse. Den vanligaste överföringen av uppgifter via en Internetblankett eller genom filöverföring kan göras avgiftsfritt: exempelvis arbetsgivares årsanmälan och den specifikation för varje löntagare som görs till denna kan via vissa operatörer lämnas in avgiftsfritt på elektronisk väg. Övriga tilläggstjänster är beroende på operatören antingen avgiftsfria eller avgiftsbelagda. Mer avancerade tjänster är avgiftsbelagda. Sådana är exempelvis tjänster som genererar det material som behövs för anmälan direkt ur ett ekonomiförvaltningsprogram. Ekonomiförvaltningsprogrammets leverantör har då utfört ett programmeringsarbete genom vilket dataöverföringsegenskapen integrerats i själva ekonomiförvaltningsprogrammet.

För ibruktagandet av elektronisk dataöverföring kan det krävas åtgärder med förpliktande verkan. Därför föreslås att Skattestyrelsen bemyndigas att förordna att de uppgifter som lämnas på basis av uppgiftsskyldigheten skall lämnas med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod. En sådan förpliktande bestämmelse skall dock inte kunna utfärdas för hushållens vidkommande. Bestämmelsen skall alltså närmast kunna gälla dem som bedriver företagsverksamhet. Skattestyrelsen skall tillsammans med sina samarbetspartners ansvara för att moderna och användarvänliga elektroniska dataöverföringsmetoder finns tillgängliga. Innan förpliktande bestämmelser utfärdas skall man alltid göra en grundlig

utredning över den uppgiftsskyldiges möjligheter att börja använda elektroniska dataöverföringsmetoder, och exempelvis med olika organisationer inom företagslivet söka en gemensam uppfattning om den tidtabell inom vilken en övergång till elektronisk dataöverföring vore möjlig. Under övergångsperioden kan förfarandet även införas i olika etapper så, att användandet av den elektroniska dataöverföringen bara gäller grupper av uppgiftsskyldiga i en viss storleksklass. Avsikten är att i det inledande skedet från och med 2004 åtminstone arbetsgivare med minst 40 anställda skall använda elektronisk dataöverföring vid lämnandet av arbetsgivarens årsanmälan.

Om skyldigheten att lämna uppgifter med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod skall föreskrivas genom en bestämmelse på lagnivå. Detta följer av kravet enligt 10 § grundlagen, i vilket lagrum föreskrivs att närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter utfärdas genom lag. Kravet att bestämmelser om skydd för personuppgifter skall utfärdas genom lag utsträcker sig enligt grundlagsutskottets tolkningspraxis även till möjligheten att lämna ut personuppgifter med hjälp av en teknisk anslutning. Dessutom har grundlagsutskottet förutsatt att den som begär uppgifter skall lägga fram en utredning om att uppgifterna skyddas på behörigt sätt innan den tekniska anslutningen öppnas. Enligt utskottet skall detta krav framgå av lagen (bl.a. GrUU 14/2002 rd och GrUU 51/2002 rd). Därför föreslås att i lagen tas in ett krav på att uppgifterna skyddas på det sätt som avses i personuppgiftslagen (523/1999). Skattestyrelsen skall även i övrigt sörja för att skatteförvaltningen på det sätt som förutsatts i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003) har allmän beredskap att ta emot uppgifterna med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod som är tillförlitlig och störningsfri.

Avsikten är att de föreskrifter som Skattestyrelsen eventuellt meddelar med stöd av den föreslagna 22 § tas in i Skattestyrelsens beslut om skyldighet att lämna uppgifter. Ett utkast till beslut av Skattestyrelsen fogas till propositionen.

Påföljder av försummelse av uppgiftsskyldighet

Speciellt beskattningen av enskilda kunder baserar sig i betydande omfattning på uppgifter som lämnas av utomstående, exempelvis den som betalar ut eller tar emot en prestation. Sådana uppgifter är bl.a. inkomstuppgifter som lämnas av arbetsgivare och av dem som betalar ut pensioner och andra sociala förmåner, uppgifter om ränteutgifter och skulder som lämnas av banker och andra penninginrättningar samt uppgifter om överlåtelse av värdepapper som lämnas av värdepappersförmedlare. I och med att utomstående i allt större omfattning lämnar uppgifter har den skattskyldiges uppgiftsskyldighet hela tiden kunnat begränsas. Bl.a. ibruktagandet och utvidgandet av systemet med skatteförslag har för den skattskyldiges vidkommande medfört förbättrad skatteservice framför allt så att han antingen inte alls behövt ta kontakt med skatteförvaltningen eller så att behovet av kontakt i betydande grad minskat. I beskattningen för skatteåret 2001 verkställdes exempelvis cirka två miljoner fysiska personers beskattning enbart på basis av uppgifter som lämnats av utomstående.

Förutsättningen för ett sådant förfarande är att de uppgifter som lämnas av utomstående är korrekta och att de lämnas vid rätt tidpunkt och på rätt sätt. I takt med att förfarandena utvecklas betonas den uppgiftsskyldiges roll allt mer. Därför är det nödvändigt att även genom att utveckla lagstiftningen säkerställa att utomståendes uppgiftsskyldighet fullgörs på ett så heltäckande sätt som möjligt.

Om påföljderna av att en utomstående försummar sin skyldighet att lämna uppgifter har inte tillräckligt noggranna bestämmelser utfärdats. I 44 § lagen om förskottsuppbörd föreskrivs om skatteförhöjning, vilken enligt lagrummets 4 mom. kan vara högst 15 000 euro. Bestämmelsen kan tillämpas bl.a. på situationer där arbetsgivaren försummat att lämna in årsanmälan. I 23 § lagen om beskattningsförfarande ingår en bestämmelse om föreläggande av vite i syfte att säkerställa att uppgiftsskyldigheten fullgörs. Enligt bestämmelsen kan Skattestyrelsen vid vite

älägga den att uppfylla sin plikt, som inte på uppmaning har lämnat sådana uppgifter som avses i lagens 3 kap. Bestämmelsen har ytterst sällan tillämpats och aldrig på situationer som gällt försummelser i fråga om den allmänna skyldigheten att lämna uppgifter. Bestämmelsen har också framför allt avsetts bli tillämpad på försummelse av utomståendes särskilda skyldighet att lämna uppgifter, om vilken föreskrivs i lagens 19 §. Vitesförfarandet kan inte heller tillämpas regelmässigt i syfte att säkerställa att den allmänna uppgiftsskyldigheten fullgörs. I 87 § lagen om beskattningsförfarande ingår dessutom en straffbestämmelse för situationer som gäller försummelse av uppgiftsskyldigheten. Bestämmelsen har veterligen under den tid den varit i kraft aldrig tillämpats.

I propositionen föreslås att i lagen om beskattningsförfarande tas in en bestämmelse om åläggande av en särskild försummelseavgift ifall den uppgiftsskyldige försummar sin allmänna eller särskilda skyldighet att lämna uppgifter. Bestämmelsen avses vara uppbyggd på samma sätt som lagens 32 § om skatteförhöjning. Försummelseavgiftens storlek varierar enligt graden av försummelse så, att avgiften när det gäller en ringa försummelse är högst 2 000 euro, i fråga om en väsentlig försummelse högst 5 000 euro och i fråga om en försummelse som är grovt vårdslös eller medveten högst 15 000 euro. Försummelseavgiften fastställs i hela hundra euro, vilket innebär att den minsta avgift som kan fastställas är 100 euro. Försummelseavgiften skall inte kunna dras av i inkomstbeskattningen.

I samband med att en försummelseavgift tas i bruk kan bestämmelserna om vitesförfarande upphävas. Däremot kvarstår straffbestämmelsen i lagens 87 § oförändrad. Åläggande av en administrativ avgift i fall av försummelse hindrar inte att straffbestämmelsen tillämpas som en påföljd av samma försummelse.

Av skälighetshänsyn skall försummelseavgift inte fastställas för hushåll, d.v.s. fysiska personer eller dödsbon, eftersom försummelser för dessas vidkommande i allmänhet beror på okunskap

om de lagstadgade skyldigheterna. Försummelseavgiften skall också kunna riktas endast till sådana uppgiftsskyldiga vars verksamhet även i övrigt regleras genom bokföringsskyldighet eller vilka bedriver jord- eller skogsbruk.

På en försummelseavgift som inte betalas inom utsatt tid beräknas dröjsmålspåföljder på samma sätt som på debiterad skatt. Försummelseavgiften uppbäras på det sätt som stadgas om skatt i 1 § 3 mom. lagen om beskattningsförfarande.

1.5. Förslag till ändring av lagen om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund

Om skattskyldighet för allmännyttiga samfund föreskrivs i 22 och 23 § inkomstskattelagen. Allmännyttiga samfund är skattskyldiga för inkomst av näringsverksamhet och under vissa förutsättningar för inkomst av fastigheter.

I lagen om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund (680/1976) föreskrivs om skattelättnader för allmännyttiga samfund som bedriver samhällligt betydelsefull verksamhet. Enligt lagens 1 § kan inkomst som enligt inkomstskattelagen är skattepliktig för ett allmännyttigt samfund som bedriver samhällligt betydelsefull verksamhet anses vara helt eller delvis skattefri vid inkomstbeskattningen. Enligt lagens 4 § beviljas skattelättnaden av Skattestyrelsen. Innan skattelättnaden beviljas skall Skattestyrelsen dock inhämta ett utlåtande av de allmännyttiga samfundens skattefrihetsnämnd. Nämnden består av en ordförande och tio andra medlemmar vilka förordnas av finansministeriet och vilka företräder olika samhällsåskådningar. Skattefrihetsnämndens utlåtande begärs i allmänhet endast i fråga om ett nytt sökande samfund eller ett samfund i vars situation det har skett en förändring. Även om skattefrihetsnämndens utlåtande inte enligt bestämmelserna är bindande för Skattestyrelsen har det i praktiken stor betydelse för Skattestyrelsens beslutsfattande. Skattestyrelsen inhämtar även ett utlåtande av skatteverket i samfundets hemkommun. Även detta

utlåtande är betydelsefullt eftersom den verkliga arten av samfundets verksamhet bäst framgår av den skattedeklaration samfundet lämnat till skatteverket.

Det föreslås att behörigheten när det gäller beslutsfattandet i fråga om beviljande av skattelättnader överförs från Skattestyrelsen till ett skatteverk som Skattestyrelsen förordnar. Avsikten är att förfarandet fortfarande skall vara koncentrerat på riksnivå. I praktiken genomgår ansökningarna om skattelättnader redan nu en förberedande behandling i Nylands skatteverk. Den förberedande behandlingen är till sin karaktär teknisk och innebär att handlingar samlas in och för beslutsfattandet relevanta uppgifter antecknas. Förfarandet har konstaterats fungera bra i praktiken. Därför föreslås att man övergår till ett förfarande enligt vilket ärendet även kan avgöras i det skatteverk som Skattestyrelsen förordnat. Förslaget har inga verkningar i fråga om skattefrihetsnämndens ställning eller betydelsen av nämndens utlåtande.

Förslaget är även förenligt med de allmänna principerna för utvecklandet av förvaltningen, enligt vilka behörigheten att fatta beslut som gäller enskilda medborgare eller företag i mån av möjlighet flyttas från centralförvaltningen till den regionala eller lokala förvaltningen.

1.6. Förslag till ändring av lagen om skatteuppbörd

Den ränta som avses i 11 § förordningen om skatteuppbörd (903/1978) betalas på alla sådana skatteåterbärningar på vilka enligt respektive skattelag skall betalas ränta. För närvarande har i nästan alla skattelagar – med undantag för den förskottsåterbärning som avses i lagen om beskattningsförfarande – föreskrivits att på skatteåterbärning skall betalas ränta enligt förordningen om skatteuppbörd. Exempelvis skall enligt 187 § 2 mom. mervärdesskattelagen (1501/1993) på skatt som skall återbäras till den skattskyldige betalas ränta enligt förordningen om skatteuppbörd. På motsvarande sätt skall enligt 65 § bilskattelagen (1482/1994) på skatt som skall återbäras som följd av ändringssökande

betalas stadgad ränta, och med stöd av lagens 66 § bestäms återbäringsräntan enligt 11 § förordningen om skatteuppbörd.

Enligt 11 § förordningen om skatteuppbörd betalas ränta på skatteåterbärning enligt en årlig ränta om nio procent. Den fasta räntesatsen är oförändrad sedan 1978. Den ränta som med stöd av denna bestämmelse betalas på skatteåterbärningen utgör i inkomstbeskattningen skattepliktig inkomst för mottagaren. I förhållande till den allmänna marknadsräntenivån har den årliga ränta om nio procent som nu betalas på återbärningarna rentav varit så hög att det i praktiken förekommit fall där man genom konstgjorda arrangemang försökt dra nytta av den höga nivån på återbäringsräntan.

På de förskottsåterbärningar som avses i lagen om beskattningsförfarande och på den restskatt som uppbärs enligt lagen har sedan 1996 beräknats en till marknadsräntenivån bunden ränta som justeras varje kalenderår. Från samma år har även de dröjsmålspåföljder som avses i lagen om skattetillägg och förseningsränta (1556/1995) beräknats enligt en till marknadsräntorna bunden ränta som justeras varje kalenderår. En till marknadsräntorna bunden ränta togs i bruk i redovisningen till skattetagarna år 1999.

I propositionen föreslås att till lagen om skatteuppbörd fogas en ny 27 b § i vilken föreskrivs om den ränta som betalas på skatteåterbärningar. Rantefoten binds liksom de övriga räntor som används vid beskattningen och redovisningen till den allmänna marknadsräntenivån.

Storleken på återbäringsräntan bestäms på samma sätt som den ränta på förskottsåterbärning som avses i lagen om beskattningsförfarande. Den årliga räntan motsvarar under den halvårsperiod som föregår kalenderåret den referensränta som avses i 12 § räntelagen (633/1982) minskad med två procentenheter. År 2004 är den på detta sätt fastställda räntan 0,5 procent.

Den ränta som betalas på skatteåterbärningen är skattefri inkomst för mottagaren.

Efter att lagändringen blivit stadfäst upphävs bestämmelsen i 11 § förordningen om skatteuppbörd som onödig.

1.7. Förslag till ändring av lagen om påförande av accis

Enligt 39 § 1 mom. lagen om påförande av accis (1469/1994) betalas på accis som till följd av accisrättelse eller besvär återburits en ränta vars storlek stadgas genom förordning. Räntan räknas från betalningsdagen. Enligt paragrafens 2 mom. uppbärs vid återkrav av accis som efter ansökan återburits till ett för stort belopp en ränta vars storlek stadgas genom förordning. Räntan räknas från ingången av den kalendermånad efter den under vilken accis erlagts till ett för stort belopp till utgången av månaden före den förfallodag som bestäms för återkravet. Dessutom bestäms enligt 39 § lagen om påförande av accis genom förordning om det minsta belopp som återbärs och återkrävs och på vilket ränta inte betalas.

Enligt 6 § förordningen om påförande av accis (1546/1994) beräknas räntan på accis som återkrävs och som efter ansökan återburits till ett för stort belopp enligt en årsränta om nio procent. I förordningens 6 § bestäms även att ränta inte betalas på återbäringsbelopp under 17 euro.

I propositionen föreslås att i 39 § 1 mom. lagen om påförande av accis tas in bestämmelser om den ränta som betalas på accis som återbärs. Rantefoten binds vid den allmänna marknadsräntenivån och storleken på återbäringsräntan bestäms enligt samma grunder som i den bestämmelse om återbäringsränta som föreslås bli fogad till lagen om skatteuppbörd.

Det föreslås att i lagens 39 § 2 mom. stadgas om ränta som upphävs vid återkrav av accis som återburits till ett för stort belopp. Storleken på räntan bestäms på samma sätt som den räntan på återbärning som avses i 1 mom. Räntan räknas från den dag då accis återburits till ett för stort belopp till den förfallodag som bestäms för återkravet. Dessutom avses 2 mom. bli preciserat så, att räntan beräknas både för accis som efter ansökan återburits till ett för stort belopp och för accis som tullen på eget initiativ återburit till ett för stort belopp och som återkrävs.

Dessutom föreslås att i 39 § lagen om

påförande av accis skall bestämmas om det minsta belopp som återbärs och återkrävs och på vilket ränta inte betalas. Det föreslås att ränta inte betalas på återbäringsbelopp under 17 euro.

Efter att lagändringen blivit stadfäst upphävs bestämmelsen i 6 § förordningen om påförande av accis som onödig.

1.8. Förslag till ändring av tullagen

Om ränta som betalas på återbetalning av tull föreskrivs i tullagen (1466/1994) och tullförordningen (1543/1994). Om återbetalningsränta föreskrivs även i rådets förordning (EEG) om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen nr 2913/92 (kodex).

Enligt artikel 241 i kodex är utgångspunkten den att tullmyndigheterna om de återbetalar import- eller exporttullar eller kredit- eller dröjsmålsränta som uppburits vid betalning av dessa tullar inte skall behöva betala ränta för detta. Ränta skall emellertid betalas om ett beslut att bevilja en ansökan om återbetalning inte verkställs inom tre månader från den dag då beslutet fattades, eller om nationella bestämmelser så föreskriver. Detta räntebelopp skall härvid beräknas på ett sådant sätt att det motsvarar det belopp som skulle debiteras för detta ändamål på den nationella penning- eller finansmarknaden.

Enligt 39 § 2 mom. tullagen betalas på återbetalningsbeloppet en ränta vars storlek stadgas genom förordning ifall tull har återbetalts till följd av ansökan om återbetalning av tull som avses i artikel 236 i kodexen eller till följd av besvär. Enligt 3 § tullförordningen räknas räntan på i 39 § 2 mom. tullagen avsedd tull som återbetalas enligt en årsränta om nio procent. Ränta betalas dock inte på återbäringsbelopp under 17 euro.

Det föreslås att tullagen ändras så, att till lagens 39 § 2 mom. fogas förordningens nuvarande bestämmelse om ränta som betalas på tull som återbetalas. Någon särskild anledning till reglering på förordningsnivå kan inte längre anses föreligga. Efter att lagändringen blivit stadfäst upphävs bestämmelsen i 3 §

tullförordningen som onödig.

Återbetalningsräntan bestäms enligt samma grunder som i de förslag som gäller lagen om skatteuppbörd och lagen om påförande av accis. Årsräntan avses därmed under den halvårsperiod som föregår kalenderåret motsvara den referensränta som avses i 12 § räntelagen minskad med två procentenheter. Därmed bestäms de återbetalningsräntor som tillämpas i beskattningen och i tullbeskattningen fortfarande på enhetliga grunder. Det föreslås att ränta inte betalas på återbäringsbelopp under 17 euro.

1.9. Överförande av behörighet att fatta beslut i fråga om befrielse från skatt

Om behörighet i fråga om beviljande av skattefrihet och betalningsuppskov när det gäller skatt som skatteförvaltningen uppbär bestäms i lagen om beskattningsförfarande, lagen om skatt på arv och gåva (378/1940), lagen om förskottsuppbörd, lagen om arbetsgivares socialskyddsavgift (366/1963), mervärdesskattelagen, lagen om överlåtelseskatt (931/1996) och lotteriskattelagen (552/1992). Dessutom blir lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet och lagen om skatt på vissa försäkringspremier (664/1966) tillämpliga. I den föregående lagen hänvisas till lagen om beskattningsförfarande och i den senare till mervärdesskattelagen.

När det gäller äldre skattedebiteringar kan bestämmelser i den redan upphävda omsättningsskattelagen (559/1991), lagen angående stämpelskatt (662/1943) och lotteriskattelagen (259/1970) bli tillämpliga.

Kommunen har behörighet att behandla ärenden som gäller beviljande av skattefrihet till de delar dessa gäller kommunalskatt, sjukförsäkringspremie och fastighetsskatt. Även i fråga om dessa är skatteförvaltningen den behöriga myndigheten när det gäller beviljande av betalningsuppskov. Befrielse från kyrkoskatt beviljas automatiskt i samband med beslut om befrielse från kommunalskatt. Även församlingen har rätt att ta upp ärendet till behandling. Med stöd av lagen om skogsvårdsföreningar (534/1998) kan skogscentraler bevilja

befrielse från skogsvårdsavgift.

Skatteförvaltningen är behörig att behandla ärenden som gäller befrielse från skatt som tillfaller staten. Behörigheten har delats mellan Skattestyrelsen och skatteverken. Finansministeriet får överta avgörandet av principiellt viktiga ärenden som behandlas av Skattestyrelsen eller skatteverket. Skatteverket kan med stöd av 88 § lagen om beskattningsförfarande i fråga om statsskatt och samfunds inkomstskatt, med stöd av 53 och 54 § lagen om skatt på arv och gåva i fråga om arvs- och gåvoskatt och med stöd av 56 § lagen om förskottsuppbörd i fråga om påföljderna för försening gällande förskott på ansökan bevilja befrielse, om beloppet är högst 50 000 euro. I fråga om belopp som överstiger 50 000 euro hör avgörandet av ansökan till Skattestyrelsens behörighet. Skattestyrelsen avgör även alla ansökningar som gäller förskottsinnehållning, arbetsgivares socialskyddsavgift, mervärdesskatt, omsättningsskatt, överlåtelseskatt, stämpelskatt och lotteriskatt. Skatteverken har behörighet att avgöra ansökningar om betalningsuppskov i fråga om samtliga ovan nämnda skatter. Finansministeriet och Skattestyrelsen kan överta behandlingen av uppskovsärenden som omfattas av ett skatteverks beslutanderätt.

Skatteverken sköter indrivningen av de skatter som uppbärs av skatteförvaltningen och har talan i samband därmed i ärenden som gäller utsökning, konkurs, företagssanering och skuldsanering för privatpersoner. Skatteverken utarbetar betalningsarrangemang, meddelar beslut om uppskov med skattebetalningen samt godkänner av domstol fastställda eller frivilliga betalningsprogram i samband med företagssanering och skuldsanering för privatpersoner. Till skatteverkens centrala funktioner hör att fatta beslut som gäller betalningsskyldighet i fråga om skatter eller befrielse från sådan. Dessutom avgör skatteverken redan nu ansökningar om befrielse från skatt i fråga om vissa skatteslag. Med tanke på helheten är det inte ändamålsenligt att en del av de ärenden som på ett naturligt sätt hör till skatteverkens uppgifter huvudsakligen och på rent formell a

grunder sköts av Skattestyrelsen. Den delade behörigheten mellan Skattestyrelsen och skatteverken kan inte ens med hänvisning till det belopp ansökningarna gäller anses vara nödvändig, eftersom det i enskilda indrivningsärenden vid skatteverken ofta kan röra sig om belopp som är större än 50 000 euro.

Skatteförvaltningen utvecklas som en sakkunnigmyndighet till vars uppgifter hör att styra och utveckla skatteförvaltningen. Att avgöra enskilda ansökningsärenden lämpar sig bättre för skatteverken, vilka i egenskap av regionala myndigheter är belägna nära kunden och vilka även sörjer för den övriga operativa verksamheten. Till Skattestyrelsens uppgifter hör att övervaka och förenhetliga skatteverkens funktioner även på detta verksamhetsområde.

Skatteförvaltningen behandlar varje år ca 200 ansökningar som gäller befrielse från skatt. Skattestyrelsen har utrett att överförandet av behörigheten till skatteverken inte kommer att medföra ett behov av tilläggspersonal eller öka kostnaderna för skatteförvaltningen.

Det föreslås att skatteverkens behörighet att behandla ärenden som gäller befrielse från skatt utvidgas. De nuvarande behörighetsgränserna, som är bundna vid vissa belopp och vissa skatteslag, föreslås bli slopade så, att skatteverken enligt en huvudregel har behörigheten att behandla alla ärenden som gäller befrielse från skatt som uppbärs av skatteförvaltningen. Finansministeriet och Skattestyrelsen avses dock ha rätt att ta upp ett ärende till behandling.

I kommunernas, församlingarnas och skogscentralernas behörighet att behandla ärenden som gäller befrielse från skatt föreslås inga ändringar.

I lagen om beskattningsförfarande, lagen om skatt på arv och gåva, lagen om förskottsuppbörd, mervärdesskattelagen, lagen om överlåtelseskatt och lotteriskattelagen föreskrivs att befrielse från skatt kan beviljas på de villkor som Skattestyrelsen bestämmer. Lagen om arbetsgivares socialskyddsavgift innehåller inget sådant omnämnande. Det föreslås att omnämnandet stryks ur förstnämnda lagar, eftersom befrielse från

skatt grundar sig på en ändamålsenlighetsprövning som redan i sig omfattar en möjlighet att fastställa villkor för beviljandet av förmånen. Det är skäl att förenhetliga lagstiftningen när det gäller de olika skatteslagen. Skattestyrelsen kan dock fortfarande till skatteverken utfärda anvisningar av allmän karaktär i fråga om behandling och avgörande av ansökningar som gäller befrielse från skatt.

Det föreslås inga ändringar i de bestämmelser som hänför sig till behörigheten i fråga om ärenden som gäller uppskov.

2. Verkningar

2.1. Ekonomiska verkningar

Propositionen har ringa statsekonomisk betydelse.

Den skattefrihet för privat bruk av en telekommunikationsförbindelse som föreslås för löntagare främjar den sociala och regionala jämlikheten mellan hushållen genom att den möjliggör användandet av billig data- och kommunikationsteknik. Genom skattefriheten effektivteras användningen av informationssamhällstjänster bl.a. i näringslivet och i medborgarnas vardag. Eftersom privat bruk av telekommunikationsförbindelser endast sällan i realiteten har beskattats, har skattefriheten endast ringa ekonomisk betydelse för skattetagarna.

Den föreslagna preciseringen av avdragsordningen för anskaffningsutgifter inverkar inte märkbart på skattskyldiga, eftersom ett sådant förfarande redan i dag i praktiken tillämpas. Å andra sidan har skattskyldiga även vid behov möjlighet att visa vilka andelar i placeringsfonden de överlåtit.

Införandet av en självriskandel för de utgifter skattskyldiga har för förvaltning och förvaring av värdepapper, värdeandelar och annan med dessa jämförbar egendom har ingen större betydelse för de skattskyldiga. Eftersom nästan en miljon skattskyldiga bedöms ha ett värdeandelskonto eller bankfack kan bestämmandet av en

självriskandel bedömas öka statsskattetagarens skatteintäkter med ca 5 miljoner euro.

Skattebasen för förmögenhetsbeskattningen är smal. En mycket stor andel förmögenhet, bl.a. bankdepositioner och försäkringsbesparingar, är befriad från skatt. I beskattningen för skatteåret 2002 betalade endast ca 36 000 fysiska personer och dödsbon förmögenhetsskatt, och denna skatt uppgick till ca 105 miljoner euro. De föreslagna ändringarna minskar skattebasen för förmögenhetsbeskattningen i en så ringa mån att den inte kan anses ha samhällsekonomisk betydelse.

Sänkningen av nivån på den återbäringsränta som avses i lagen om skatteuppbörd medför att ränteutgifterna minskar med uppskattningsvis drygt 20 miljoner euro per år, dock på så sätt att verkningarna under det första året bestämmelsen är i kraft inte medför en minskning till det fulla beloppet.

I samband med omorganiseringen av Sjöfartsverket har med personalen ingåtts ett omställningsskyddsavtal genom vilket personalens ställning och förmåner oavsett förändringarna garanteras. Genom omställningsskyddsavtalet skyddas även fartygspersonalens ställning i beskattningshänseende. Ifall den nu föreslagna ändringen inte görs medför detta en ökning av personalkostnaderna i fråga om dem för vilkas vidkommande rätten till avdrag för sjöarbetsinkomst slopas. Detta har även samhällsekonomiska verkningar, eftersom en ökning av Rederiverkets kostnader i motsvarande grad höjer avgifterna för de tjänster som Sjöfartsverket beställer och som Sjöfartsverket inte torde kunna kanalisera exempelvis till farledsavgifterna eller de avgifter som tas ut av dem som använder förbindelsefartygstjänster.

Kostnadsverkningarna i fråga om personalutgifterna är cirka 15 procent och berör cirka 150 personer.

Den föreslagna undre gränsen om 500 euro för en periodisering av pensionsinkomsten kan i enskilda fall medföra en något strängare beskattning av den skattskyldige än vad som är fallet i dag. Slopandet av

skatterättelse för återkrävda förmåner kan i enskilda fall i någon mån antingen öka eller minska skattebelastningen jämfört med vad den är i dag. Allmänt taget är inte förändringarna särskilt stora. Den reform som gäller återkrävda förmåner gör i alla händelser beskattningen mer begriplig även ur den skattskyldiges synvinkel.

2.2. Administrativa verkningar

De många förslag som ingår i propositionen gör de administrativa förfaranden genom vilka beskattningen verkställs enklare, mer rationella och mer flexibla. Exempel på detta är bl.a. de förenklade förfarandena i samband med rättelse av återkrävda förmåner och periodisering av pensionsinkomst, den utvidgade skattefriheten för bohus och annat lösöre i förmögenhetsbeskattningen, tillämpningen av förskottsuppbördsförfarande till förskott som till sitt belopp är ringa, utomståendes utvidgade informationsskyldighet samt de åtgärder som möjliggör att elektronisk dataöverföring kan tas i bruk i större omfattning. Också ibruktagandet av en försummelseavgift möjliggör ett effektivare beskattningsförfarande. Därmed ger omläggningarna skatteförvaltningen bättre möjligheter att effektivisera verksamheten och förhindrar att kostnaderna för beskattningen ökar. Utvidgningen av utomståendes uppgiftsskyldighet ger även skatteförvaltningens bättre möjligheter att effektivisera skatteövervakningen och kan därmed rentav minska den grå ekonomin. Många av de föreslagna ändringarna minskar eller underlättar även de skattskyldigas skyldighet att lämna information.

3. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid finansministeriet, i samarbete med Skattestyrelsen. Utlåtanden om förslaget har inkommit från Fordonsförvaltningscentralen, Värdepapperscentralen, Pensionsskyddscentralen, Folkpensionsanstalten, Centralhandelskammaren, Sjöfartsverket, Andelsbankcentralen, Finansinspektionen, social- och hälsovårdsministeriet, Suomen Konepäälystöliitto - Finlands Maskinbefälsförbund r.y., Suomen Laivanpäälystöliitto - Finlands Skeppsbefälsförbund r.y., Finlands Sjömans-Union rf, Centrallaget för Handelslagen i Finland, Bankföreningen i Finland rf, Finlands Fondförening rf, Suomen Vakuutusyhtiöiden Keskusliitto - Finska Försäkringsbolagens Centralförbund ry, Finlands Rederiförening rf, Finlands Studentkårers Förbund rf, Företagarna i Finland rf, Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto - Olycksfallsförsäkringsanstaltens Förbund r.y., Industrins och Arbetsgivarnas Centralförbund, dataombudsmannens byrå, Tullstyrelsen, Työeläkevakuuttajat TELA - Arbetspensionsförsäkrarna TELA ry, Arbetslöshetskassornas Samorganisation rf, Försäkringsinspektionen, Delegationen för pensionärsorganisationer/Pensionstagarnas Centralförbund PCF rf och Skattebetalarnas Centralförbund rf.

Propositionen utgör en del av mer omfattande lagstiftningsreformer som gäller beskattningsförfarandet i personbeskattningen.

DETALJMOTIVERING

1. Lagförslag

1.1. Inkomstskattelagen

42 §. *Kapitalinkomstandelen av dividender från andra bolag än börsbolag.* I paragrafens 2 och 3 mom. ingår hänvisningar till 2 § 7 mom. lagen om pension för arbetstagare

(395/1961). Lagen om pension för arbetstagare ändrades genom lag 147/2002 bl.a. så, att 2 § 7 mom. flyttades och blev en 1 d § utan att innehållet i sak ändrades. Enligt förslaget ändras hänvisningsbestämmelsen så att den motsvarar den nu gällande lagen om pension för arbetstagare.

Bestämmelsen tillämpas från den dag den

träder i kraft.

47 §. *Särskilda stadganden om uträkning av anskaffningsutgiften för egendom.* Till paragrafens 4 mom. fogas inom ramen för tillämpningsområdet för den s.k. fifu-principen utöver andelar inom värdeandelssystemet också andelar i placeringsfonder och andelar i utländska fondbolag. Också i fråga om dessa andelar är det enligt förslaget möjligt att göra avsteg från fifu-principen om den skattskyldige visar att han överlätit fondandelarna i annan ordning än han skaffat dem. I praktiken är en dylik utredning möjlig när ett fondbolag specificerar fondandelarna på det sätt som avses i 53 § lagen om placeringsfonder. När fondandelar överläts kan man då visa att just vissa numrerade fondandelar har överlåtits. Om det är fråga om fondandelar i värdeandelssystemet iakttas de principer som i övrigt tillämpas på värdeandelar.

Bestämmelsen tillämpas första gången vid beskattningen för 2004.

54 §. *Utgifter för inkomstens förvärvande.* Det föreslås att till bestämmelsen fogas ett nytt 2 mom. på så sätt, att den skattskyldige kan dra av de utgifter som han har haft för förvaltning och förvaring av värdepapper, värdeandelar och annan med dessa jämförbar egendom endast till den del utgifterna överstiger 50 euro. Självriskandelen om 50 euro anses täcka bl.a. icke-avdragbara utgifter såsom utgifter för förvärvande av skattefria inkomster, utgifter för förvaring av masskuldebrev underkastade källskatt på ränteinkomster och utgifter för icke-avdragbar rådgivningsverksamhet. I bankfack förvaras i allmänhet skattepliktig egendom. Också andra handlingar kan förvaras i bankfack. Självriskandelen omfattar enligt förslaget också utgifter för bankfackshyra till den del förvaringen gäller annat än förvärvande av skattepliktiga inkomster. Bestämmelsen gäller inte utgifter för förvaltning av annan egendom såsom bostadsaktier eller fastigheter. De utgifter som ingår i självriskandelen kan inte avdras i beskattningen av överlåtelsevinst vare sig i form av poster som läggs till anskaffningsutgifterna eller i form av kostnader för vinstens förvärvande.

I praktiken lämnar de uppgiftsskyldiga

uppgifter om alla utgifter för förvaltning och förvaring av egendom, utan att specificera vilka konkreta utgifter det är fråga om. Exempelvis bankfackshyra uppges inte så, att man i anmälan anger att det är fråga om bankfackshyra. Därför äventyras inte den skattskyldiges integritetsskydd med anledning av anmälan.

Bestämmelsen tillämpas första gången vid beskattningen för 2005.

69 §. *Sedvanlig personalförmån.* Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 4 mom. Enligt förslaget bestäms det att privat bruk av telekommunikationsförbindelser som ordnats för arbetstagarens yrkesmässiga bruk är en skattefri inkomst. Bestämmelsen tillämpas endast i fall där löntagaren behöver datakommunikationsförbindelser för sina arbetsuppgifter. Löntagaren får ha en av arbetsgivaren finansierad telekommunikationsförbindelse både i anslutning till en mobiltelefon och i anslutning till hemdatorn. Bestämmelsen tillämpas både när arbetsgivaren finansierar en bredbandsförbindelse till fast pris och när debiteringen baserar sig på användningen av abonnemanget. Ordandet av en förbindelse omfattar också att arbetsgivaren överläter en dator till arbetstagarens besittning för användning i arbetet. Inte heller privat användning av datorutrustning utgör i sådana fall en skattepliktig förmån. Om arbetsgivaren däremot skaffar en dator som övergår i löntagarens ägo utgör datoranskaffningen en förmån av lönenatur. Bestämmelsen tillämpas inte heller om arbetsgivaren ersätter kostnader som arbetstagaren haft för en Internetförbindelse som han själv skaffat också till den del kostnaderna gäller privat bruk av förbindelsen. Begreppet arbetstagare bör i bestämmelsen förstås i vid bemärkelse så, att det även omfattar bl.a. kommunala förtroendemän, vilka redan nu ofta har tillgång till bredbandsförbindelse eller annan förbindelse som ordnats av kommunen i anslutning till förtroendeuppdraget.

Regleringen inverkar inte på skatteplikten i fråga om telefonförmån.

Bestämmelsen tillämpas första gången vid beskattningen för 2004.

74 §. *Sjöarbetsinkomst.* Det föreslås att

definitionen av begreppet sjöarbetsinkomst ändras så att den motsvarar situationen efter Sjöfartsverkets organisationsreform. Hittills har fartygen varit i Sjöfartsverkets ägo. I fortsättningen beställer Sjöfartsverket i praktiken tjänster av Rederiverket. Genom konkurrensutsättning kan i framtiden också privata aktörer sköta uppgifter som myndigheten beställer. Enligt paragrafens 1 mom. 2 punkt avses med fartyg som berättigar till avdrag för sjöarbetsinkomst fartyg som tillhör Sjöfartsverket, Rederiverket eller en annan redare och som används på havsområden i uppdrag som beställts av en myndighet.

Bestämmelsen tillämpas första gången vid beskattningen för 2004.

112 §. *Periodisering av pensionsinkomst.* I paragrafen föreslås att retroaktivt utbetalda pensioner skall kunna periodiseras endast om beloppet av den pension som skall periodiseras är minst 500 euro. Retroaktivt utbetalda pensioner som understiger denna gräns beskattas alltid som inkomster för det år då den retroaktivt utbetalda pensionen har erhållits. Om en person har fått retroaktivt utbetalda pensioner från flera pensionsanstalter tillämpas gränsen om det sammanlagda beloppet av pensionerna under skatteåret understiger 500 euro.

Bestämmelsen tillämpas första gången vid beskattningen för 2005.

112 a §. *Rättelse av vissa återkrävda förmåner.* Det föreslås att till lagen fogas en ny 112 a §. Med stöd av paragrafens 1 mom. görs ingen rättelse av det tidigare årets beskattning om en skattskyldig återbetalar pension, studiepenning eller annan skattepliktig, lagstadgad förmån som han erhållit under ett tidigare år, så sent att återbetalningen inte kan beaktas i utbetalarens årsanmälan gällande förmåner. Förmånsbetalaren meddelar i samband med återkravet huruvida förmånen har beaktats i årsanmälan. Om förmånen inte har beaktats i årsanmälan görs rättelsen i form av avdrag i beskattningen för återbetalningsåret. Tekniskt görs rättelsen i form av ett avdrag från nettoförvärvsinkomsten i stats- och kommunalbeskattningen. För att avdragssystemet skall vara åskådligt bestäms det att avdraget görs efter övriga avdrag, men

före grundavdraget. Avdraget gäller alla lagstadgade, skattepliktiga pensioner och förmåner. Till dessa hör också dagpenningar och pensioner som beviljas från olycksfalls- och trafikförsäkringen.

Om en skattskyldig betalar tillbaka en förmån så att man hinner beakta återbetalningen i årsanmälan, kan förmånsbetalaren genom årsanmälan meddela skattemyndigheterna förmånsbeloppet minskat med det återbetalade beloppet. Vid behov kan förmånsbetalaren i dessa fall också göra en rättelse av förskottsinnehållningen. Förskottsinnehållning som betalats till ett för stort belopp och som inte längre kan rättas får betalaren på ansökan tillbaka från skatteverket. Härvid tillämpas alltså inte det avdrag som avses i lagrummet, utan rättelsen görs direkt i betalarens årsanmälan. För närvarande infaller den tidpunkt då återkravet kan beaktas i rikhaltig årsanmälan vid månadsskiftet mars-april året efter det år då förmånen erhållits.

I 2 mom. föreslås att förfarandet skall vara det samma som i 1 mom. om utbetalaren av pension, studiepenning eller annan lagstadgad förmån av den skattskyldige återkräver en sådan betalning av samma eller en annan förmån som utbetalaren ett tidigare år erlagt till den skattskyldige. I praktiken gäller bestämmelsen särskilt Folkpensionsanstalten och dess kunder. Om t.ex. Folkpensionsanstalten av en kund återkräver förmåner som den under tidigare år betalat till ett för stort belopp genom att senare minska den förmån som betalas med ett visst belopp, betraktas det återkrävda beloppet som ett avdrag i beskattningen för det år då beloppet återkrävts. Folkpensionsanstalten skall enligt förslaget årligen meddela skatteförvaltningen det återkrävda beloppet före utgången av januari året efter det år då återkravet gjorts. Skatteförvaltningen drar på det sätt som avses i 1 mom. av beloppet i beskattningen för det år då beloppet återkrävts. Beskattningen för det tidigare året ändras inte.

Om en förmånsbetalare, såsom Folkpensionsanstalten, återkräver ett belopp av samma eller en annan förmån samma år

som förmånen betalats, kan återkravet skötas på ett sätt som motsvarar den årsanmälan som tillställs skatteförvaltningen på det sätt som beskrivits ovan i 1 mom.

I paragrafens 3 mom. bestäms om situationer där utbetalaren av pension, studiepenning eller en lagstadgad social förmån till en tidigare utbetalare av en skattepliktig förmån betalar ett belopp som denna redan tidigare har betalat till den skattskyldige för samma tid. Återbetalningen kan ske antingen samma år eller ett senare år. Beskattningen av den tidigare betalningen ändras inte. Som skattepliktig inkomst meddelar förmånsbetalaren den skattskyldige och skatteförvaltningen endast det belopp som förmånsbetalaren verkligen betalar till förmånstagaren. Dessutom meddelar förmånsbetalaren förmånstagaren hur återkravet har genomförts. Förfarandet är det samma också i de fall där Folkpensionsanstalten har betalat båda beloppen.

Bestämmelsen tillämpas första gången på förmåner som återbetalats eller återkrävts den 1 januari 2005 eller därefter.

1.2. Förmögenhetsskattelagen

10 §. *Skattefria tillgångar.* Enligt bestämmelsens 1 punkt utgör sedvanliga fordon som används av den skattskyldige själv och hans familj samt sedvanliga medlemsandelar i konsumtionsandelslag som idkar försäljning av konsumtionsvaror eller konsumtionstjänster och medlemsandelar i andelsbanker skattefria tillgångar. Dessa tillgångar behöver alltså inte anges i skattedeklarationen eller skatteförslaget.

Begreppet sedvanliga fordon omfattar fordon som allmänt ägs och används av medborgare i samhället och vilkas värde är sedvanligt. Fordon vilkas värde klart överstiger det sedvanliga eller som ägs av endast ett fåtal medborgare, såsom exceptionellt dyrbara personbilar eller segel- eller motorbåtar, är fortfarande skattepliktiga. Gränsen mellan sedvanliga fordon och andra fordon avgörs i sista hand av rättspraxis. Bland annat flygplan kan oberoende av deras värde anses vara andra än sedvanliga fordon. Också lastbilar och bussar är fortfarande

skattepliktiga. Skattepliktiga är också alla fordon som används i näringsverksamhet. Också andra föremål som avviker från eller är värdefullare än sedvanligt bohag och sedvanliga bruksföremål, såsom konstföremål, smycken eller andra motsvarande föremål, är fortfarande skattepliktiga tillgångar i förmögenhetsbeskattningen.

I den gällande bestämmelsen omfattar begreppet bohag och annat lösöre inte andelar i andelslag. Därför utgör andelarna i princip skattepliktiga tillgångar. Enligt den föreslagna bestämmelsen utgör de sedvanliga andelar i sedvanliga andelslag som idkar försäljning av konsumtionsvaror eller konsumtionstjänster skattefria tillgångar. Enligt förslaget är även motsvarande andelar i andelsbanker skattefria. Avsikten med att man skaffar en andel i ett andelslag är i allmänhet den nytta som användningen av andelslagets tjänster för med sig, dvs. återbäringen på inköp samt andra medlemsförmåner, såsom medlemserbjudanden. Ett typiskt sådant andelslag är bland annat S-gruppen som består av de andelshandlar som hör till gruppen och Centrallaget för Handelslagen i Finland samt Andelslaget Tradeka-koncernen. Dessa andelslag har hundratusentals medlemmar som är ägarkunder. I Finland finns 284 andelsbanker med sammanlagt över en miljon medlemmar. Andelsbankernas andelskapital är i allmänhet 100 euro per medlem. En medlem kan delta med endast en medlemsandel. Andelsavgifter som överskrider detta är tilläggsandelar som enligt förslaget inte blir skattefria.

I andra andelslag, såsom i producentandelslag, ligger ofta avsevärt större ekonomiska förmåner till grund för medlemskapet. I propositionen begränsas skattefriheten genom begreppet sedvanlig försäljning av konsumtionsvaror och konsumtionstjänster, varvid andelar i producentandelslag faller utanför bestämmelsens tillämpningsområde. Propositionen gäller inte heller tilläggs- eller placeringsandelar i konsumtionsandelslag eller i andelsbanker. Dessa är skattepliktiga tillgångar.

Om ett konsumtionsandelslag eller ett

annat andelslag betalar ränta på andelskapital är räntan för mottagaren skattepliktig inkomst som andelslaget meddelar skatteförvaltningen genom en årsanmälan. Överlåtelse av en andel som är förknippad med återbetalning av andelsavgiften är i princip en överlåtelse som kan ge upphov till överlåtelsevinst. Överlåtelsevinst kan uppstå också vid överlåtelse av ett fordon. Överlåtelseförlust anses enligt 50 § 2 mom. inkomstkattelagen inte vara förlust vid överlåtelse av sedvanligt bohag eller annan motsvarande egendom avsedd för personligt bruk. Avsikten är inte att ändra praxis gällande överlåtelsevinst och överlåtelseförlust i detta sammanhang.

Bestämmelsen ändras också så, att skattefriheten i fråga om aktier, andelsbrev eller medlemsböcker i telefonsamfund slopas. Den gällande bestämmelsen har tolkats så, att endast sådana aktier och andelsbrev som inte kan överlätas separat från telefonabonnemanget utgör skattefria tillgångar. Dessa s.k. ägarabonnemang håller på att försvinna från marknaden på grund av konkurrensbestämmelserna.

De tjänster som telefonandelslagen producerar anses inte vara försäljning av sedvanliga konsumtionsvaror eller konsumtionstjänster, och därför hör andelar i telefonsamfund inte till de föreslagna skattefria medlemsandelarna.

Bestämmelsen tillämpas första gången vid beskattningen för 2004.

1.3. Lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet

8 §. Det föreslås att paragrafens 2 mom. upphävs. I 15 § 1 mom. lagen om beskattningsförfarande inkluderas ett omnämnande om uppgiftsskyldighet i fall där en betalning har gjorts till en begränsat skattskyldig. Skattestyrelsen utfärdar i sitt beslut gällande uppgiftsskyldighet närmare bestämmelser om innehållet i uppgiftsskyldigheten.

Bestämmelsen tillämpas första gången på de uppgifter som lämnas för 2004.

1.4. Lagen om förskottsuppbörd

2 §. *Verkställande av förskottsuppbörd.* Det föreslås att till paragrafens 1 mom. fogas befogenheter för Skattestyrelsen att förordna att inkomster om totalt högst 7000 euro på vilka annars skall verkställas förskottsbetalning kan beaktas vid beräkningen av grunderna för förskottsinnehållningen.

I lagen fastställs inte i detalj situationer där sådana inkomster på vilka förskottsbetalning skall verkställas kan inkluderas i grunderna för förskottsinnehållningen. Befogenheterna ges Skattestyrelsen, som även i övrigt bestämmer om verkställandet av förskottsuppbörd med stöd av befogenhetsbestämmelserna i lagen. Skattestyrelsen bestämmer om kalkyleringsgrunderna i årliga beslut gällande fastställandet av innehållningsprocenterna för löne- och pensionsinkomster. I praktiken kommer det nya förfarandet att gälla situationer där fysiska personer utöver inkomster av lön, förmåner eller pension dessutom har exempelvis hyresinkomster, inkomster av annan förvärsverksamhet eller överlåtelsevinster. Dessa inkomster kan beaktas vid fastställandet av innehållningsprocenter för inkomster av lön, förmåner eller pension. Någon separat förskottsbetalning görs inte. Innehållningsprocenten är i motsvarande grad högre. När den erforderliga skatten i sin helhet inflyter i form av förskottsinnehållning inflyter den säkrare och blir jämnare fördelad över året. Skattestyrelsens föreskrifter skall dock inte vara absoluta på ett sätt som gör att separat förskottsbetalning inte alltid skulle kunna förordnas.

Ändringen i förfarandet inverkar åtminstone inte negativt på motsvarigheten i fråga om förskottsinnehållningen. Om den skattskyldige själv kräver att inkomster på vilka förskottsbetalning skall verkställas skall beaktas till ett större belopp än det som fastställs i lagen vid beräkningen av grunderna för förskottsinnehållningen kan detta förfarande tillämpas, som för närvarande.

Bestämmelsen tillämpas första gången på förskottsuppbörden för 2005.

33 §. *Årsdeklaration*. Det föreslås att paragrafen upphävs. Om en motsvarande uppgiftsskyldighet för arbetsgivaren bestäms redan för närvarande i 15 § 1 mom. lagen om beskattningsförfarande, dock så, att tidpunkten för årsdeklarationen fastställs på lagnivå i den bestämmelse som enligt förslaget nu upphävs. Uppgiftsskyldigheten bestäms enligt förslaget enbart enligt lagen om beskattningsförfarande och Skattestyrelsens beslut gällande uppgiftsskyldighet. Tidpunkten för årsdeklarationen bestäms enligt förslaget genom Skattestyrelsens beslut, vilket är fallet också i fråga om andra uppgifter och handlingar som omfattas av uppgiftsskyldigheten. Det är möjligt att åtminstone årsdeklarationen gällande sjuärbetsinkomst tidigare läggts genom Skattestyrelsens beslut.

Bestämmelsen tillämpas första gången på de årsdeklarationer som lämnas för 2004.

34 §. *Arbetsgivare som betalar lön tillfälligt*. Det föreslås att paragrafen ändras så, att genom förordning av statsrådet bestäms om vem som betraktas som en arbetsgivare som betalar lön tillfälligt. Enligt förslaget bestämmer Skattestyrelsen i sitt beslut gällande uppgiftsskyldighet om tidpunkten för den årsanmälan som lämnas av arbetsgivare som betalar lön tillfälligt.

Bestämmelsen tillämpas första gången på de årsanmälningar som lämnas för 2004.

36 §. *Lönebokföring och anteckningsskyldighet*. I 36 § 2 mom. lagen om förskottsuppbörd bestäms om förvaringstiden för lönebokföring och anteckningar. När det gäller förvaringstiden för lönebokföring hänvisas i bestämmelsen till bestämmelserna om arkivering av bokföringsmaterial i bokföringslagen. Enligt 2 kap. 10 § bokföringslagen (1336/1997) är förvaringstiden för bokföringsböcker 10 år efter räkenskapsperiodens utgång. För att lagen om förskottsuppbörd skall göras mera lättläst föreslås det att bestämmelser om förvaringstiden för lönebokföring i fråga om bokföringsskyldiga utfärdas direkt i lagen om förskottsuppbörd.

Det föreslås att till paragrafen fogas ett omnämnande om förvaringstiden för lönebokföring. Med tanke på beskattningen

räcker det om lönebokföringen förvaras så länge beskattningen för året i fråga kan ändras eller så länge ändring kan sökas i den. I enlighet med detta kunde anteckningarna och verifikationerna förvaras sex år från utgången av det år då betalningen har gjorts. Uppgifter gällande lönebokföringen utnyttjas också i andra sammanhang än i beskattningen, bl.a. när arbetstagarens pension och pensionspremie utreds. Därför föreslås det att förvaringstiden för lönebokföring är 10 år efter räkenskapsperiodens utgång. Förvaringstiden för lönebokföring motsvarar således fortfarande förvaringstiden för bokföringsböcker i enlighet med bokföringslagen. Enligt bestämmelsen iakttas i övrigt vad som bestäms om arkivering av bokföringsmaterial i bokföringslagen. I enlighet med detta skall verifikationer i anslutning till lönebokföringen förvaras sex år från utgången av det år då betalningen har gjorts, som för närvarande. Verifikationerna skall dessutom förvaras i den ordning de bokförts eller annars ordnas så att sambandet mellan verifikationerna och noteringarna i bokföringen kan konstateras utan svårighet. Anteckningarna och verifikationerna skall som för närvarande förvaras sex år från utgången av det år då betalningen har gjorts.

Bestämmelsen tillämpas från den dag den träder i kraft.

44 §. *Skatteförhöjning*. Paragrafen preciseras så, att skatteförhöjning inte påförs på grund av försummelse att lämna in årsdeklaration. Försummelse sanktioneras genom den försummelseavgift som avses i den föreslagna 22 a § lagen om beskattningsförfarande.

Bestämmelsen tillämpas första gången på de årsdeklarationer som lämnas för 2005.

56 §. *Skattelättnad*. I paragrafens 1 och 2 mom. föreskrivs att skatteverket har befogenheter att behandla ansökningar gällande befrielse från skatt. Omnämnandet om de villkor som Skattestyrelsen bestämmer slopas. I paragrafens 3 mom. fastställs ett eurobelopp som avgör befogenhetsfördelningen mellan Skattestyrelsen och skatteverken. Det föreslås att momentet upphävs. I paragrafens 4 mom. bestäms att finansministeriet och

Skattestyrelsen kan överta avgörandet av principiellt viktiga ärenden.

Bestämmelsen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

1.5. Lagen om beskattningsförfarande

Ändringar i lagen om beskattningsförfarande tillämpas första gången vid beskattningen för 2004 och på de uppgifter som lämnas för 2004, dock så, att 32 § 1 mom. tillämpas första gången vid beskattningen för 2005 och 16 § 9 mom. och 22 a § tillämpas första gången på de uppgifter som lämnas för 2005. Lagens 88 § gällande beviljande av skattelättnad tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

15 §. *Utomståendes allmänna skyldighet att lämna inkomstuppgifter.* Paragrafens 1 mom. preciseras så, att den uppgiftsskyldige skall lämna uppgifter också om rättelse av betalningar som han gjort eller förmedlat. Tillägget hänför sig till den föreslagna nya 112 a § i inkomstskattelagen. Exempelvis Folkpensionsanstalten skall alltså lämna uppgifter om återkrävda förmåner. Förteckningen över förmåner med penningvärde utökas med inkomstslagen dividend och delägarlån. Till denna del är ändringen en precisering. Med anledning av tillägget kan 11 § lagen om gottgörelse för bolagsskatt, som reglerar årsanmälan om dividender, upphävas. Senare kan också förordningen om gottgörelse för bolagsskatt (1216/1989) upphävas. Också i fråga om dividender fastställs detaljerna kring uppgiftsskyldigheten i Skattestyrelsens beslut gällande uppgiftsskyldighet. Dessutom preciseras förteckningen över inkomstslag så, att den utökas med avkastning på fondandel. Med avkastning på fondandel avses den årliga avkastning som fondbolaget betalar på avkastningsandelar och därmed jämförbar avkastning som betalas på andelar i fondföretag. Även hittills har fondbolagen lämnat uppgifter om den årliga avkastningen på avkastningsandelar.

Till bestämmelsen fogas dessutom ett omnämnande om att även uppgifter om förmåner som betalats eller förmedlats till

begränsat skattskyldig skall tillställas skatteförvaltningen. Samtidigt kan 8 § 2 mom. lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet upphävas. Om detaljerna kring uppgiftsskyldigheten bestäms i Skattestyrelsens beslut gällande uppgiftsskyldighet.

Det föreslås att 4 mom. kompletteras så, att anmälan om värdepappersaffärer utvidgas till att utöver värdepappersförmedlare som avses i värdepappersmarknadslagen gälla även försäkringsbolag som avses i lagen om försäkringsbolag, representationer och generalagenter som avses i lagen om utländska försäkringsbolag samt försäkringsföreningar som avses i lagen om försäkringsföreningar. Även andra som utövar placeringsrådgivning eller förmögenhetsförvaltning skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om gjorda eller förmedlade värdepappersköp, om handelsparterna och om de betalda köpesummorna. Placeringsrådgivning är en konsultverksamhet där en placeringsrådgivare ger sina kunder råd om olika placeringsalternativ. Verksamheten kan utövas tillfälligt vid sidan av annan affärs- eller yrkesverksamhet. Placeringsrådgivning är inte en övervakad näring. En förmögenhetsförvaltare för sin del placerar kundens tillgångar utgående från ett uppdragsavtal. Placeringsrådgivning eller förmögenhetsförvaltning kan även bedrivas t.ex. av en försäkringsmäklare som avses i lagen om försäkringsmäklare (251/1993).

Bestämmelsen kompletteras så, att de ovan nämnda uppgiftsskyldiga skall tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om teckning och inlösen av andelar i fondföretag som de gjort eller förmedlat till den del uppgifterna inte har lämnats med stöd av 17 § 1 mom.

16 §. *Utomståendes allmänna skyldighet att lämna uppgifter om utgifter och avdrag.* Till paragrafen fogas ett nytt 8 mom. med bestämmelser om uppgiftsskyldighet gällande återbetalning av delägarlån. Ett aktiebolag skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om återbetalning av delägarlån. Återbetalning av

delägarlån är under de förutsättningar som fastställs i 54 c § inkomstskattelagen avdragbar i betalarens beskattning såsom avdrag från kapitalinkomsterna.

Till paragrafen fogas också ett nytt 9 mom. med bestämmelser om uppgiftsskyldighet gällande avgifter som uppburits för förvaltning eller förvaring av egendom. Den skattskyldige har rätt att till den del som överskrider den föreslagna självriskandelen såsom utgifter för inkomstens förvärvande från sina kapitalinkomster dra av sådan avgift för förmögenhetsförvaltning som uppstår av honom för kostnader för värdeandelskonto. Avgiften för förmögenhetsförvaltning kan också uppstå av till exempel ett värdepappersföretag eller ett kreditinstitut. Också värdepapperscentralen eller ett konförförande institut och dess underinstitut kan av innehavaren av ett värdeandelskonto uppstå ersättning för vissa åtgärder. Också bankackshyra har betraktats som en avgift som kan dras av från kapitalinkomsterna. De parter som nämns i bestämmelsen skall för beskattningen tillstålla skatteförvaltningen behövliga uppgifter om de avgifter som de uppburit för förmögenhetsförvaltning.

De begränsningar som gäller för fondbolags verksamhet har utvidgas genom lagar som trädde i kraft i april 2004 (HE 110/2003 rd). Inhemsk och utländsk fondbolag kan bl.a. tillhandahålla individuell förmögenhetsförvaltning. I propositionen föreslås att också fondbolag som avses i lagen om placeringsfonder (48/1999) samt filialer till och representationer för utländska fondbolag som avses i lagen om utländska fondbolags verksamhet i Finland (225/2004), för beskattningen skall tillstålla skatteförvaltningen behövliga uppgifter om avgifter som de uppburit för förvaltning eller förvaring av egendom. Uppgiftsskyldigheten gäller enligt förslaget även filialer till och representationer för utländska värdepappersföretag och kreditinstitut i Finland.

17 §. *Utomståendes allmänna skyldighet att lämna andra uppgifter.* Genom ändringen i paragrafens 1 mom. utvidgas fondbolagens uppgiftsskyldighet. Uppgiftsskyldigheten utvidgas till att gälla också filialer till och representationer för utländska fondbolag i

Finland. Dessa skall utöver de uppgifter som skall lämnas för närvarande dessutom lämna uppgifter om anskaffningspriset och anskaffningstidpunkten i fråga om inlösta fondandelar och andelar i fondföretag samt om de avgifter som uppburits i samband med teckning och inlösen till den del fondbolaget innehar dessa uppgifter. Uppgiftsskyldigheten gäller inte det årliga s.k. förvaltningsarvode som uppstår för förvaltningen av placeringsfonden. Förvaltningsarvodet ingår i fondsandelens gängse värde.

Det föreslås dessutom att bestämmelsen preciseras så, att ett mer exakt uttryck används för den uppgiftsskyldige än hittills. Den uppgiftsskyldige är ett fondbolag, inte en placeringsfond.

För klargörande av paragrafens 1 mom. bestäms om uppgiftsskyldigheten gällande telefonsamfund i 4 mom. utan att innehållet ändras i sak.

I paragrafens 5 mom. bestäms om finländska arbetsgivares och pensionsanstalters uppgiftsskyldighet som är nödvändig för fastställande av sjukförsäkringspremien. Bestämmelsen gäller också de fall då lönen de facto betalas av ett utländskt moder-, dotter- eller systerföretag som hör till samma ekonomiska helhet eller av ett utländskt företag där den finländska arbetsgivaren har bestämmanderätt. Pensionsanstaltens uppgiftsskyldighet avser framför allt anmälan om LföPL- och FÖPL-arbetsinkomster till skatteförvaltningen. Regleringen överlappar regleringen i sjukförsäkringslagen, lagen om pension för lantbruksföretagare och lagen om pension för företagare, men för en heltäckande reglering av uppgiftsskyldigheten är det skäl att bestämma också om dessa uppgiftsskyldigheter uttryckligen i skattelagstiftningen. Att bestämmelser fogas till lagen om beskattningsförfarande innebär också att Skattestyrelsen i sitt beslut gällande uppgiftsskyldighet kan utfärda närmare föreskrifter om uppgiftsskyldighetens innehåll. Dessutom kan sanktionsbestämmelser gällande uppgiftsskyldigheten tillämpas på försummelser i lämnandet av dessa uppgifter.

22 §. *Särskilda bestämmelser om lämnande av uppgifter.* I paragrafens 1 mom. preciseras och uppdateras bestämmelsen om individualisering av den skattskyldige eller motsvarande person som är föremål för uppgifterna. Individualiseringen sker förutom med namn också med personbeteckning eller affärs- och samfundssignum. Om den uppgiftsskyldige inte besitter dessa uppgifter skall den skattskyldige eller en annan instans individualiseras med eventuella andra identifieringsuppgifter eller annan kontaktinformation som den uppgiftsskyldige besitter. Andra identifieringsuppgifter är t.ex. födelsetid och med kontaktinformation avses t.ex. adressuppgifter.

Enligt paragrafens 2 mom. skall uppgifterna lämnas till skatteförvaltningen utan hinder av sekretessbestämmelser och andra begränsningar som gäller erhållande av uppgifter. Bestämmelsen behövs för att man skall kunna säkerställa erhållandet av sekretessbelagda uppgifter för beskattningen. I praktiken ändrar inkludering av bestämmelsen i lagen inte i sig den rådande rättssituationen vare sig i fråga om utomståendes allmänna eller särskilda skyldighet att lämna uppgifter. Den föreslagna bestämmelsen inverkar inte heller på begränsningar i fråga om användning och överlåtelse i internationella fördrag och lagstiftning om rättshjälp, eftersom de kan betraktas som särskilda bestämmelser i förhållande till denna allmänna bestämmelse.

I paragrafens 3 mom. bestäms om lämnande av uppgifter med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod. Enligt lagen kan Skattestyrelsen bestämma om lämnande av uppgifter på elektronisk väg. Skattestyrelsen bestämmer om saken i sitt beslut gällande uppgiftsskyldighet. Fysiska personer och dödsbon kan dock inte åläggas att lämna uppgifter elektroniskt om det inte är fråga om uppgifter i anslutning till näringsverksamhet eller jord- och skogsbruk. Alla uppgiftsskyldiga har dock möjlighet att lämna uppgifter som omfattas av uppgiftsskyldigheten med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod. Bestämmelser om elektronisk dataöverföring kan utfärdas i den mån skatteförvaltningen kan erbjuda tillförlitlig elektronisk service.

Med elektronisk dataöverföringsmetod avses här samma som i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet. Enligt lagens 4 § 1 punkt avses med elektrisk dataöverföringsmetod telefax och teletjänster, såsom elektroniska blanketter, elektronisk post och rätten att använda elektroniska datasystem, samt andra på elektronisk teknik baserade metoder där data förmedlas via en trådlös överföringskanal eller kabel, dock inte telefonsamtal. Skattestyrelsen kan också till denna del i sitt beslut fastställa de uttryckliga datamedier som skall användas när uppgifter lämnas.

När uppgifter lämnas skall man se till att personuppgifterna är skyddade på det sätt som avses i 32 § 1 mom. personuppgiftslagen. Enligt personuppgiftslagen skall den registeransvarige genomföra tekniska och organisatoriska åtgärder för att skydda personuppgifterna mot obehörig åtkomst och mot förstöring, ändring, utlämnande och översändande som sker av misstag eller i strid med lag eller mot annan olaglig behandling. Vid genomförandet av åtgärderna skall hänsyn tas till de tillgängliga tekniska möjligheterna, kostnaderna som orsakas av åtgärderna, uppgifternas art, mängd och ålder samt vilken betydelse behandlingen av uppgifterna har med avseende på integritetsskyddet. Skyddet av uppgifter skall enligt förslaget utredas innan uppgifter lämnas med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod.

22 a §. *Försummelseavgift.* I paragrafen utfärdas heltäckande bestämmelser om den försummelseavgift som påförs vid försummelse av uppgiftsskyldigheten. I paragrafens 1 mom. bestäms om påföljderna för en mindre försummelse, i 2 mom. för en väsentlig försummelse och i 3 mom. för en medveten eller grovt vårdslös försummelse. Paragrafen motsvarar till sin struktur skatteförhöjningsbestämmelserna i lagens 32 §. När graden av vårdslöshet fastställs iaktas i huvudsak samma principer och praxis som vid fastställandet av skatteförhöjning.

Försummelseavgiften påförs enligt prövning. Bestämmelsens ordalydelse möjliggör också att man av grundad

anledning avstår från att påföra försummelseavgift. Detta förfarande kan tillämpas framför allt vid sådana mindre försummelser som avses i paragrafens 1 mom.

I paragrafens 4 mom. föreskrivs dessutom att antalet uppgifter som försummelsen gäller skall beaktas när försummelseavgift påförs. Ett särskilt omnämnande om denna princip bör inkluderas i lagen. Antalet uppgifter som försummats inverkar för det första på försummelseavgiftens storlek när varje moment tillämpas för sig. Om t.ex. ett småföretag lämnar in arbetsgivarens årsanmälan för sent kan försummelseavgiften vara till exempel 100 euro, eller också kan man helt avstå från att påföra avgiften. Om motsvarande tidsmässiga försening gäller ett företag vars årsanmälan berör tusentals löntagare är försummelseavgiften större. För det andra inverkar antalet uppgifter också på om det anses vara fråga om en mindre försummelse som avses i 1 mom. eller en väsentlig försummelse som avses i 2 mom. Om t.ex. arbetstagarnas personbeteckningar saknas i en årsanmälan som lämnas av ett småföretag med ett fåtal arbetstagare kan det anses vara fråga om en mindre försummelse, men om motsvarande fel gäller en arbetsgivare med hundratals eller tusentals arbetstagare kan felet betraktas som väsentligt. Skattestyrelsen utfärdar närmare förenhetligande anvisningar om påförande av försummelseavgift i olika situationer.

Försummelseavgift kan påföras också när en viss handling eller annan uppgift lämnas efter den tidpunkt som fastställs för lämnande av uppgiften. I enlighet med allmänna förvaltningsrättsliga principer och allmän förvaltningsrättslig praxis kan den uppgiftsskyldige av grundad anledning på ansökan beviljas förlängd tid att lämna en handling eller annan uppgift. Det är också möjligt att fullgörandet av uppgiftsskyldigheten hindras av orsaker av force majeure-natur. Om uppskov beviljas eller om ett tvingande skäl hindrar fullgörandet av uppgiftsskyldigheten inom utsatt tid påförs ingen försummelseavgift.

Påförande av försummelseavgift förutsätter alltid att den uppgiftsskyldige hörs. Den uppgiftsskyldige bereds alltid tillfälle att

korrigera ett fel eller en brist i uppgifterna. Den uppgiftsskyldige kan också redogöra för orsakerna till förseningen eller bristen eller framföra andra relevanta omständigheter. I ett brev om hörande anges vilket slags utredning den uppgiftsskyldige önskas framlägga och varför. Skattemyndighetens brev om hörande skall bevisligen ha skickats till den uppgiftsskyldige. Ett vanligt postbrev räcker, men i handlingarna antecknas när brevet har lämnats in till posten.

Försummelseavgiften fastställs i hela hundra euro, så den minsta avgift som kan fastställas är 100 euro.

I 5 mom. föreskrivs att försummelseavgift inte kan påföras privathushåll. Privathushåll definieras i bestämmelsen som andra än fysiska personer som bedriver näringsverksamhet eller jord- och skogsbruk eller dödsbon. Privathushåll är ofta inte medvetna om alla samhälleliga förpliktelser. Om en fysisk person däremot bedriver näringsverksamhet eller jord- och skogsbruk har han samma rättigheter och skyldigheter i fråga om verksamheten som andra som utövar företagsverksamhet.

I paragrafens 6 mom. föreskrivs att försummelseavgiften inte är avdragbar i beskattningen. Försummelseavgiften redovisas till staten. Påföljderna av att försummelseavgiften betalas efter utsatt tid beräknas i enlighet med lagen om skattetillägg och förseningsränta på samma sätt som på debiterad skatt.

23 §. *Granskningsrätt.* Det föreslås att paragrafens 2 och 3 mom. upphävs. Försummelseavgiften är en tillräcklig sanktion i fråga om försummelse av uppgiftsskyldigheten.

23 a §. *Sökande av ändring.* I paragrafen bestäms om sökande av ändring i anslutning till uppgiftsskyldighet.

I paragrafens 1 mom. bestäms om sökande av ändring i grunderna för uppgiftsskyldigheten. Om en skatteförvaltningsmyndighet anser att någon med stöd av bestämmelserna om uppgiftsskyldighet är skyldig att lämna uppgifter, och personen i fråga själv anser att någon sådan skyldighet inte föreligger eller att uppgiftsskyldigheten är mindre omfattande än vad

skatteförvaltningsmyndigheten ansett, utfärdas ett skriftligt, överklagbart beslut om uppgiftsskyldigheten i vilket ändring kan sökas enligt vad som bestäms i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Det förfarande som fastställs i paragrafen motsvarar rådande praxis. Dylika beslut har utfärdats närmast i anslutning till särskild uppgiftsskyldighet. Rätten att söka ändring gäller inte Skattestyrelsens beslut om en allmän skyldighet att lämna uppgifter.

I paragrafens 2 mom. bestäms om sökande av ändring i Skattestyrelsens eller skatteverkets beslut gällande påförande av försummelseavgift. Första instans för sökande av ändring är den myndighet som fattat beslutet, och ändring söks genom rättelseyrkande. Rättelseyrkandet skall göras inom fem år från ingången av kalenderåret efter det år då beslutet om försummelseavgift har fattats. Rättelseyrkandet kan göras endast av den uppgiftsskyldige. Eftersom det vid försummelse av uppgiftsskyldighet inte handlar om beskattning av den uppgiftsskyldige är det inte nödvändigt att också skatteombudet har rätt att söka ändring eller att rättelseyrkandet behandlas i skatterättelsenämnden som första instans. Detta vore också i praktiken problematiskt, eftersom det på grund av förfarandet i anslutning till uppgiftsskyldigheten är svårt att entydigt fastställa det behöriga skatteombudet och den behöriga skatterättelsenämnden.

Enligt paragrafens 3 mom. söks i beslut med anledning av rättelseyrkande ändring genom besvär hos förvaltningsdomstolen i den domkrets till vilken den uppgiftsskyldiges hemkommun hör.

I paragrafens 4 mom. bestäms om delgivningsförfarandet i fråga om de beslut som avses i 1 och 3 mom.

I paragrafens 5 mom. bestäms om möjligheten att anföra besvär hos högsta förvaltningsdomstolen.

I paragrafens 6 mom. föreskrivs att på eventuell återbäring av försummelseavgift betalas återbäringsränta enligt bestämmelserna i lagen om skatteuppbörd.

32 §. *Skatteförhöjning.* Paragrafens 1 mom. preciseras så, att det tillämpas enbart på försummelse av skattskyldigs

uppgiftsskyldighet. Med stöd av 1 mom. har hittills bl.a. bostadssamfund påförts skatteförhöjningar om de inte har lämnat de uppgifter som avses i lagens 17 § 3 mom. om de lägenheter som delägarna äger. I fortsättningen påförs i dessa situationer en försummelseavgift.

Om deklarationsskyldighet och dess innehåll bestäms i lagens 2 kap. och den skatteförhöjning som avses i 32 § kan påföras endast för försummelse av den deklarationsskyldighet som avses i kapitlet i fråga. På motsvarande sätt påförs den försummelseavgift som avses i 22 a § endast vid försummelse av utomståendes skyldighet att lämna uppgifter som avses i lagens 3 kap. Gränsen mellan skatteförhöjning och försummelseavgift bestäms utgående från om det är fråga om den skattskyldiges deklarationsskyldighet eller utomståendes uppgiftsskyldighet.

34 §. *Förskott som räknas till godo vid beskattningen.* Hänvisningen till 33 § lagen om förskotts uppbörd, som enligt förslaget upphävs, slopas.

88 §. *Skattelättnad.* Enligt paragrafens 1 och 3 mom. har skatteverket befogenhet att behandla ansökningar om befrielse från skatt. Bestämmelsen om de villkor som Skattestyrelsen bestämmer slopas. Paragrafens 4 mom. ändras så, att det eurobelopp som avgör befogenhetsfördelningen mellan Skattestyrelsen och skatteverken slopas. Finansministeriet och Skattestyrelsen får överta avgörandet av principiellt viktiga ärenden som behandlas av skatteverket.

1.6. Lagen om gottgörelse för bolagsskatt

11 §. Det föreslås att paragrafen upphävs. Om uppgiftsskyldighet gällande dividend bestäms i 15 § 1 mom. lagen om beskattningsförfarande och närmare bestämmelser utfärdas i Skattestyrelsens beslut gällande uppgiftsskyldighet.

Lagen tillämpas första gången på de uppgifter som lämnas för 2004.

1.7. Lagen om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund

4 §. Paragrafen ändras så, att ett av Skattestyrelsen förordnat skatteverk behandlar de skattelättnadsärenden som avses i lagen.

7 och 8 §. Paragraferna ändras så att de motsvarar den föreslagna ändringen av 4 §.

Ovan nämnda bestämmelser träder i kraft den dag lagen träder i kraft. Skattestyrelsen förordnar det behöriga skatteverket så snart lagen trätt i kraft och de ansökningar som då är anhängiga vid Skattestyrelsen överförs till det behöriga skatteverket.

1.8. Lagen om skatteuppbörd

27 b §. I 27 b § 1 mom., som enligt förslaget fogas till lagen, bestäms om storleken på den allmänna skatteåterbäringsräntan. Om det i någon annan lag finns en särskild bestämmelse om återbäringsräntan skall denna särskilda bestämmelse tillämpas i stället för den allmänna bestämmelsen. Räntenivån bestäms för varje kalenderår på basis av den i 12 § räntelagen avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret på så sätt, att räntan är referensräntan minskad med två procentenheter. Räntan bestäms som en årlig ränta. Återbäringsräntan utgör inte skattepliktig inkomst vid inkomstbeskattningen. Ränteinkomsterna är skattefria oberoende av vilken inkomstskattelag inkomsterna omfattas av. Räntan är således skattefri även om grunden är en skatteåterbärning i anslutning till näringsverksamhet eller jordbruk.

Bestämmelsen träder i kraft så, att räntan i enlighet med den gällande 11 § förordningen om skatteuppbörd räknas enligt en fast räntesats om 9 procent fram till utgången av månaden efter den dag då lagen träder i kraft och från följande månads första dag på det sätt som avses i denna lag.

1.9. Lagen om påförande av accis

39 §. Till paragrafens 1 mom. fogas en bestämmelse om beloppet av den ränta som betalas på den accis som återbärs. Räntenivån bestäms för varje kalenderår på basis av den i 12 § räntelagen avsedda

referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret på så sätt, att räntan är referensräntan minskad med två procentenheter. Räntan bestäms som en årlig ränta. Bestämmelsen motsvarar den bestämmelse om återbäringsränta som föreslås i lagen om skatteuppbörd. Dessutom föreslås det att till momentet fogas en bestämmelse om det minsta återbäringsbelopp på vilket ränta inte betalas. Återbäringsräntan utgör inte skattepliktig inkomst vid inkomstbeskattningen.

Till paragrafens 2 mom. fogas en bestämmelse om beloppet av den ränta som betalas på återkrav av accis som återburits till ett för stort belopp. Bestämmelsen motsvarar den bestämmelse om återbäringsränta som föreslås i paragrafens 1 mom. Räntan räknas från den dag då accis återburits till ett för stort belopp till den förfallodag som bestäms för återkravet, sistnämnda dag medräknad. Efter förfallodagen tillämpas på räntan bestämmelserna i lagen om skattetillägg och förseningsränta. Dessutom föreslås det att 39 § 2 mom. preciseras så, att ränta kan uppbäras både på accis som återburits till ett för stort belopp på ansökan och på accis som tullen på eget initiativ återburit till ett för stort belopp. Vidare föreslås det att till momentet fogas en bestämmelse om det minsta återkravsbelopp på vilket ränta inte betalas. Den uppburna räntan är inte en avdragbar utgift i beskattningen.

Bestämmelsen om räntebeloppet i paragrafens 1 och 2 mom. träder i kraft på det sätt som föreslagits i fråga om bestämmelsen gällande återbäringsränta i lagen om skatteuppbörd. Räntan räknas i enlighet med den gällande 6 § förordningen om påförande av accis enligt en fast räntesats om nio procent fram till utgången av månaden efter den dag då lagen träder i kraft och från följande månads första dag på det sätt som avses i denna lag.

1.10. Tullagen

39 §. Till paragrafens 2 mom. fogas bestämmelserna om den ränta som räknas på tull som återbetalas samt om att ränta inte betalas på återbetalning av tull under 17 euro.

Dessutom görs vissa preciseringar av teknisk karaktär i paragrafens ordalydelse.

Bestämmelse om beloppet av den ränta som betalas på den tull som återbetalas motsvarar ändringsförslagen gällande återbäringsränta i lagen om skatteuppbörd och lagen om påförande av accis.

Den nuvarande fasta årliga räntesatsen om nio procent har varit den samma sedan 1982. Det bestämdes då att den ränta som betalas på tull som återbetalas är den samma som den ränta som tillämpas i den övriga beskattningen. Räntebeloppet justerades inte när Finland anslöt sig till Europeiska unionen. Av motsvarande skäl som i fråga om ändringsförslagen i lagen om skatteuppbörd och lagen om påförande av accis är det motiverat att binda också räntesatsen för den återbäringsränta som betalas med stöd av tullagen till den allmänna marknadsräntenivån.

Återbäringsräntan bestäms som en årlig ränta där räntesatsen är bunden till den allmänna marknadsräntenivån. Räntenivån bestäms för varje kalenderår på basis av den i 12 § räntelagen avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret. Räntan är referensräntan minskad med två procentenheter. År 2004 är den på detta sätt fastställda räntan 0,5 procent.

Med tanke på förfarandet vid tullbeskattning är det ändamålsenligt och även för den skattskyldige entydigt att de återbäringsräntor som tillämpas i beskattningen och tullbeskattningen fortsättningsvis bestäms på enhetliga grunder. Beloppet av den återbäringsränta som bestäms enligt förslaget överensstämmer också med artikel 241 i kodexen. Enligt tullagen bestäms ränta på återbetalning av tull enligt samma grunder som de räntor som räknas på återbäringsbelopp i den övriga beskattningen.

Till paragrafens 2 mom. fogas också en bestämmelse om det minsta återbetalningsbelopp som det inte betalas ränta på. Förslaget motsvarar till denna del 3 § tullförordningen, enligt vilken ränta inte betalas på tull som återbetalas och som understiger 17 euro.

Återbäringsräntan utgör inte skattepliktig inkomst vid inkomstbeskattningen.

Bestämmelsen om räntebeloppet i paragrafens 2 mom. träder i kraft på det sätt som föreslagits i fråga om bestämmelserna gällande återbäringsränta i lagen om skatteuppbörd och lagen om påförande av accis. Räntan räknas i enlighet med 3 § tullförordningen enligt en fast räntesats om 9 procent fram till utgången av månaden efter den dag då lagen träder i kraft och från följande månads första dag på det sätt som avses i denna lag.

1.11. Lagen om skatt på arv och gåva

53 och 54 §. I båda paragrafernas 1 mom. föreskrivs att skatteverket har befogenhet att behandla ansökningar om befrielse från skatt. Bestämmelsen om de villkor som Skattestyrelsen bestämmer slopas. Båda paragrafernas 2 mom. ändras så, att det eurobelopp som avgör befogenhetsfördelningen mellan Skattestyrelsen och skatteverken slopas. Finansministeriet och Skattestyrelsen får överta avgörandet av principiellt viktiga ärenden.

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

1.12. Lagen om arbetsgivares socialskyddsavgift

14 §. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att skatteverket har befogenhet att behandla ansökningar om befrielse från skatt. I paragrafens 2 mom. föreskrivs att finansministeriet och Skattestyrelsen får överta avgörandet av principiellt viktiga ärenden.

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

1.13. Mervärdesskattelagen

210 §. I paragrafens 1 mom. föreskrivs att skatteverket har befogenhet att behandla ansökningar om befrielse från skatt. Bestämmelsen om de villkor som Skattestyrelsen och Tullstyrelsen bestämmer slopas. I paragrafens 2 mom. bestäms att

finansministeriet och Skattestyrelsen får överta avgörandet av principiellt viktiga ärenden. Denna rätt gäller för Skattestyrelsens del endast ärenden som behandlas av skatteverket.

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

1.14. Lagen om överlåtelseskatt

52 §. *Skattelättnad och uppskov med betalningen.* I paragrafens 1 mom. föreskrivs att skatteverket har befogenhet att behandla ansökningar om befrielse från skatt. Bestämmelsen om de villkor som Skattestyrelsen bestämmer slopas. I paragrafens 2 mom. bestäms att finansministeriet och Skattestyrelsen får överta avgörandet av principiellt viktiga ärenden.

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

1.15. Lotteriskattelagen

18 §. *Befrielse från skatt och anstånd med betalning av skatt.* I paragrafens 1 mom. föreskrivs att skatteverket har befogenhet att behandla ansökningar om befrielse från skatt. Bestämmelsen om de villkor som Skattestyrelsen bestämmer slopas. I paragrafens 2 mom. föreskrivs att finansministeriet och Skattestyrelsen får överta avgörandet av principiellt viktiga ärenden.

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

2. Ikraftträdande

En del av bestämmelserna tillämpas från och med den dag lagen träder i kraft, en del vid beskattningen för 2004 och en del vid beskattningen för 2005.

Bestämmelserna i anslutning till omorganiseringen av skatteförvaltningens interna befogenheter tillämpas från och med den dag lagen träder i kraft. Sådana bestämmelser är bestämmelserna om befogenheter i fråga om skattelättnadsärenden och skattefrihet för vissa allmännyttiga samfund. Bestämmelserna om fastställande av räntan på skatteåterbäring tillämpas på den ränta som räknas från ingången av den andra månaden efter den dag lagen träder i kraft.

Ändringar gällande den materiella beskattningen i fråga om avdrag av anskaffningsutgiften för placeringsfondandelar enligt 47 § inkomstskattelagen och ändringar som lindrar den materiella beskattningen, såsom bestämmelser som begränsar skattefriheten i fråga om telekommunikationsförbindelser i form av personalförmån och skattebasen för förmögenhetsbeskattningen, tillämpas första gången vid beskattningen för skatteåret 2004. Också vissa bestämmelser om utomståendes uppgiftsskyldighet tillämpas redan i fråga om de uppgifter som lämnas för skatteåret 2004. Från och med skatteåret 2005 tillämpas till exempel 54 § inkomstskattelagen som begränsar möjligheten att dra av utgifter för inkomstens förvärvande från kapitalinkomsterna.

Den föreslagna tidpunkten för ikraftträdandet framgår närmare av detaljmotiveringen för respektive bestämmelse.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om ändring av inkomstskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i inkomstskattelagen av den 30 december 1992 (1535/1992) 42 § 2 och 3 mom., 47 § 4 mom., 74 § 1 mom. 2 punkten och 112 § 1 mom.,
 av dem 42 § 2 och 3 mom. sådana de lyder i lag 475/1998, samt
fogas till 54 § ett nytt 2 mom., till 69 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 1086/2000 och 1065/2003, ett nytt 4 mom. samt till lagen en ny 112 a § som följer:

42 §

*Kapitalinkomstandelen av dividender från
 andra bolag än börsbolag*

Har en delägare som enligt 1 d § lagen om pension för arbetstagare (395/1961) inte anses stå i anställningsförhållande till bolaget använt en bostad som hör till bolagets tillgångar såsom bostad för sig eller sin familj under skatteåret, skall värdet av bostaden dras av från värdet av hans aktier när kapitalinkomstandelen av dividend från bolaget bestäms.

Har i ett aktiebolag som bedriver näringsverksamhet en delägare som enligt 1 d § lagen om pension för arbetstagare inte anses stå i anställningsförhållande till bolaget räntebelagd skuld för förvärv av aktier i bolaget, dras skulden av från värdet av hans aktier när kapitalinkomstandelen av dividender från bolaget bestäms.

47 §

*Särskilda stadganden om uträkning av
 anskaffningsutgiften för egendom*

Till värdeandelssystemet hänförliga andelar av viss egendom, fondandelar i placeringsfonder och andelar i fondföretag anses ha överlåtits i den ordning i vilken de har förvärvats, om inte den skattskyldige visar något annat.

54 §

Utgifter för inkomstens förvärvande

En skattskyldig kan också dra av de utgifter som han har haft för förvaltning och förvaring av värdepapper, värdeandelar och annan med dessa jämförbar egendom till den del utgifterna under skatteåret överstiger självriskandelen om 50 euro. Självriskandelen anses täcka utgifterna för förvaltning och förvaring av egendom också till den del egendomen eller avkastningen inte är skattepliktig.

69 §

Sedvanlig personalförmån

Skattepliktig inkomst uppkommer inte heller av privat bruk av telekommunikationsförbindelser som ordnats för arbetstagarens yrkesmässiga bruk.

74 §

Sjöarbetsinkomst

Med sjöarbetsinkomst avses löneinkomst i pengar eller pengars värde för arbete som ombord på ett fartyg med en bruttodräktighet om minst 100 registerton i samband med fartygets trafik utförs i anställning hos en redare eller någon annan därmed jämförbar,

av Skattestyrelsen bestämd arbetsgivare som sköter fartygets trafik, under förutsättning att

2) fartyget tillhör Sjöfartsverket, Rederiverket eller en annan redare och används på havsområden i uppdrag som beställts av en myndighet,

112 §

Periodisering av pensionsinkomst

Om en pensionsinkomst om minst 500 euro som baserar sig på lagstadgat pensionsskydd och som erhållits under skatteåret, i fråga om minst tre månader hänför sig till tiden före skatteåret, skall pensionsinkomsten på den skattskyldiges yrkande periodiseras som inkomst för det år till vilket pensionen hänför sig. Om en pensionsinkomst av nämnda slag som erhållits i ett för allt hänför sig till flera år än skatteåret och de två föregående åren, skall den periodiseras som tre lika stora poster för skatteåret och de två föregående åren. Den skatt som på detta sätt har beräknats på hela pensionsinkomsten skall debiteras som skatt för det år då inkomsten förvärvades.

112 a §

Rättelse av vissa återkrävda förmåner

Om en skattskyldig återbetalar pension, studiepenning eller annan skattepliktig,

lagstadgad förmån som han erhållit utan grund under ett tidigare år, så sent att betalningen inte kan beaktas i utbetalarens årsanmälan, dras det återbetalda beloppet av i form av skatterättelse för återbetalningsåret på samma sätt som avdragen från nettoförvärvsinkomsten i stats- och kommunalbeskattningen. Avdraget görs efter övriga avdrag, men före grundavdraget.

På det sätt som avses i 1 mom. skall förfaras också då utbetalaren av pension, studiepenning eller annan skattepliktig, lagstadgad förmån av den skattskyldige återkräver en sådan betalning av samma eller en annan förmån som utbetalaren ett tidigare år utan grund erlagt till den skattskyldige.

Om en utbetalare av pension, studiepenning eller annan lagstadgad förmån av pensionen eller utbetalningarna betalar ut ett sådant belopp till en utbetalare av tidigare pensioner eller skattepliktiga förmåner som denna redan har betalat till den skattskyldige för samma tid, räknas beloppet inte som skattepliktig inkomst det år då det betalas till den tidigare utbetalaren av förmånen. Den tidigare betalningen är skattepliktig inkomst det år då betalningen erhållits.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagens 47 § 4 mom., 69 § 4 mom. och 74 § 1 mom. 2 punkt tillämpas första gången vid beskattningen för 2004.

Lagens 54 § 2 mom. och 112 § tillämpas första gången vid beskattningen för år 2005.

Lagens 112 a § tillämpas på förmåner som betalats tillbaka eller återkrävts den 1 januari 2005 eller därefter.

2.

Lag**om ändring av 10 § förmögenhetsskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i förmögenhetsskattelagen av den 30 december 1992 (1537/1992) 10 § 1 punkten
 som följer:

10 §

Skattefria tillgångar

Skattepliktiga tillgångar är inte
 1) bohag och annat lösöre som är avsett
 enbart för den skattskyldiges och hans
 familjs personliga bruk, inberäknat
 sedvanliga fordon som används av den
 skattskyldige själv eller hans familj,
 sedvanliga medlemsandelar i
 konsumtionsandelslag som idkar försäljning
 av sedvanliga konsumtionsvaror eller

konsumtionstjänster på det sätt som avses i
 1 kap. 2 § 1 mom. lagen om andelslag
 (1488/2001) samt sedvanliga
 medlemsandelar i sedvanliga andelsbanker;
 smycken samt konst- och värdeföremål
 vilkas värde överstiger det sedvanliga är
 skattepliktiga tillgångar,

—————
 Denna lag träder i kraft den 200 .
 Lagen tillämpas första gången vid
 beskattningen för år 2004.

3.

Lag

om upphävande av 8 § 2 mom. lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Genom denna lag upphävs i lagen den 11 augusti 1978 om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet (627/1978) 8 § 2 mom., sådant det lyder i lag 1120/1996.

2 §

Denna lag träder i kraft den 200 .
Lagen tillämpas första gången på de uppgifter som lämnas för 2004.

4.

Lag**om ändring av lagen om förskottsuppbörd**

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen den 20 december 1996 om förskottsuppbörd (1118/1996) 33 § samt
ändras 2 § 1 mom., 34 §, 36 § 2 mom., 44 § 4 mom. och 56 §,
 av dessa lagrum 44 § 4 mom. sådant det lyder i lag 905/2001 och 56 § sådan den lyder
 delvis ändrad i sistnämnda lag, som följer:

2 §

Verkställande av förskottsuppbörd

Förskottsuppbörden verkställs i form av förskottsinnehållning. Om så föreskrivs i denna lag eller om Skattestyrelsen så bestämmer med stöd av denna lag, verkställs förskottsuppbörden i form av förskottsbetalning. Skattestyrelsen kan bestämma att inkomster om totalt högst 7 000 euro på vilka skall verkställas förskottsbetalning kan beaktas vid beräkningen av grunderna för förskottsinnehållningen.

34 §

Arbetsgivare som betalar lön tillfälligt

Genom förordning av statsrådet bestäms om vem som betraktas som en arbetsgivare som betalar lön tillfälligt.

36 §

Lönebokföring och anteckningsskyldighet

Den bokföringsskyldige skall förvara sin lönebokföring som gäller betalningar enligt denna lag i tio år efter räkenskapsperiodens utgång, med iakttagande i övrigt av vad som bestäms om arkivering av bokföringsmaterial i bokföringslagen (1336/1997). Anteckningarna och verifikationerna skall förvaras sex år från utgången av det år då betalningen har gjorts.

44 §

Skatteförhöjning

Kan skatten inte höjas så som avses ovan, kan skatteverket bestämma att en skatteförhöjning om högst 15 000 euro skall betalas. Påförandet av skatteförhöjning förutsätter då att betalaren trots en bevisligen sänd uppmaning har försummat att lämna in registreringsanmälan eller övervakningsdeklaration eller har lämnat in en väsentligen bristfällig eller oriktig deklaration och att försummelsen med avseende på omständigheterna eller annars inte är obetydlig. Skatteverket kan bestämma att skatteförhöjning skall betalas på grund av grov försummelse av deklarationsskyldigheten även när det har verkställt debitering genom uppskattning och på grundval av en utredning som senare tillställts det har rättat debiteringen så att debitering inte verkställs.

56 §

Skattelättnad

Skatteverket får av särskilda skäl på ansökan bevilja befrielse

1) från ett icke innehållt belopp som en betalare har ålagts att erlægga, skattetillägg, skatteförhöjning, förseningsränta och uppskovsränta samt

2) från förseningsränta på debiterat förskott och uppskovsränta på förskott.

Skatteverket får bevilja befrielse från dessa belopp också då de borde redovisas eller då de redan har redovisats till någon annan

skattetagare än staten.

Finansministeriet eller Skattestyrelsen får överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av ett skatteverk.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas första gången på förskottsuppbörden för 2004 och på de

uppgifter som lämnas för nämnda år. Lagens 2 § tillämpas dock första gången på förskottsuppbörden för 2005 och lagens 44 § 4 mom. tillämpas på försummelser av de anmälningar som görs för 2005.

Lagens 56 § tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

5.

Lag**om ändring av lagen om beskattningsförfarande**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 18 december 1995 om beskattningsförfarande (1558/1995) 15, 17, 22 och 23 §, 32 § 1 mom., 34 § 1 mom. samt 88 § 1, 3 och 4 mom.,
 av dessa lagrum 15 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 1387/1997 och 981/1999, 17 § sådan den lyder i lag 1165/2002, 23 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 505/1998, 32 § 1 mom. och 88 § 4 mom. sådana de lyder i lag 907/2001 och 34 § 1 mom. sådant det lyder i lag 1122/1996, samt
fogas till 16 §, sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 1122/1996 samt i lagarna 1127/1996 och 1172/1998, nya 8 och 9 mom., varvid det nuvarande 8 mom. blir 10 mom., samt till lagen nya 22 a och 23 a § som följer:

15 §

Utomstående allmänna skyldighet att lämna inkomstuppgifter

Var och en skall tillställa skatteförvaltningen för beskattningen behövliga uppgifter om förmåner med penningvärde som han betalt eller förmedlat och om rättelser samt om mottagarna av förmånerna och grunderna för dem. Förmån med penningvärde är bland annat lön, naturaförmån och arvode samt ersättning som betalas för arbete, syssla eller tjänst samt pris, understöd, stipendium, hederspris, studiestöd, kostnadsersättning, pension, social förmån, dividend, delägarlån, avkastning på fondandel, ränta, hyra och försäkringsersättning samt ersättning för upphovsrätt, patenträtt, gruvrätt eller annan liknande rätt. Uppgifterna skall tillställas skatteförvaltningen också i det fall att förmånen betalats utan att förskottsinnehållning verkställts eller förmånen betalats eller förmedlats till begränsat skattskyldig eller inkomsten är skattefri för mottagaren.

Virkesköpare skall i fråga om leverans- och rotförsäljning för beskattningen tillställa skatteförvaltningen uppgifter om virkessäljarna och försäljningarna.

Virkesköparna eller dessas organisationer skall tillställa skogsforskningsinstitutet de

uppgifter som behövs för beräkning av skattekubikmeterns värde i pengar. Skogsforskningsinstitutet har rätt att granska det material som de anmälningsskyldiga innehar, för kontroll av att uppgifterna är riktiga.

Värdepappersförmedlare som avses i värdepappersmarknadslagen (495/1989), försäkringsbolag som avses i lagen om försäkringsbolag (1062/1979), representationer och generalagenter som avses i lagen om utländska försäkringsbolag (398/1995), försäkringsföreningar som avses i lagen om försäkringsföreningar (1250/1987) samt andra som utövar placeringsrådgivning eller förmögenhetsförvaltning skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om gjorda eller förmedlade värdepappersköp, om handelsparterna samt om de betalda köpesummorna, samt om teckning och inlösen av andelar i fondföretag som de gjort eller förmedlat till den del uppgifterna inte har lämnats med stöd av 17 § 1 mom.

En i 4 mom. avsedd uppgiftsskyldig skall också tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om standardiserade options- och terminsavtal enligt lagen om handel med standardiserade optioner och terminer (772/1988), om sådana derivatavtal enligt 10 kap. 1 a § värdepappersmarknadslagen som skall jämföras med standardiserade

optioner eller terminer samt om övriga derivatavtal enligt 10 kap. 1 b § värdepappersmarknadslagen och om avtalsparterna.

En clearingorganisation som avses i värdepappersmarknadslagen och ett optionsföretag som avses i lagen om handel med standardiserade optioner och terminer skall tillställa skatteförvaltningen för beskattningen behövliga uppgifter om avtal som gäller återköp eller lån av värdepapper i eget kapital och som organisationen eller företaget har clearat, dividendersättningar som avses i 31 § 5 mom. inkomstskattelagen och som betalas med stöd av dylika avtal samt om utbetalare och mottagare av sådana dividendersättningar. Uppgifter som avses i detta moment skall också en värdepappersförmedlare lämna angående återköps- och låneavtal som han har ingått för sina kunders räkning.

Föreståndare för renbeteslag skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om de renar som renägarna äger.

Skattestyrelsen kan meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som skall lämnas och om när och hur detta skall ske, eller begränsa skyldigheten att lämna uppgifter.

16 §

Utomståendes allmänna skyldighet att lämna uppgifter om utgifter och avdrag

— — — — —
Ett aktiebolag skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om sådan återbetalning av delägarlån som avses i 54 c § inkomstskattelagen.

Värdepappersföretag som avses i lagen om värdepappersföretag (579/1996), filialer till och representationer för utländska värdepappersföretag som avses i lagen om utländska värdepappersföretags rätt att tillhandahålla investeringstjänster i Finland (580/1996), värdepapperscentralen enligt lagen om värdeandelssystemet (826/1991), kreditinstitut som avses i kreditinstitutslagen

(1607/1993), filialer och representationer som avses i lagen om utländska kreditinstitut och finansiella instituts verksamhet i Finland (1608/1993), kontoförande institut och kontoförande instituts underinstitut och fondbolag som avses i lagen om placeringsfonder (48/1999) samt filialer till och representationer för utländska fondbolag som avses i lagen om utländska fondbolags verksamhet i Finland (225/2004) skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om avgifter som de tagit ut för förvaltning eller förvaring av egendom.

17 §

Utomståendes allmänna skyldighet att lämna andra uppgifter

Fondbolag och filialer till eller representationer för utländska fondbolag skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om fondandelar i placeringsfonder och andelar i fondföretag som skattskyldiga äger och om fondandelar i placeringsfonder och andelar i fondföretag som inlösts hos skattskyldiga. Dessutom skall behövliga uppgifter lämnas om anskaffningspriset och anskaffningstidpunkten i fråga om inlösta fondandelar och andelar i fondföretag samt om de kostnader som har tagits ut i samband med teckning och inlösen till den del den uppgiftsskyldige innehar dessa uppgifter.

Värdepapperscentralen skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen nödvändiga uppgifter om de värdeandelar som hör till värdeandelssystemet, vem som äger dem enligt uppgifterna i värdeandelsregistret och vem som får avkastningen. Ett börsbolag vars aktier inte hör till värdeandelssystemet skall lämna skatteförvaltningen motsvarande uppgifter ur aktieboken. Har den som sköter förvaltarregistreringen i värdeandelsregistret antecknats som ägare av en värdeandel föreligger ingen skyldighet att lämna uppgifter.

Bostadsaktiebolag, fastighetsaktiebolag, bostadsandelslag och andra samfund vars

aktier eller andelar berättigar till innehav av en viss lägenhet i en byggnad som ägs av samfundet, skall för delägarnas eller medlemmarnas beskattning tillstålla skatteförvaltningen uppgifter om lägenheterna och dessas användning samt om de ersättningar som delägarna eller medlemmarna betalar till bolaget.

Telefonsamfund och samfund som är huvudägare i ett telefonsamfund skall för beskattningen tillstålla skatteförvaltningen nödvändiga uppgifter om sådana aktier, andelsbevis eller medlemsböcker som telefonsamfundens delägare eller medlemmar äger vid utgången av kalenderåret, om delägarskap eller medlemskap och kundstatus i samfundet har separerats från varandra. Ett telefonsamfund är dock inte skyldigt att lämna uppgifter till den del telefonsamfundets aktier har överförs till värdeandelssystemet.

En finländsk arbetsgivare som sänder en arbetstagare utomlands samt pensionsanstalten skall för beskattningen tillstålla skatteförvaltningen nödvändiga uppgifter för fastställande av den försäkrades sjukförsäkringspremie. Arbetsgivaren är uppgiftsskyldig också i det fall att lönen betalas av ett utländskt moder-, dotter- eller systerföretag som hör till samma ekonomiska helhet som arbetsgivaren eller av ett sådant utländskt företag där den finländska arbetsgivaren har bestämmanderätt.

Skattestyrelsen kan meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som skall lämnas och om när och hur detta skall ske, eller begränsa skyldigheten att lämna uppgifter.

22 §

Särskilda bestämmelser om lämnande av uppgifter

Den som enligt detta kapitel är skyldig att lämna uppgifter skall individualisera den som uppgifterna gäller med namn, personbeteckning eller affärs- och samfundssignum eller, om sådana uppgifter saknas, med andra identifieringsuppgifter eller annan kontaktinformation som den uppgiftsskyldige besitter.

De uppgifter som avses i detta kapitel skall lämnas till skatteförvaltningen utan hinder av sekretessbestämmelser och andra begränsningar som gäller erhållande av uppgifter.

Skattestyrelsen kan förordna att den uppgiftsskyldige skall lämna de uppgifter som avses i detta kapitel med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod. En fysisk person eller ett dödsbo kan inte förpliktas att lämna uppgifter med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod om det inte är fråga om uppgiftsskyldighet i anslutning till näringsverksamhet eller jord- och skogsbruk. Uppgifterna kan lämnas med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod då skyddet av uppgifterna har utretts på det sätt som avses i 32 § 1 mom. personuppgiftslagen (523/1999).

22 a §

Försummelseavgift

Den uppgiftsskyldige kan åläggas att i försummelseavgift betala högst 2 000 euro, om

1) det finns en mindre bristfällighet eller ett mindre fel i en deklaration, en annan uppgift eller en handling som lämnas för fullgörande av uppgiftsskyldigheten, och den uppgiftsskyldige inte har följt en bevisligen sänd uppmaning att avhjälpa bristfälligheten eller felet,

2) den uppgiftsskyldige utan giltig orsak har lämnat en deklaration, uppgift eller handling för sent, eller

3) den uppgiftsskyldige har lämnat uppgifterna på annat sätt än vad som bestämts av Skattestyrelsen och den uppgiftsskyldige inte har följt en bevisligen sänd uppmaning att avhjälpa saken.

Om en deklaration, en annan uppgift eller en handling som bestämts för fullgörande av uppgiftsskyldigheten innehåller väsentliga brister eller fel eller om den uppgiftsskyldige lämnat in dem först efter en bevisligen sänd uppmaning, kan den uppgiftsskyldige åläggas att i försummelseavgift betala högst 5 000 euro.

Om den uppgiftsskyldige för fullgörande av uppgiftsskyldigheten uppsåtligt eller av

grov vårdslöshet har lämnat en väsentligen oriktig deklaration, annan uppgift eller handling eller inte alls lämnat in någon deklaration, kan den uppgiftsskyldige åläggas att i försummelseavgift betala högst 15 000 euro.

Vid fastställandet av försummelseavgiften beaktas också hur mycket uppgifter som den uppgiftsskyldige skall lämna. Försummelseavgiften fastställs i hela hundra euro.

Fysiska personer och dödsbon åläggs inte att betala försummelseavgift om det inte är fråga om försummelse av uppgiftsskyldighet i anslutning till näringsverksamhet eller jord- och skogsbruk.

Försummelseavgiften är inte en avdragbar utgift i beskattningen. Försummelseavgiften redovisas till staten. På försummelseavgiften tillämpas lagen om skattetillägg och förseningsränta (1556/1995).

23 §

Granskningsrätt

Skattestyrelsen och skatteverket har rätt att granska alla sådana handlingar som ovan i detta kapitel nämnda uppgifter kan hämtas ur.

23 a §

Sökande av ändring

Den uppgiftsskyldige får, på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996), genom besvär söka ändring i sådana beslut av Skattestyrelsen eller skatteverket som gäller skyldighet att lämna i detta kapitel avsedda uppgifter.

I ett beslut av Skattestyrelsen eller skatteverket som gäller försummelseavgift får den uppgiftsskyldige söka ändring genom skriftligt rättelseyrkande hos den myndighet som fattat beslutet. Rättelseyrkandet skall göras inom fem år från ingången av kalenderåret efter det år då beslutet om försummelseavgift har fattats. Rättelseyrkande får dock alltid framställas inom 60 dagar från det att den uppgiftsskyldige har fått del av beslutet.

I ett beslut med anledning av ett rättelseyrkande får den uppgiftsskyldige söka ändring genom besvär hos den förvaltningsdomstol till vars domkrets den uppgiftsskyldiges hemkommun hör. Besvären skall anföras inom fem år från ingången av kalenderåret efter det år då beslutet om försummelseavgift har fattats. Besvärstiden är dock alltid minst 60 dagar från delfåendet av beslutet gällande rättelseyrkandet.

Ett beslut som avses i 1—3 mom. kan delges utan mottagningsbevis, varvid delfåendet av beslutet anses ha skett den sjunde dagen efter det att beslutet har lämnats in till posten, om inte något annat visas.

Den uppgiftsskyldige får söka ändring i förvaltningsdomstolens beslut genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen, om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd. Vid sökandet av ändring iaktas härvid bestämmelserna i 70 och 71 §.

Om försummelseavgift återbärs med anledning av överklagande, skall på återbäringen betalas ränta enligt lagen om skatteuppbörd från betalningsdagen till återbetalningsdagen.

32 §

Skatteförhöjning

Om det finns en mindre bristfällighet eller ett mindre fel i en skattedeklaration, i en annan deklaration som den skattskyldige skall ge för uppfyllande av deklarationsskyldigheten eller i en annan uppgift eller handling som den skattskyldige har lämnat in och om den skattskyldige inte har följt en bevisligen sänd uppmaning att avhjälpa bristfälligheten eller felet eller om han utan giltig orsak har lämnat in en deklaration, uppgift eller handling alltför sent, kan den skattskyldige påföras en skatteförhöjning om högst 150 euro.

34 §

Förskott som räknas till godo vid beskattningen

Förskottsinnehållning som deklarerats i en årsanmälan, förskott som har påförts och influtit senast en månad innan beskattningen för skatteåret slutförts, komplettering av förskott samt förskott som från en annan stat har överförts till Finland, skall användas till betalning av skatteårets skatter. Förskott som har överförts till en annan stat används inte till betalning av skatter.

88 §

Skattelättnad

Skatteverket kan på ansökan bevilja befrielse från statsskatt samt från samfunds inkomstskatt och kommunen kan bevilja befrielse från kommunalskatt. Befrielsen kan beviljas helt eller delvis.

Om befrielse har beviljats från skatt som nämns i 1 mom., gäller befrielsebeslutet även skattetillägg, dröjsmålsränta, ränta som

motsvarar dröjsmålsränta, restavgift, förseningsränta, uppskovsränta, samfundsränta och kvarskatteränta. Skatteverket kan särskilt bevilja befrielse från de påföljder som avses ovan, även då de har redovisats eller borde redovisas till en annan skattetagare än staten.

Finansministeriet eller Skattestyrelsen får överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för år 2004. Lagens 32 § 1 mom. tillämpas dock första gången vid beskattningen för år 2005. Bestämmelserna om utomståendes uppgiftsskyldighet tillämpas första gången på de uppgifter som lämnas för 2004. Lagens 16 § 9 mom. och 22 a § tillämpas dock första gången på de uppgifter som lämnas för 2005. Lagens 88 § tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

6.**Lag****om upphävande av 11 § lagen om gottgörelse för bolagsskatt**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §	2 §
Genom denna lag upphävs 11 § lagen den 29 december 1988 om gottgörelse för bolagsskatt (1232/1988).	Denna lag träder i kraft den 200 . Lagen tillämpas första gången på de uppgifter som lämnas för 2004.

7.

Lag**om ändring av lagen om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 13 augusti 1976 om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund (680/1976) 4 § 1 mom., det inledande stycket i 7 § 1 mom. samt 8 § 1 mom.,

dess lagrum sådana de lyder, 4 § 1 mom. och i 7 § 1 mom. det inledande stycket i lag 623/1994 och 8 § 1 mom. i lag 1575/1995, som följer:

4 §

Ett av Skattestyrelsen förordnat skatteverk beviljar lagenliga skattelättnader för viss tid, dock högst fem skatteår i sänder. Innan skattelättnad beviljas ett nytt sökande samfund eller ett samfund, i vars situation det har skett en väsentlig förändring, skall skatteverket inhämta utlåtande av de allmännyttiga samfundens skattefrihetsnämnd.

7 §

Skatteverket skall, räknat från en tidpunkt som det bestämmer, helt eller delvis återta skattelättnad som beviljats samfund

8 §

Skattelättnad som beviljats med stöd av denna lag befriar inte ett samfund från den deklarationsskyldighet som det utan denna lättnad skulle ha enligt lagen om beskattningsförfarande (1558/1995). Samfundet skall dessutom i samband med skattedeklarationen tillställa skatteverket en sådan redogörelse som det skatteverk som beviljat skattelättnaden bestämmer. Ett annat skatteverk kan föreslå det skatteverk som beviljat skattelättnaden att en skattelättnad skall återtas.

Denna lag träder i kraft den 200 .

8.

Lag**om ändring av lagen om skatteuppbörd**

I enlighet med riksdagens beslut

fogas till lagen den 11 augusti 1978 om skatteuppbörd (611/1978) en ny 27 b § som följer:

27 b §

Skall ränta enligt lag erläggas på skatteåterbäring räknas den, om inte något annat föreskrivs i respektive skattelag, som en årlig ränta som motsvarar den i 12 § räntelagen (633/1982) avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga minskad med två procentenheter. Ränta på återbäring utgör inte skattepliktig inkomst vid inkomstbeskattningen.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Ränta på skatteåterbäring räknas enligt en årsränta om nio procent fram till utgången av månaden efter den dag då lagen träder i kraft.

Om det i lag föreskrivs att ränta på återbäringen betalas enligt bestämmelserna i 11 § förordningen om skatteuppbörd (903/1978), skall föreliggande lag tillämpas på den ränta som betalas på återbäringen.

9.

Lag

om ändring av 39 § lagen om påförande av accis

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 29 december 1994 om påförande av accis (1469/1994) 39 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 1379/1997, som följer:

39 §

Tulldistriktet skall utan ansökan och utan dröjsmål till den accisskyldige betala ut accis som denne har betalat till ett för stort belopp. Återbärs accis till följd av accisrättelse eller besvär, betalas ränta på återbäringsbeloppet. Räntan beräknas som en årlig ränta som motsvarar den i 12 § räntelagen (633/1982) avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga minskad med två procentenheter. Räntan räknas från accisens betalningsdag. Ränta betalas inte på återbäringsbelopp under 17 euro. Ränta på återbäring utgör inte skattepliktig inkomst vid inkomstbeskattningen.

Vid återkrav av accis som återburits till ett för stort belopp uppbärs ränta. Räntan

beräknas som en årlig ränta som motsvarar den i 12 § räntelagen avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga minskad med två procentenheter. Räntan räknas från den dag då accis återburits till ett för stort belopp till den förfallodag som bestäms för återkravet, sistnämnda dag medräknad. Ränta uppbärs inte på återkravsbelopp under 17 euro. Den uppburna räntan utgör inte avdragbar utgift vid inkomstbeskattningen.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Den ränta som betalas på skatteåterbäring räknas enligt en årsränta om nio procent fram till utgången av månaden efter den dag då lagen träder i kraft.

10.

Lag**om ändring av 39 § tullagen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i tullagen av den 29 december 1994 (1466/1994) 39 § 2 mom. som följer:

39 §

Har tull återbetalts till följd av ansökan om återbetalning av tull som avses i artikel 236 i kodexen eller till följd av besvär, betalas ränta på återbetalningsbeloppet. Räntan beräknas som en årlig ränta som motsvarar den i 12 § räntelagen (633/1982) avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga minskad med två procentenheter. Ränta räknas från den dag då ansökan om återbetalning eller besvär gjordes anhängig eller, om tullen betalats först efter nämnda tidpunkt, från betalningsdagen till den dag då beloppet återbetalas. Har det i

ett ärende som avses i besvären tidigare inlämnats en ansökan om återbetalning av tull och har denna ansökan avslagits, räknas räntan från den dag då ansökan gjordes anhängig. Ränta betalas inte på återbetalning av tull under 17 euro. Ränta på återbetalning utgör inte skattepliktig inkomst vid inkomstbeskattningen.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Den ränta som betalas på återbetalning av tull räknas enligt en årsränta om nio procent fram till utgången av månaden efter den dag då lagen träder i kraft.

11.

Lag**om ändring av 53 och 54 § lagen om skatt på arv och gåva**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 12 juli 1940 om skatt på arv och gåva (378/1940) i 53 § 1 mom. det inledande stycket och 2 mom. samt 54 § 1 och 2 mom.,

dess lagrum sådana de lyder, i 53 § 1 mom. det inledande stycket i lag 1561/1995, 53 § 2 mom. och 54 § 2 mom. i lag 909/2001 samt 54 § 1 mom. i lag 612/1994, som följer:

53 §

Skatteverket kan på ansökan bevilja partiell eller fullständig befrielse från arvs- och gåvoskatt, förseningsränta, dröjsmålsränta och restavgift samt ränta med anledning av uppskov. Befrielse kan beviljas,

Finansministeriet eller Skattestyrelsen kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.

54 §

Har värdet av en andel i ett bo eller av en gåva efter att skattskyldigheten började väsentligt minskat, kan skatteverket av

särskilda skäl på ansökan besluta att en sådan andel av den betalda skatten som kan anses vara skälig skall återbetalas till den skattskyldige eller att det obetalda skattebeloppet skall minskas i motsvarande mån.

Finansministeriet eller Skattestyrelsen kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

12.

Lag

om ändring av 14 § lagen om arbetsgivares socialskyddsavgift

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 4 juli 1963 om arbetsgivares socialskyddsavgift (366/1963) 14 § 1 och 2 mom.,
 dessa lagrum sådana de lyder, 14 § 1 mom. i lag 1569/1995 och 2 mom. i lag 611/1994, som följer:

14 §

Skatteverket kan av särskilda skäl på ansökan avlyfta arbetsgivare påförda, i 10 § angivna skattetillägg och förhöjningar, dröjsmålsränta och restavgift, förseningsränta enligt lagen om skattetillägg och förseningsränta samt ränta som skall betalas med anledning av uppskov. Skatteverket kan avlyfta dessa belopp även då de borde redovisas eller har redovisats till

Folkpensionsanstalten.

Finansministeriet eller Skattestyrelsen kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.

— — — — —

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

13.

Lag**om ändring av 210 § mervärdesskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i mervärdesskattelagen av den 30 december 1993 (1501/1993) 210 § 1 och 2 mom.,
 dessa lagrum sådana de lyder, 210 § 1 mom. i lag 1767/1995 och 2 mom. i lag 613/1994,
 som följer:

210 §

Skatteverket eller, när en tullmyndighet har
 uppburit skatten, tullstyrelsen kan av
 särskilda skäl på ansökan nedsätta eller
 avlyfta sådana mervärdesskatter,
 skattetillägg, dröjsmålsräntor, restavgifter
 och förseningsräntor samt räntor med
 anledning av uppskov vilka har betalats eller
 skall betalas.

Finansministeriet kan överta avgörandet av
 ett principiellt viktigt ärende som handläggs

av skatteförvaltningen eller tullförvaltningen.
 Skattestyrelsen kan överta avgörandet av ett
 principiellt viktigt ärende som handläggs av
 skatteverket.

—————
 Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas på ansökningar som blir
 anhängiga den dag lagen träder i kraft eller
 därefter.

14.

Lag**om ändring av 52 § lagen om överlåtelseskatt**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 29 november 1996 om överlåtelseskatt (931/1996) 52 § 1 och 2 mom.
 som följer:

52 §

Skattelättnad och uppskov med betalningen

Skatteverket kan av särskilda skäl på ansökan sänka eller helt avlyfta skatt som redan har betalats eller som skall betalas, samt dröjsmålsförhöjning, skatteförhöjning, skattetillägg, dröjsmålsränta och restavgift, förseningsränta och ränta som skall betalas med anledning av uppskov.

Finansministeriet eller Skattestyrelsen kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

15.

Lag**om ändring av 18 § lotteriskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lotteriskattelagen av den 26 juni 1992 (552/1992) 18 § 1 och 2 mom.,
 dessa lagrum sådana de lyder, 18 § 1 mom. i lag 1568/1995 och 2 mom. i lag 617/1994, som
 följer:

18 §

*Befrielse från skatt och anstånd med
 betalning av skatt*

Skatteverket kan av särskilda skäl på
 ansökan bevilja partiell eller fullständig
 befrielse från lotteriskatt, skatteförhöjning,
 skattetillägg, dröjsmålsränta och restavgift,
 förseningsränta samt från ränta som skall

betalas med anledning av anstånd.

Finansministeriet eller Skattestyrelsen kan
 överta avgörandet av ett principiellt viktigt
 ärende som handläggs av skatteverket.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas på ansökningar som blir
 anhängiga den dag lagen träder i kraft eller
 därefter.

Helsingfors den 23 april 2004

Republikens President

TARJA HALONEN

Andra finansminister *Ulla-Maj Wideroos*

1.

Lag**om ändring av inkomstskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i inkomstskattelagen av den 30 december 1992 (1535/1992) 42 § 2 och 3 mom., 47 § 4 mom., 74 § 1 mom. 2 punkten och 112 § 1 mom.,
 av dem 42 § 2 och 3 mom. sådana de lyder i lag 475/1998, samt
fogas till 54 § ett nytt 2 mom., till 69 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 1086/2000 och 1065/2003, ett nytt 4 mom. samt till lagen en ny 112 a § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

42 §

*Kapitalinkomstandelen av dividender från
 andra bolag än börsbolag*

Har en delägare som enligt 2 § 7 mom. lagen om pension för arbetstagare (395/1961) inte anses stå i arbetsförhållande till bolaget under skatteåret såsom bostad för sig eller sin familj använt en bostad som hör till bolagets tillgångar, skall värdet av bostaden dras av från värdet av hans aktier när kapitalinkomstandelen av dividend från bolaget bestäms.

Har i ett aktiebolag som bedriver näringsverksamhet en delägare som enligt 2 § 7 mom. lagen om pension för arbetstagare inte anses stå i arbetsförhållande till bolaget räntebelagd skuld för förvärv av aktier i bolaget, dras skulden av från värdet av hans aktier när kapitalinkomstandelen av dividender från bolaget bestäms.

Har en delägare som enligt 1 d § lagen om pension för arbetstagare (395/1961) inte anses stå i anställningsförhållande till bolaget använt en bostad som hör till bolagets tillgångar såsom bostad för sig eller sin familj under skatteåret, skall värdet av bostaden dras av från värdet av hans aktier när kapitalinkomstandelen av dividend från bolaget bestäms.

Har i ett aktiebolag som bedriver näringsverksamhet en delägare som enligt 1 d § lagen om pension för arbetstagare inte anses stå i anställningsförhållande till bolaget räntebelagd skuld för förvärv av aktier i bolaget, dras skulden av från värdet av hans aktier när kapitalinkomstandelen av dividender från bolaget bestäms.

47 §

*Särskilda stadganden om uträkning av
 anskaffningsutgiften för egendom*

Till värdeandelssystemet hänförliga andelar av viss egendom anses ha överlåtits

Till värdeandelssystemet hänförliga andelar av viss egendom, *fondandelar* i

i den ordning i vilken de har förvärvats, om inte den skattskyldige visar något annat.

placeringsfonder och andelar i fondföretag anses ha överlåtits i den ordning i vilken de har förvärvats, om inte den skattskyldige visar något annat.

54 §

Utgifter för inkomstens förvärvande

En skattskyldig kan också dra av de utgifter som han har haft för förvaltning och förvaring av värdepapper, värdeandelar och annan med dessa jämförbar egendom till den del utgifterna under skatteåret överstiger självriskandelen om 50 euro. Självriskandelen anses täcka utgifterna för förvaltning och förvaring av egendom också till den del egendomen eller avkastningen inte är skattepliktig.

69 §

Sedvanlig personalförmån

Skattepliktig inkomst uppkommer inte heller av privat bruk av telekommunikationsförbindelser som ordnats för arbetstagarens yrkesmässiga bruk.

74 §

Sjöarbetsinkomst

Med sjöarbetsinkomst avses löneinkomst i pengar eller pengars värde för arbete som ombord på ett fartyg med en bruttodräktighet om minst 100 registerton i samband med fartygets trafik utförs i anställning hos en redare eller någon annan därmed jämförbar, av Skattestyrelsen bestämd arbetsgivare som sköter fartygets trafik, under förutsättning att

2) fartyget är underställt sjöfartsstyrelsen och används på havsområden,

2) fartyget tillhör Sjöfartsverket, Rederiverket eller en annan redare och används på havsområden i uppdrag som

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

beställts av en myndighet,

112 §

Periodisering av pensionsinkomst

Om en pensionsinkomst som baserar sig på lagstadgat pensionsskydd och som erhållits under skatteåret, i fråga om minst tre månader hänför sig till tiden före skatteåret, skall pensionsinkomsten på den skattskyldiges yrkande periodiseras som inkomst för det år till vilket pensionen hänför sig. Om en pensionsinkomst av nämnda slag som erhållits i ett för allt hänför sig till flera år än skatteåret och de två föregående åren, skall den periodiseras som tre lika stora poster för skatteåret och de två föregående åren. Den skatt som på detta sätt har beräknats på hela pensionsinkomsten skall debiteras som skatt för det år då inkomsten förvärvades.

112 §

Periodisering av pensionsinkomst

Om en pensionsinkomst om minst 500 euro som baserar sig på lagstadgat pensionsskydd och som erhållits under skatteåret, i fråga om minst tre månader hänför sig till tiden före skatteåret, skall pensionsinkomsten på den skattskyldiges yrkande periodiseras som inkomst för det år till vilket pensionen hänför sig. Om en pensionsinkomst av nämnda slag som erhållits i ett för allt hänför sig till flera år än skatteåret och de två föregående åren, skall den periodiseras som tre lika stora poster för skatteåret och de två föregående åren. Den skatt som på detta sätt har beräknats på hela pensionsinkomsten skall debiteras som skatt för det år då inkomsten förvärvades.

112 a §

Rättelse av vissa återkrävda förmåner

Om en skattskyldig återbetalar pension, studiepenning eller annan skattepliktig, lagstadgad förmån som han erhållit utan grund under ett tidigare år, så sent att betalningen inte kan beaktas i utbetalarens årsanmälan, dras det återbetalda beloppet av i form av skatterättelse för återbetalningsåret på samma sätt som avdragen från nettoförvärvsinkomsten i stats- och kommunalbeskattningen. Avdraget görs efter övriga avdrag, men före grundavdraget.

På det sätt som avses i 1 mom. skall förfaras också då utbetalaren av pension, studiepenning eller annan skattepliktig, lagstadgad förmån av den skattskyldige återkräver en sådan betalning av samma eller en annan förmån som utbetalaren ett tidigare år utan grund erlagt till den skattskyldige.

Om en utbetalare av pension, studiepenning eller annan lagstadgad förmån av pensionen eller utbetalningarna betalar ut ett sådant belopp till en utbetalare av tidigare pensioner eller skattepliktiga förmåner som denna redan har betalat till den skattskyldige för samma tid, räknas beloppet inte som skattepliktig inkomst det år då det betalas till den tidigare utbetalaren av förmånen. Den tidigare betalningen är skattepliktig inkomst det år då betalningen erhållits.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagens 47 § 4 mom., 69 § 4 mom. och 74 § 1 mom. 2 punkt tillämpas första gången vid beskattningen för år 2004.

Lagens 54 § 2 mom. och 112 § tillämpas första gången vid beskattningen för 2005.

Lagens 112 a § tillämpas på förmåner som betalats tillbaka eller återkrävts den 1 januari 2005 eller därefter.

2.

Lag

om ändring av 10 § förmögenhetsskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i förmögenhetsskattelagen av den 30 december 1992 (1537/1992) 10 § 1 punkten
som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

10 §

Skattefria tillgångar

Skattepliktiga tillgångar är inte
1) bohag och annat lösöre som är avsett enbart för den skattskyldiges och hans familjs personliga bruk, inberäknat aktier, andelsbrev eller medlemsböcker i telefonsamfund, dock så att bilar, motorcyklar och motorbåtar, segelbåtar och andra med dem jämförliga föremål samt

10 §

Skattefria tillgångar

Skattepliktiga tillgångar är inte
1) bohag och annat lösöre som är avsett enbart för den skattskyldiges och hans familjs personliga bruk, inberäknat sedvanliga fordon som används av den skattskyldige själv eller hans familj, sedvanliga medlemsandelar i konsumtionsandelslag som idkar försäljning

Gällande lydelse

smycken och konst- och värdeföremål vilkas värde överstiger det sedvanliga är skattepliktiga tillgångar,

Föreslagen lydelse

av sedvanliga konsumtionsvaror eller konsumtionstjänster på det sätt som avses i 1 kap. 2 § 1 mom. lagen om andelslag (1488/2001) samt sedvanliga medlemsandelar i sedvanliga andelsbanker; smycken samt konst- och värdeföremål vilkas värde överstiger det sedvanliga är skattepliktiga tillgångar,

Denna lag träder i kraft den 200 .
Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för 2004.

4.**Lag****om ändring av lagen om förskottsuppbörd**

I enlighet med riksdagens beslut upphävs i lagen den 20 december 1996 om förskottsuppbörd (1118/1996) 33 § samt ändras 2 § 1 mom., 34 §, 36 § 2 mom., 44 § 4 mom. och 56 §, av dessa lagrum 44 § 4 mom. sådant det lyder i lag 905/2001 och 56 § sådan den lyder delvis ändrad i sistnämnda lag, som följer:

*Gällande lydelse***2 §***Verkställande av förskottsuppbörd*

Förskottsuppbörden verkställs i form av förskottsinnehållning. Om så stadgas i denna lag eller om skattestyrelsen så bestämmer med stöd av denna lag, verkställs förskottsuppbörden i form av förskottsbetalning.

*Föreslagen lydelse***2 §***Verkställande av förskottsuppbörd*

Förskottsuppbörden verkställs i form av förskottsinnehållning. Om så föreskrivs i denna lag eller om Skattestyrelsen så bestämmer med stöd av denna lag, verkställs förskottsuppbörden i form av förskottsbetalning. Skattestyrelsen kan bestämma att inkomster om totalt högst 7 000 euro på vilka skall verkställas förskottsbetalning kan beaktas vid beräkningen av grunderna för förskottsinnehållningen.

33 §***Årsdeklaration*****33 §*****Årsdeklaration***

En betalare skall till länsskatteverket lämna in en årsdeklaration enligt ett av skattestyrelsen fastställt formulär vilken innehåller de uppgifter som nämns i 3 kap. lagen om beskattningsförfarande. Årsdeklarationen skall lämnas in senast före utgången av januari året efter betalningsåret.

En arbetsgivare som betalar sjöarbetsinkomst skall lämna in årsdeklaration före utgången av februari året efter betalningsåret.

Om arbetsgivaren har upphört med den regelbundna lönebetalningen under kalenderåret, skall årsdeklaration inlämnas inom en månad efter att arbetsgivaren har fått länsskatteverkets meddelande om att han avförts ur registret.

34 §

Deklaration från den som betalar lön tillfälligt

En arbetsgivare som betalar lön tillfälligt skall lämna de uppgifter som motsvarar årsdeklarationen till länsskatteverket. Uppgifterna lämnas så som skattestyrelsen bestämmer senast före utgången av januari året efter betalningsåret. Närmare stadganden om vem som skall betraktas som en arbetsgivare som betalar lön tillfälligt utfärdas genom förordning.

36 §

Lönebokföring och anteckningsskyldighet

Den bokföringsskyldige skall förvara sin lönebokföring som gäller betalningar enligt denna lag så som bokföringslagen (655/1973) stadgar om förvaringen av bokföringsböcker. Anteckningarna och verifikationerna skall förvaras sex år från utgången av det år då betalningen har gjorts.

(upphävs)

34 §

Arbetsgivare som betalar lön tillfälligt

Genom förordning av statsrådet bestäms om vem som betraktas som en arbetsgivare som betalar lön tillfälligt.

Den bokföringsskyldige skall förvara sin lönebokföring som gäller betalningar enligt denna lag i tio år efter räkenskapsperiodens utgång, med iakttagande i övrigt av vad som bestäms om arkivering av bokföringsmaterial i bokföringslagen (1336/1997). Anteckningarna och verifikationerna skall förvaras sex år från utgången av det år då betalningen har gjorts.

44 §

Skatteförhöjning

Kan skatten inte höjas så som avses ovan, kan skatteverket bestämma att en skatteförhöjning om högst 15 000 euro skall betalas. Påförandet av skatteförhöjning förutsätter då att betalaren trots en bevisligen sänd uppmaning har försummat att lämna in registreringsanmälan, övervakningsdeklaration eller årsdeklaration eller har lämnat in en väsentligen bristfällig eller oriktig deklaration och att försummelsen med avseende på omständigheterna eller annars inte är obetydlig. Skatteverket kan bestämma att skatteförhöjning skall betalas på grund av grov försummelse av deklarationsskyldigheten även när det hart verkställt debitering genom uppskattning och på grundval av en utredning som senare tillställts det har rättat debiteringen så att debitering inte verkställs.

56 §

Skattelättnad

Skattestyrelsen får av särskilda skäl och på de villkor som den bestämmer på ansökan bevilja befrielse

1) från ett icke innehållt belopp som en betalare har ålagts att erlägga, skattetillägg, skatteförhöjning, förseningsränta och uppskovsränta samt

2) från förseningsränta på debiterat förskott och uppskovsränta på förskott.

Skattestyrelsen får bevilja befrielse från dessa belopp också då de borde redovisas eller då de redan har redovisats till någon annan skattetagare än staten.

Skatteverket avgör en ansökan som avses i 1 mom. 2 punkten, då den avser ränta på högst 50 000 euro.

Finansministeriet får överta avgörandet av ett sådant principiellt viktigt ärende som avses i 1 och 3 mom. och skattestyrelsen ett sådant principiellt viktigt ärende som avses i 3 mom.

Kan skatten inte höjas så som avses ovan, kan skatteverket bestämma att en skatteförhöjning om högst 15 000 euro skall betalas. Påförandet av skatteförhöjning förutsätter då att betalaren trots en bevisligen sänd uppmaning har försummat att lämna in registreringsanmälan eller övervakningsdeklaration eller har lämnat in en väsentligen bristfällig eller oriktig deklaration och att försummelsen med avseende på omständigheterna eller annars inte är obetydlig. Skatteverket kan bestämma att skatteförhöjning skall betalas på grund av grov försummelse av deklarationsskyldigheten även när det har verkställt debitering genom uppskattning och på grundval av en utredning som senare tillställts det har rättat debiteringen så att debitering inte verkställs.

56 §

Skattelättnad

Skatteverket får av särskilda skäl på ansökan bevilja befrielse

1) från ett icke innehållt belopp som en betalare har ålagts att erlägga, skattetillägg, skatteförhöjning, förseningsränta och uppskovsränta samt

2) från förseningsränta på debiterat förskott och uppskovsränta på förskott.

Skatteverket får bevilja befrielse från dessa belopp också då de borde redovisas eller då de redan har redovisats till någon annan skattetagare än staten.

Finansministeriet eller Skattestyrelsen får överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av ett av skatteverk.

Denna lag träder i kraft den 200 .
Lagen tillämpas första gången på
förskottsuppbörden för 2004 och på de

uppgifter som lämnas för nämnda år. Lagens 2 § tillämpas dock första gången på förskottsuppbörden för 2005 och lagens 44 § 4 mom. tillämpas på försummelser av de anmälningar som görs för 2005.

Lagens 56 § tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

5.

Lag**om ändring av lagen om beskattningsförfarande**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 18 december 1995 om beskattningsförfarande (1558/1995) 15, 17, 22 och 23 §, 32 § 1 mom., 34 § 1 mom. och 88 § 1, 3 och 4 mom.,
 av dessa lagrum 15 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 1387/1997 och 981/1999, 17 § sådan den lyder i lag 1165/2002, 23 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 505/1998, 32 § 1 mom. och 88 § 4 mom. sådana de lyder i lag 907/2001 och 34 § 1 mom. sådant det lyder i lag 1122/1996, samt
 fogas till 16 §, sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 1122/1996 samt i lagarna 1127/1996 och 1172/1998, nya 8 och 9 mom., varvid det nuvarande 8 mom. blir 10 mom., samt till lagen nya 22 a och 23 a § som följer:

Gällande lydelse

15 §

Utomstående allmänna skyldighet att lämna inkomstuppgifter

Var och en skall tillställa skatteförvaltningen för beskattningen behövliga uppgifter om förmåner med penningvärde som han betalt eller förmedlat, om mottagarna av sådana samt om grunderna för dem. Förmån med penningvärde är bland annat lön, naturaförmån, arvode, ersättning som betalas för arbete, syssla eller tjänst, pris, understöd, stipendium, hederspris, studiestöd, kostnadsersättning, pension, social förmån, ränta, hyra, försäkringsersättning samt ersättning för upphovsrätt, patenträtt, gruvrätt eller annan liknande rätt. Uppgifterna skall tillställas skatteförvaltningen också i det fall att förmånen betalats utan att förskottsinnehållning verkställts eller inkomsten är skattefri för mottagaren.

Virkesköpare skall i fråga om leverans- och rotförsäljning för beskattningen tillställa skatteförvaltningen uppgifter om virkessäljarna och försäljningarna.

Virkesköparna eller dessas organisationer skall tillställa skogsforskningsinstitutet de

Föreslagen lydelse

15 §

Utomstående allmänna skyldighet att lämna inkomstuppgifter

Var och en skall tillställa skatteförvaltningen för beskattningen behövliga uppgifter om förmåner med penningvärde som han betalt eller förmedlat och *om rättelser samt om* mottagarna av förmånerna och grunderna för dem. Förmån med penningvärde är bland annat lön, naturaförmån och arvode samt ersättning som betalas för arbete, syssla eller tjänst samt pris, understöd, stipendium, hederspris, studiestöd, kostnadsersättning, pension, social förmån, *dividend, delägarlån, avkastning på fondandel*, ränta, hyra och försäkringsersättning samt ersättning för upphovsrätt, patenträtt, gruvrätt eller annan liknande rätt. Uppgifterna skall tillställas skatteförvaltningen också i det fall att förmånen betalats utan att förskottsinnehållning verkställts eller *förmånen betalats eller förmedlats till begränsat skattskyldig* eller inkomsten är skattefri för mottagaren.

Virkesköpare skall i fråga om leverans- och rotförsäljning för beskattningen tillställa skatteförvaltningen uppgifter om virkessäljarna och försäljningarna.

Virkesköparna eller dessas organisationer skall tillställa skogsforskningsinstitutet de

uppgifter som behövs för beräkning av skatteku­bik­me­terns värde i pen­gar. Skogsforskningsinstituet har rätt att granska det ma­te­rial som de an­mälningsskyldiga innehar, för kontroll av att uppgifterna är riktiga.

Värdepappersförmedlare som avses i värdepappersmarknadslagen (495/1989) skall för beskattningen till­ställa skatteförvaltningen be­hövliga uppgifter om gjorda eller förmedlade värdepappersköp, om handelsparterna samt om de betalda köpesummorna. Förmedlaren skall också till­ställa skatteförvaltningen be­hövliga uppgifter om standardiserade options- och terminsavtal enligt lagen om handel med standardiserade optioner och terminer (772/1988), om sådana derivatavtal enligt 10 kap. 1 a § värdepappersmarknadslagen som skall jämföras med standardiserade optioner eller terminer samt om övriga derivatavtal enligt 10 kap. 1 b § värdepappersmarknadslagen och om avtalsparterna.

En clearingorganisation som avses i värdepappersmarknadslagen och ett optionsföretag som avses i lagen om handel med standardiserade optioner och terminer skall till­ställa skatteförvaltningen för beskattningen be­hövliga uppgifter om avtal som gäller återköp eller lån av värdepapper i eget kapital och som organisationen eller företaget har clearat, dividend­ersättningar som avses i 31 § 5 mom. inkomstskattelagen och som betalas med stöd av dylika avtal samt om utbetalare och mottagare av sådana dividend­ersättningar. Uppgifter som avses i detta moment skall också en värdepappersförmedlare lämna angående återköps- och låneavtal som han har ingått

uppgifter som behövs för beräkning av skatteku­bik­me­terns värde i pen­gar. Skogsforskningsinstituet har rätt att granska det ma­te­rial som de an­mälningsskyldiga innehar, för kontroll av att uppgifterna är riktiga.

Värdepappersförmedlare som avses i värdepappersmarknadslagen (495/1989), försäkringsbolag som avses i lagen om försäkringsbolag (1062/1979), representationer och generalagenter som avses i lagen om utländska försäkringsbolag (398/1995), försäkringsföreningar som avses i lagen om försäkringsföreningar (1250/1987) samt andra som utövar placeringsrådgivning eller förmögenhetsförvaltning skall för beskattningen till­ställa skatteförvaltningen be­hövliga uppgifter om gjorda eller förmedlade värdepappersköp, om handelsparterna samt om de betalda köpesummorna, samt om teckning och inlösen av andelar i fondföretag som de gjort eller förmedlat till den del uppgifterna inte har lämnats med stöd av 17 § 1 mom.

En i 4 mom. avsedd uppgiftsskyldig skall också till­ställa skatteförvaltningen be­hövliga uppgifter om standardiserade options- och terminsavtal enligt lagen om handel med standardiserade optioner och terminer (772/1988), om sådana derivatavtal enligt 10 kap. 1 a § värdepappersmarknadslagen som skall jämföras med standardiserade optioner eller terminer samt om övriga derivatavtal enligt 10 kap. 1 b § värdepappersmarknadslagen och om avtalsparterna.

En clearingorganisation som avses i värdepappersmarknadslagen och ett optionsföretag som avses i lagen om handel med standardiserade optioner och terminer skall till­ställa skatteförvaltningen för beskattningen be­hövliga uppgifter om avtal som gäller återköp eller lån av värdepapper i eget kapital och som organisationen eller företaget har clearat, dividend­ersättningar som avses i 31 § 5 mom. inkomstskattelagen och som betalas med stöd av dylika avtal samt om utbetalare och mottagare av sådana dividend­ersättningar. Uppgifter som avses i detta moment skall också en

Gällande lydelse

för sina kunders räkning.

Föreståndare för renbeteslag skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om de renar som renägarna äger.

Skattestyrelsen kan meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som skall lämnas och om när och hur detta skall ske, eller begränsa skyldigheten att lämna uppgifter.

Föreslagen lydelse

värdepappersförmedlare lämna angående återköps- och låneavtal som han har ingått för sina kunders räkning.

Föreståndare för renbeteslag skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om de renar som renägarna äger.

Skattestyrelsen kan meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som skall lämnas och om när och hur detta skall ske, eller begränsa skyldigheten att lämna uppgifter.

16 §

*Utomståendes allmänna skyldighet att
lämna uppgifter om utgifter och avdrag*

Ett aktiebolag skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om sådan återbetalning av delägarlån som avses i 54 c § inkomstskattelagen.

Värdepappersföretag som avses i lagen om värdepappersföretag (579/1996), filialer till och representationer för utländska värdepappersföretag som avses i lagen om utländska värdepappersföretags rätt att tillhandahålla investeringstjänster i Finland (580/1996), värdepapperscentralen enligt lagen om värdeandelssystemet (826/1991), kreditinstitut som avses i kreditinstitutslagen (1607/1993), filialer och representationer som avses i lagen om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland (1608/1993), konföförande institut och konföförande instituts underinstitut och fondbolag som avses i lagen om placeringsfonder (48/1999) samt filialer till och representationer för utländska fondbolag som avses i lagen om utländska fondbolags verksamhet i Finland (225/2004) skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om avgifter som de tagit ut för förvaltning eller förvaring av egendom.

17 §

Utomstående allmänna skyldighet att lämna andra uppgifter

Placeringsfonder skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen nödvändiga uppgifter om antalen placeringsfondsandelar som skattskyldiga äger samt om inlösta placeringsfondsandelar. Även telefonsamfund och samfund som är huvudägare i ett telefonsamfund skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen nödvändiga uppgifter om sådana aktier, andelsbevis eller medlemsböcker som telefonsamfundens delägare eller medlemmar äger vid utgången av kalenderåret, om delägarskap eller medlemskap och kundstatus i samfundet har separerats från varandra. Ett telefonsamfund är dock inte skyldigt att lämna uppgifter till den del telefonsamfundets aktier har överförts till värdeandelssystemet.

Värdepapperscentralen skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen nödvändiga uppgifter om de värdeandelar som hör till värdeandelssystemet, vem som äger dem enligt uppgifterna i värdeandelsregistret och vem som får avkastningen. Ett börsbolag vars aktier inte hör till värdeandelssystemet skall lämna skatteförvaltningen motsvarande uppgifter ur aktieboken. Har den som sköter förvaltarregistreringen i värdeandelsregistret antecknats som ägare av en värdeandel föreligger ingen skyldighet att lämna uppgifter.

Bostadsaktiebolag, fastighetsaktiebolag, bostadsandelslag och andra samfund vars aktier eller andelar berättigar till innehav av en viss lägenhet i en byggnad som ägs av samfundet, skall för delägarnas eller medlemmarnas beskattning tillställa skatteförvaltningen uppgifter om lägenheterna och dessas användning samt om de ersättningar som delägarna eller medlemmarna betalar till bolaget.

17 §

Utomstående allmänna skyldighet att lämna andra uppgifter

Fondbolag och filialer till eller representationer för utländska fondbolag skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen behövliga uppgifter om fondandelar i placeringsfonder och andelar i fondföretag som skattskyldiga äger och om fondandelar i placeringsfonder och andelar i fondföretag som inlösts hos skattskyldiga. Dessutom skall behövliga uppgifter lämnas om anskaffningspriset och anskaffningstidpunkten i fråga om inlösta fondandelar och andelar i fondföretag samt om de kostnader som har tagits ut i samband med teckning och inlösen till den del den uppgiftsskyldige innehar dessa uppgifter.

Värdepapperscentralen skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen nödvändiga uppgifter om de värdeandelar som hör till värdeandelssystemet, vem som äger dem enligt uppgifterna i värdeandelsregistret och vem som får avkastningen. Ett börsbolag vars aktier inte hör till värdeandelssystemet skall lämna skatteförvaltningen motsvarande uppgifter ur aktieboken. Har den som sköter förvaltarregistreringen i värdeandelsregistret antecknats som ägare av en värdeandel föreligger ingen skyldighet att lämna uppgifter.

Bostadsaktiebolag, fastighetsaktiebolag, bostadsandelslag och andra samfund vars aktier eller andelar berättigar till innehav av en viss lägenhet i en byggnad som ägs av samfundet, skall för delägarnas eller medlemmarnas beskattning tillställa skatteförvaltningen uppgifter om lägenheterna och dessas användning samt om de ersättningar som delägarna eller medlemmarna betalar till bolaget.

Telefonsamfund och samfund som är huvudägare i ett telefonsamfund skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen nödvändiga uppgifter om sådana aktier, andelsbevis eller medlemsböcker som

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Skattestyrelsen kan meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som skall lämnas och om när och hur detta skall ske, eller begränsa skyldigheten att lämna uppgifter.

22 §

Identifikation av skattskyldiga samt massutlämnande av uppgifter

Den som enligt detta kapitel är skyldig att lämna uppgifter om en skattskyldig skall individualisera denne med namn, personbeteckning och födelsetid eller med affärs- och samfundssignum.

De uppgifter som avses i detta kapitel kan tillställas skatteförvaltningen också i form av massutlämnande som avses i personregisterlagen (471/87)].

telefonsamfundens delägare eller medlemmar äger vid utgången av kalenderåret, om delägarskap eller medlemskap och kundstatus i samfundet har separerats från varandra. Ett telefonsamfund är dock inte skyldigt att lämna uppgifter till den del telefonsamfundets aktier har överförts till värdeandelssystemet.

En finländsk arbetsgivare som sänder en arbetstagare utomlands samt pensionsanstalten skall för beskattningen tillställa skatteförvaltningen nödvändiga uppgifter för fastställande av den försäkrades sjukförsäkringspremie. Arbetsgivaren är uppgiftsskyldig också i det fall att lönen betalas av ett utländskt moder-, dotter- eller systerföretag som hör till samma ekonomiska helhet som arbetsgivaren eller av ett sådant utländskt företag där den finländska arbetsgivaren har bestämmanderätt.

Skattestyrelsen kan meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som skall lämnas och om när och hur detta skall ske, eller begränsa skyldigheten att lämna uppgifter.

22 §

Särskilda bestämmelser om lämnande av uppgifter

Den som enligt detta kapitel är skyldig att lämna uppgifter skall individualisera den som uppgifterna gäller med namn, personbeteckning eller affärs- och samfundssignum eller, om sådana uppgifter saknas, med andra identifieringsuppgifter eller annan kontaktinformation som den uppgiftsskyldige besitter.

De uppgifter som avses i detta kapitel skall lämnas till skatteförvaltningen utan hinder av sekretessbestämmelser och andra begränsningar som gäller erhållande av uppgifter.

Skattestyrelsen kan förordna att den uppgiftsskyldige skall lämna de uppgifter som avses i detta kapitel med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod. En fysisk person eller ett dödsbo kan inte förpliktas

att lämna uppgifter med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod om det inte är fråga om uppgiftsskyldighet i anslutning till näringsverksamhet eller jord- och skogsbruk. Uppgifterna kan lämnas med hjälp av en elektronisk dataöverföringsmetod då skyddet av uppgifterna har utretts på det sätt som avses i 32 § 1 mom. personuppgiftslagen (523/1999).

22 a §

Försummelseavgift

Den uppgiftsskyldige kan åläggas att i försummelseavgift betala högst 2 000 euro, om

1) det finns en mindre bristfällighet eller ett mindre fel i en deklaration, en annan uppgift eller en handling som lämnas för fullgörande av uppgiftsskyldigheten, och den uppgiftsskyldige inte har följt en bevisligen sänd uppmaning att avhjälpa bristfälligheten eller felet,

2) den uppgiftsskyldige utan giltig orsak har lämnat en deklaration, uppgift eller handling för sent, eller

3) den uppgiftsskyldige har lämnat uppgifterna på annat sätt än vad som bestämts av Skattestyrelsen och den uppgiftsskyldige inte har följt en bevisligen sänd uppmaning att avhjälpa saken.

Om en deklaration, en annan uppgift eller en handling som bestämts för fullgörande av uppgiftsskyldigheten innehåller väsentliga brister eller fel eller om den uppgiftsskyldige lämnat in dem först efter en bevisligen sänd uppmaning, kan den uppgiftsskyldige åläggas att i försummelseavgift betala högst 5 000 euro.

Om den uppgiftsskyldige för fullgörande av uppgiftsskyldigheten uppsåtligen eller av grov vårdslöshet har lämnat en väsentligen oriktig deklaration, annan uppgift eller handling eller inte alls lämnat in någon deklaration, kan den uppgiftsskyldige åläggas att i försummelseavgift betala högst 15 000 euro.

Vid fastställandet av försummelseavgiften beaktas också hur mycket uppgifter som den uppgiftsskyldige skall lämna. Försummelseavgiften fastställs i hela hundra euro.

Fysiska personer och dödsbon åläggs inte att betala försummelseavgift om det inte är fråga om försummelse av uppgiftsskyldighet i anslutning till näringsverksamhet eller jord- och skogsbruk.

Försummelseavgiften är inte en avdragbar utgift i beskattningen. Försummelseavgiften redovisas till staten.

23 §

Granskningsrätt och vite

Skattestyrelsen och skatteverket har rätt att granska alla sådana handlingar som ovan i detta kapitel nämnda uppgifter kan hämtas ur.

Skattestyrelsen kan vid vite ålägga den att uppfylla sin plikt, som inte på uppmaning har lämnat sådana uppgifter som avses i detta kapitel.

I beslut att förelägga vite får ändring inte sökas skilt genom besvär.

På försummelseavgiften tillämpas lagen om skattetillägg och förseningsränta (1556/1995).

23 §

Granskningsrätt

Skattestyrelsen och skatteverket har rätt att granska alla sådana handlingar som ovan i detta kapitel nämnda uppgifter kan hämtas ur.

23 a §

Sökande av ändring

Den uppgiftsskyldige får, på det sätt som föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996), genom besvär söka ändring i sådana beslut av Skattestyrelsen eller skatteverket som gäller skyldighet att lämna i detta kapitel avsedda uppgifter.

I ett beslut av Skattestyrelsen eller skatteverket som gäller försummelseavgift får den uppgiftsskyldige söka ändring genom skriftligt rättelseyrkande hos den myndighet som fattat beslutet. Rättelseyrkandet skall göras inom fem år från ingången av kalenderåret efter det år då beslutet om försummelseavgift har fattats. Rättelseyrkande får dock alltid framställas inom 60 dagar från det att den uppgiftsskyldige har fått del av beslutet.

I ett beslut med anledning av ett rättelseyrkande får den uppgiftsskyldige söka ändring genom besvär hos den förvaltningsdomstol till vars domkrets den uppgiftsskyldiges hemkommun hör. Besvären skall anföras inom fem år från ingången av kalenderåret efter det år då beslutet om försummelseavgift har fattats. Besvärstiden är dock alltid minst 60 dagar från delfäendet av beslutet gällande rättelseyrkandet.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Ett beslut som avses i 1—3 mom. kan delges utan mottagningsbevis, varvid delfåendet av beslutet anses ha skett den sjunde dagen efter det att beslutet har lämnats in till posten, om inte något annat visas.

Den uppgiftsskyldige får söka ändring i förvaltningsdomstolens beslut genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen, om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd. Vid sökandet av ändring iaktas härvid bestämmelserna i 70 och 71 §.

Om försummelseavgift återbärs med anledning av överklagande, skall på återbäringen betalas ränta enligt lagen om skatteuppbörd från betalningsdagen till återbetalningsdagen.

32 §

Skatteförhöjning

Om det finns en mindre bristfällighet eller ett mindre fel i en skattedeklaration, i en annan deklaration som skall ges för uppfyllande av deklarationsskyldigheten eller i en annan uppgift eller handling som den skattskyldige har lämnat in och om den skattskyldige inte har följt en bevisligen sänd uppmaning att avhjälpa bristfälligheten eller felet eller om han utan giltig orsak har lämnat in en deklaration, uppgift eller handling alltför sent, kan den skattskyldige påföras en skatteförhöjning på högst 150 euro.

32 §

Skatteförhöjning

Om det finns en mindre bristfällighet eller ett mindre fel i en skattedeklaration, i en annan deklaration som *den skattskyldige* skall ge för uppfyllande av deklarationsskyldigheten eller i en annan uppgift eller handling som den skattskyldige har lämnat in och om den skattskyldige inte har följt en bevisligen sänd uppmaning att avhjälpa bristfälligheten eller felet eller om han utan giltig orsak har lämnat in en deklaration, uppgift eller handling alltför sent, kan den skattskyldige påföras en skatteförhöjning om högst 150 euro.

34 §

Förskott som räknas till godo vid beskattningen

Förskottsinnehållning som deklarerats i en sådan årsdeklaration som avses i 33 § lagen om förskottsuppbörd, förskott som har påförts och inlutit senast en månad innan beskattningen för skatteåret slutförts, komplettering av förskott samt förskott som från en annan stat har överförts till Finland,

34 §

Förskott som räknas till godo vid beskattningen

Förskottsinnehållning som deklarerats i en årsanmälan, förskott som har påförts och inlutit senast en månad innan beskattningen för skatteåret slutförts, komplettering av förskott samt förskott som från en annan stat har överförts till Finland, skall användas till betalning av skatteårets skatter. Förskott

Gällande lydelse

skall användas till betalning av skatteårets
skatter. Förskott som har överförts till en
annan stat används inte till betalning av
skatter.

Föreslagen lydelse

som har överförts till en annan stat används
inte till betalning av skatter.

88 §

Skattelättnad

Skattestyrelsen kan på ansökan och på de villkor som den bestämmer bevilja befrielse från statsskatt samt från samfunds inkomstskatt och kommunen kan bevilja befrielse från kommunalskatt. Befrielsen kan beviljas helt eller delvis.

Om befrielse har beviljats från ovan i 1 mom. nämnd skatt, gäller befrielsebeslutet även skattetillägg, dröjsmålsränta, ränta som motsvarar dröjsmålsränta, restavgift, förseningsränta, uppskovsränta, samfundsränta och kvarskatteränta. Skattestyrelsen kan särskilt bevilja befrielse från de påföljder som avses ovan, även då de har redovisats eller borde redovisas till en annan skattetagare än staten.

Skatteverket avgör ansökan då de belopp som den avser uppgår till högst 50 000 euro. Finansministeriet får överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som skall behandlas av skattestyrelsen eller skatteverket. Skattestyrelsen får överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som skall behandlas av skatteverket.

88 §

Skattelättnad

Skatteverket kan på ansökan bevilja befrielse från statsskatt samt från samfunds inkomstskatt och kommunen kan bevilja befrielse från kommunalskatt. Befrielsen kan beviljas helt eller delvis.

Om befrielse har beviljats från skatt som nämns i 1 mom., gäller befrielsebeslutet även skattetillägg, dröjsmålsränta, ränta som motsvarar dröjsmålsränta, restavgift, förseningsränta, uppskovsränta, samfundsränta och kvarskatteränta. Skatteverket kan särskilt bevilja befrielse från de påföljder som avses ovan, även då de har redovisats eller borde redovisas till en annan skattetagare än staten.

Finansministeriet eller Skattestyrelsen får överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för år 2004. Lagens 32 § 1 mom. tillämpas dock första gången vid beskattningen för år 2005. Bestämmelserna om utomståendes uppgiftsskyldighet tillämpas första gången på de uppgifter som lämnas för 2004. Lagens 16 § 9 mom. och 22 a § tillämpas dock första gången på de uppgifter som lämnas för 2005. Lagens 88 § tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

7.

Lag**om ändring av lagen om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 13 augusti 1976 om skattelättnader för vissa allmännyttiga samfund (680/1976) 4 § 1 mom., det inledande stycket i 7 § 1 mom. samt 8 § 1 mom.,
 dessa lagrum sådana de lyder, 4 § 1 mom. och i 7 § 1 mom. det inledande stycket i lag 623/1994 och 8 § 1 mom. i lag 1575/1995, som följer:

Gällande lydelse

4 §

Skattestyrelsen beviljar lagenliga skattelättnader för viss tid, dock högst fem skatteår i sänder. Innan skattelättnad beviljas ett nytt sökande samfund eller ett samfund, i vars situation det har skett en väsentlig förändring, skall skattestyrelsen inhämta utlåtande av de allmännyttiga samfundens skattefrihetsnämnd.

—————

7 §

Skattestyrelsen skall, räknat från en tidpunkt, som den bestämmer, helt eller delvis återta skattelättnad som beviljats samfund

—————

8 §

Skattelättnad som beviljats med stöd av denna lag befriar inte ett samfund från den deklarationsskyldighet som det utan denna lättnad skulle ha enligt lagen om beskattningsförfarande (1558/95). Samfundet skall dessutom i samband med skattedeklarationen tillställa länsskatteverket en sådan gottgörelse som skattestyrelsen bestämmer. Länsskatteverket kan föreslå skattestyrelsen att en skattelättnad skall återtas.

—————

Föreslagen lydelse

4 §

Ett av Skattestyrelsen förordnat skatteverk beviljar lagenliga skattelättnader för viss tid, dock högst fem skatteår i sänder. Innan skattelättnad beviljas ett nytt sökande samfund eller ett samfund, i vars situation det har skett en väsentlig förändring, skall *skatteverket* inhämta utlåtande av de allmännyttiga samfundens skattefrihetsnämnd.

—————

7 §

Skatteverket skall, räknat från en tidpunkt som det bestämmer, helt eller delvis återta skattelättnad som beviljats samfund

—————

8 §

Skattelättnad som beviljats med stöd av denna lag befriar inte ett samfund från den deklarationsskyldighet som det utan denna lättnad skulle ha enligt lagen om beskattningsförfarande (1558/1995). Samfundet skall dessutom i samband med skattedeklarationen tillställa *skatteverket* en sådan *redogörelse* som *det skatteverk som beviljat skattelättnaden* bestämmer. *Ett annat skatteverk* kan föreslå *det skatteverk som beviljat skattelättnaden* att en skattelättnad skall återtas.

—————

—————
Denna lag träder i kraft den 200 .

8.

Lag**om ändring av lagen om skatteuppbörd**

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen den 11 augusti 1978 om skatteuppbörd (611/1978) en ny 27 b § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

27 b §

Skall ränta enligt lag erläggas på skatteåterbäring räknas den, om inte något annat föreskrivs i respektive skattelag, som en årlig ränta som motsvarar den i 12 § räntelagen (633/1982) avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga minskad med två procentenheter. Ränta på återbäring utgör inte skattepliktig inkomst vid inkomstbeskattningen.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Ränta på skatteåterbäring räknas enligt en årsränta om nio procent fram till utgången av månaden efter den dag då lagen träder i kraft.

Om det i lag föreskrivs att ränta på återbäringen betalas enligt bestämmelserna i 11 § förordningen om skatteuppbörd (903/1978), skall föreliggande lag tillämpas på den ränta som betalas på återbäringen.

9.

Lag**om ändring av 39 § lagen om påförande av accis**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 29 december 1994 om påförande av accis (1469/1994) 39 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 1379/1997, som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

39 §

39 §

Distriktstullkammaren skall utan ansökan och utan dröjsmål utbetala accis som erlagts till ett för stort belopp till den accisskyldige. Har accis till följd av accisrättelse eller besvär återburits, betalas på återbäringsbeloppet en ränta vars storlek stadgas genom förordning. Räntan räknas från accisens betalningsdag. Ränta betalas inte på sådant återbäringsbelopp som är lägre än det belopp varom stadgas i förordning.

Vid återkrav av accis som efter ansökan återburits till ett för stort belopp uppbärs en ränta vars storlek stadgas genom förordning. Räntan räknas från ingången av kalendermånaden efter den under vilken accis erlagts till ett för stort belopp till utgången av månaden före den förfallodag som bestäms för återkravet. Ränta uppbärs inte på belopp som är lägre än det belopp varom stadgas i förordning.

Tulldostroltet skall utan ansökan och utan dröjsmål till den accisskyldige betala ut accis som denne har betalat till ett för stort belopp. Återbärs accis till följd av accisrättelse eller besvär, betalas ränta på återbäringsbeloppet. Räntan beräknas som en årlig ränta som motsvarar den i 12 § räntelagen (633/1982) avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga minskad med två procentenheter. Räntan räknas från accisens betalningsdag. Ränta betalas inte på återbäringsbelopp under 17 euro. Ränta på återbärning utgör inte skattepliktig inkomst vid inkomstbeskattningen.

Vid återkrav av accis som återburits till ett för stort belopp uppbärs ränta. Räntan beräknas som en årlig ränta som motsvarar den i 12 § räntelagen avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga minskad med två procentenheter. Räntan räknas från den dag då accis återburits till ett för stort belopp till den förfallodag som bestäms för återkravet, sistnämnda dag medräknad. Ränta uppbärs inte på återkravsbelopp under 17 euro. Den uppburna räntan utgör inte avdragbar utgift vid inkomstbeskattningen.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Den ränta som betalas på skatteåterbärning räknas enligt en årsränta om nio procent fram till utgången av månaden efter den dag då lagen träder i kraft.

10.

Lag

om ändring av 39 § tullagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i tullagen av den 29 december 1994 (1466/1994) 39 § 2 mom. som följer:

Gällande lydelse

Har tull återbetalats till följd av ansökan om återbetalning av tull som avses i artikel 236 i kodexen eller till följd av besvär, betalas på det återbetalda beloppet en ränta vars storlek stadgas genom förordning. Ränta räknas från den dag då ansökan om återbetalning eller besvär gjordes anhängig eller, om tullräkningen betalats först efter nämnda tidpunkt, från betalningsdagen till den dag då beloppet återbetalas. Har det i ett ärende som avses i besvären tidigare inlämnats en ansökan om återbetalning av tull och har denna ansökan avslagits, räknas räntan från den dag då ansökan gjordes anhängig. Ränta betalas inte på återbetald tull som är lägre än ett belopp om vilket stadgas genom förordning.

Föreslagen lydelse

Har tull återbetalats till följd av ansökan om återbetalning av tull som avses i artikel 236 i kodexen eller till följd av besvär, betalas *ränta på återbetalningsbeloppet. Räntan beräknas som en årlig ränta som motsvarar den i 12 § räntelagen (633/1982) avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga minskad med två procentenheter.* Ränta räknas från den dag då ansökan om återbetalning eller besvär gjordes anhängig eller, om *tullen* betalats först efter nämnda tidpunkt, från betalningsdagen till den dag då beloppet återbetalas. Har det i ett ärende som avses i besvären tidigare inlämnats en ansökan om återbetalning av tull och har denna ansökan avslagits, räknas räntan från den dag då ansökan gjordes anhängig. Ränta betalas inte på *återbetalning av tull under 17 euro*. *Ränta på återbetalning utgör inte skattepliktig inkomst vid inkomstbeskattningen.*

Denna lag träder i kraft den 200 .

Den ränta som betalas på återbetalning av tull räknas enligt en årsränta om nio procent fram till utgången av månaden efter den dag då lagen träder i kraft.

11.**Lag****om ändring av 53 och 54 § lagen om skatt på arv och gåva**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 12 juli 1940 om skatt på arv och gåva (378/1940) i 53 § 1 mom. det inledande stycket och 2 mom. samt 54 § 1 och 2 mom.,

dessa lagrum sådana de lyder, i 53 § 1 mom. det inledande stycket i lag 1561/1995, 53 § 2 mom. och 54 § 2 mom. i lag 909/2001 samt 54 § 1 mom. i lag 612/1994, som följer:

Gällande lydelse

53 §

Skattestyrelsen kan på ansökan *och på de villkor som den bestämmer* bevilja partiell eller fullständig befrielse från arvs- och gåvoskatt, förseningsränta, dröjsmålsränta och restavgift samt ränta med anledning av

Föreslagen lydelse

53 §

Skatteverket kan på ansökan bevilja partiell eller fullständig befrielse från arvs- och gåvoskatt, förseningsränta, dröjsmålsränta och restavgift samt ränta med anledning av uppskov. Befrielse kan

uppskov. Befrielse kan beviljas,

Skatteverket skall avgöra ansökan, om det belopp som begärs bli avlyft uppgår till högst 50 000 euro. Finansministeriet kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skattestyrelsen eller skatteverket. Skattestyrelsen kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.

54 §

Har värdet av en andel i ett bo eller av en gåva efter att skattskyldigheten började väsentligt minskat, kan skattestyrelsen av särskilda skäl och på de villkor som den bestämmer, på ansökan besluta att en sådan andel av den betalda skatten som kan anses vara skälig skall återbetalas till den skattskyldige eller att det obetalda skattebeloppet skall minskas i motsvarande mån.

Skatteverket skall avgöra ansökan, om det belopp som begärs bli avlyft uppgår till högst 50 000 euro. Finansministeriet kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skattestyrelsen eller skatteverket. Skattestyrelsen kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.

beviljas,

Finansministeriet eller Skattestyrelsen kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.

54 §

Har värdet av en andel i ett bo eller av en gåva efter att skattskyldigheten började väsentligt minskat, kan *skatteverket* av särskilda skäl på ansökan besluta att en sådan andel av den betalda skatten som kan anses vara skälig skall återbetalas till den skattskyldige eller att det obetalda skattebeloppet skall minskas i motsvarande mån.

Finansministeriet eller Skattestyrelsen kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

12.

Lag

om ändring av 14 § lagen om arbetsgivares socialskyddsavgift

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 4 juli 1963 om arbetsgivares socialskyddsavgift (366/1963) 14 § 1 och 2 mom.,
dessa lagrum sådana de lyder, 14 § 1 mom. i lag 1569/1995 och 2 mom. i lag 611/1994, som

Gällande lydelse

följer:

Gällande lydelse

14 §

Skattestyrelsen kan av särskilda skäl på ansökan avlyfta arbetsgivare påförda, i 10 § angivna skattetillägg och förhöjningar, dröjsmålsränta och restavgift, förseningsränta enligt lagen om skattetillägg och förseningsränta samt ränta som skall betalas med anledning av uppskov. Skattestyrelsen kan avlyfta dessa belopp även då de borde redovisas eller har redovisats till folkpensionsanstalten.

Finansministeriet kan överta avgörandet av ett sådant principiellt viktigt ärende som avses i 1 mom.

*Föreslagen lydelse**Föreslagen lydelse*

14 §

Skatteverket kan av särskilda skäl på ansökan avlyfta arbetsgivare påförda, i 10 § angivna skattetillägg och förhöjningar, dröjsmålsränta och restavgift, förseningsränta enligt lagen om skattetillägg och förseningsränta samt ränta som skall betalas med anledning av uppskov. Skatteverket kan avlyfta dessa belopp även då de borde redovisas eller har redovisats till Folkpensionsanstalten.

Finansministeriet eller Skattestyrelsen kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som *handläggs av skatteverket*.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

13.**Lag****om ändring av 210 § mervärdesskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i mervärdesskattelagen av den 30 december 1993 (1501/1993) 210 § 1 och 2 mom.,
dessa lagrum sådana de lyder, 210 § 1 mom. i lag 1767/1995 och 2 mom. i lag 613/1994,
som följer:

Gällande lydelse

210 §

Skattestyrelsen eller, när en tullmyndighet har uppburit skatten, tullstyrelsen kan av särskilda skäl på ansökan *och på villkor som den bestämmer* nedsätta eller avlyfta sådana mervärdesskatter, skattetillägg, dröjsmålsräntor, restavgifter och förseningsräntor samt räntor med anledning av anstånd vilka har betalats eller skall betalas.

Finansministeriet kan överta avgörandet

Föreslagen lydelse

210 §

Skatteverket eller, när en tullmyndighet har uppburit skatten, tullstyrelsen kan av särskilda skäl på ansökan nedsätta eller avlyfta sådana mervärdesskatter, skattetillägg, dröjsmålsräntor, restavgifter och förseningsräntor samt räntor med anledning av uppskov vilka har betalats eller skall betalas.

Finansministeriet kan överta avgörandet

Gällande lydelse

av ett sådant ärende som avses i 1 mom., om ärendet är principiellt viktigt.

Föreslagen lydelse

av ett *principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteförvaltningen eller tullförvaltningen. Skattestyrelsen kan överta avgörandet av et principiellt viktigt ärende som handläggs av skatteverket.*

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

14.**Lag****om ändring av 52 § lagen om överlåtelseskatt**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 29 november 1996 om överlåtelseskatt (931/1996) 52 § 1 och 2 mom.
som följer:

Gällande lydelse

52 §

Skattelättnad och uppskov med betalningen

Skattestyrelsen kan av särskilda skäl på ansökan och på de villkor som den bestämmer sänka eller helt avlyfta skatt som redan har betalats eller som skall betalas, samt dröjsmålsförhöjning, skatteförhöjning, skattetillägg, dröjsmålsränta och restavgift, förseningsränta och ränta som skall betalas med anledning av uppskov.

Finansministeriet kan förbehålla sig avgörandet av ett principiellt viktigt ärende som avses i 1 mom.

Föreslagen lydelse

52 §

Skattelättnad och uppskov med betalningen

Skatteverket kan av särskilda skäl på ansökan sänka eller helt avlyfta skatt som redan har betalats eller som skall betalas, samt dröjsmålsförhöjning, skatteförhöjning, skattetillägg, dröjsmålsränta och restavgift, förseningsränta och ränta som skall betalas med anledning av uppskov.

Finansministeriet *eller Skattestyrelsen kan överta* avgörandet av ett principiellt viktigt ärende *som handläggs av skatteverket.*

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

15.

Lag**om ändring av 18 § lotteriskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lotteriskattelagen av den 26 juni 1992 (552/1992) 18 § 1 och 2 mom.,
 dessa lagrum sådana de lyder, 18 § 1 mom. i lag 1568/1995 och 2 mom. i lag 617/1994, som
 följer:

Gällande lydelse

18 §

*Befrielse från skatt och anstånd med
betalning av skatt*

Skattestyrelsen kan av särskilda skäl och på villkor som den bestämmer på ansökan bevilja partiell eller fullständig befrielse från lotteriskatt, skatteförhöjning, skattetillägg, dröjsmålsränta och restavgift, förseningsränta samt från ränta som skall betalas med anledning av anstånd.

Finansministeriet kan överta avgörandet av ett sådant principiellt viktigt ärende som avses i 1 mom.

Föreslagen lydelse

18 §

*Befrielse från skatt och anstånd med
betalning av skatt*

Skatteverket kan av särskilda skäl på ansökan bevilja partiell eller fullständig befrielse från lotteriskatt, skatteförhöjning, skattetillägg, dröjsmålsränta och restavgift, förseningsränta samt från ränta som skall betalas med anledning av anstånd.

Finansministeriet *eller Skattestyrelsen* kan överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende *som handläggs av skatteverket*.

Denna lag träder i kraft den 200 .

Lagen tillämpas på ansökningar som blir anhängiga den dag lagen träder i kraft eller därefter.

SKATTESTYRELSENS BESLUT

om ändring av beslutet om en allmän skyldighet att lämna uppgifter

Skattestyrelsen har ändrat 32 § i sitt beslut den 18 december 2003 om en allmän skyldighet att lämna uppgifter 18 (1052/2003) som följer:

32 §

De uppgifter som avses i detta beslut kan lämnas på Skattestyrelsens blanketter eller elektroniskt antingen via linjeöverföring eller på ett datamedium. Arbetsgivare skall lämna in uppgifterna elektroniskt via linjeöverföring om årsanmälan gäller över 40 arbetstagare. Bestämmelsen gäller inte fysiska personer, förutsatt att deras verksamhet som arbetsgivare inte hänför sig till den fysiska personens verksamhet i rörelse eller yrke. Uppgifterna som avses i 11 § 1 och 4 moment samt 14 och 21 § kan dock endast lämnas elektroniskt antingen via linjeöverföring eller på ett datamedium.

De uppgifter som lämnas på Skattestyrelsens blanketter lämnas till det

skatteverk inom vars tjänsteområde uppgiftslämnaren har sin hemort eller till Skattestyrelsen, om så särskilt avtalats. De uppgifter som lämnas på ett datamedium lämnas till Skattestyrelsen.

De uppgifter som avses i 16 och 17 § lämnas till Nylands skatteverk på Skattestyrelsens blankett eller på annat sätt som skatteverket godkänt.

De uppgifter som avses i 22, 26 och 30 § lämnas på sätt om vilket särskilt avtalats med Skattestyrelsen.

Detta beslut träder i kraft den 1 januari 2005. Beslutet tillämpas första gången på betalningar som betalas för år 2004.